

Bên Trái

Contents

Bên Trái	1
1. Chương 1: Người Quay Về, Kể Ra Đi	2
2. Chương 2: Soul	4
3. Chương 3: Lạc Đường	8
4. Chương 4: Quá Khứ	11
5. Chương 5: Tình Vắn Vường	14
6. Chương 6: Lộn Xộn	17
7. Chương 7: Giam Cầm	21
8. Chương 8: Linh Hồn	24
9. Chương 9: Sống Chung	27
10. Chương 10: Âm Ảnh	30
11. Chương 11: Hấp Dẫn	33
12. Chương 12: Trì Mặc	37
13. Chương 13: Thành Vãn	41
14. Chương 14: Biến Mất	45
15. Chương 15: Tồn Tại	48
16. Chương 16: Trí Nhớ	52
17. Chương 17: Khiên Luyến	55
18. Chương 18: Điểm Máu Chốt	59
19. Chương 19: Đau Đớn	63
20. Chương 20: Mê Vong	67
21. Chương 21: Trói Buộc	71
22. Chương 22: Dũng Khí	74
23. Chương 23: Hoa Chôn Cất	79
24. Chương 24: Dạ Bạch	83
25. Chương 25: Ràng Buộc	87
26. Chương 26: Mạt Yếu	91
27. Chương 27: Lễ No-en Đầu Tiên	95

Bên Trái

Giới thiệu

Dịch: ngoctuyet Thể loại: Tra công, tiện thụ, ngược tâm, thể thân, cầu huyết, 1×1, HE. Diễn viên: Trì Duẫn x Tiết Trích

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ben-trai>

1. Chương 1: Người Quay Về, Kẻ Ra Đi

Chỉ khi nước mắt rơi vì không chịu được nỗi cô đơn, anh mới đến an ủi em. Lo lắng bầu trời trong xanh ngấn ngủ sẽ bị mây đen bao phủ bất cứ lúc nào. Chờ đợi, là cơ hội tồi tệ nhất và ngọt ngào nhất, em vui vẻ nhưng mệt mỏi. Bởi vì quá sợ mất anh, cho nên ngay khi vui sướng cũng tràn ngập nỗi sầu đau. Anh chưa bao giờ biết, anh luôn dùng tay phải nắm lấy bàn tay em, nhưng mà nhịp đập trái tim lại ở bên trái. Khoảng cách luôn làm sự thân mật của chúng ta trở nên xa cách, đáng tiếc rằng tình yêu quá ít. Giờ bàn tay phải, muốn cùng anh tiến bước. Cảm nhận nhịp tim anh yêu em ở bên trái, em yêu anh tha thiết, tin rằng anh sẽ hiểu.

Sau khi oán trách anh quá thờ ơ, em luôn vội vàng xin lỗi. Đường như anh luôn bỏ mặc em. Cầu xin một chút quan tâm chăm sóc, chỉ mình em có lỗi. Kết thúc có thể tốt đẹp hoặc tồi tệ, em đều đã chuẩn bị. Anh đang quá tự do, có thể không ai có thể bước vào trái tim anh nữa. Em luôn tin rằng có một ngày anh sẽ đặt tay trái lên bàn tay em, chúng ta sẽ cùng nhau tiến tới ngày mai, tương lai tuy xa, nhưng sẽ trở thành hiện thực, nếu trái tim anh cùng phía với trái tim em, cảm giác, nhịp tim anh yêu em ở bên trái, em yêu anh tha thiết, tin rằng anh sẽ hiểu.

Em luôn tin rằng có một ngày, chúng ta cùng nhau tiến tới ngày mai, tương lai tuy xa nhưng sẽ trở thành sự thật, nếu trái tim anh cùng phía với trái tim em, chắc chắn em sẽ nghe thấy anh nói anh yêu em.

Anh không nhận ra anh luôn dùng tay phải nắm lấy bàn tay em, nhưng mà nhịp đập trái tim lại ở bên trái. Khoảng cách luôn làm sự thân mật của chúng ta trở nên xa cách, đáng tiếc rằng tình yêu quá ít. Giờ bàn tay phải, muốn cùng anh tiến bước. Cảm nhận nhịp tim anh yêu em ở bên trái, em yêu anh tha thiết, tin rằng anh sẽ hiểu.- [Bên trái: Dương Thừa Lâm]

Bầu trời đổ cơn mưa lớn, Tiết Trích Dạ bình tĩnh ngồi trên chiếc sofa rộng lớn, nhìn chăm chú Trì Duẫn.

“Ngày mai, Tiểu Mặc sẽ về.”

Trì Duẫn cảm thấy tay của mình khẽ run, nhưng vẫn yên lặng gật đầu, cố gắng mỉm cười.

Cầm số đồ đạc không nhiều lắm trong tay, Trì Duẫn chần chừ trên bậc cửa vào một lát, ba chữ “Em đi đây” như nghẹn ở cổ họng, cuối cùng anh vẫn không nói gì, hẳn sẽ không quan tâm, cũng tựa như hẳn chưa bao giờ quan tâm đến anh.

Trì Duẫn không ồn ào không quấy nhiễu rồi đi như vậy, Tiết Trích Dạ cũng chẳng may ngạc nhiên, đây là thỏa thuận giữa hai người, hẳn chấp nhận Trì Duẫn làm người yêu hẳn, kì hạn là đến ngày Trì Mặc trở về.

Tiết Trích Dạ tin tưởng bản thân là một người tình tốt, ít nhất không bao giờ keo kiệt về mặt vật chất, mặc dù Trì Duẫn chưa bao giờ đòi hỏi gì ở hẳn.

Bờ môi khẽ thành nụ cười tàn khốc, Tiết Trích Dạ nhìn bóng hình Trì Duẫn cầm ô chậm rãi rời đi qua tấm cửa sổ sát đất, đánh cái tách. Cậu ta hẳn phải cảm ơn hẳn, nếu không phải cậu là anh trai của Trì Mặc,

thì sao hấn sẽ chạm được đến cậu ta? Tiết Trích Dạ, tổng tài Tiết thị, muốn chơi dạng người thì chả có, Trì Duẫn, chỉ là một người bình thường nhất thấp hèn nhất trong đó mà thôi.

Tiết Trích Dạ uống một ngụm sâm panh, lạnh lùng bật ra tiếng cười. Nghe nói mẹ ruột Trì Duẫn là một ả gái điếm, con trai của gái điếm, quả nhiên chả khác là bao, đều thuộc loại dạng chận xin người khác dè mình cả thôi. Người Trì Mặc ghét thì đương nhiên cũng bị hấn chán ghét.

Trì Duẫn cầm ô, lặng lẽ nện bước trên ngã tư quen thuộc, thành phố này có chút ảm đạm, anh thấy hơi lạnh, nắm chặt quần áo mỏng manh trên người, mờ mịt đi không mục đích dạo bước trên đường.

Rời đi, đây là kết quả đã định từ ba năm trước, bản thân anh, quả nhiên vẫn là bên thua cuộc.

Anh không muốn về nhà, không muốn nghe cái câu “mẹ mày là con điếm”, hơn nữa anh cũng không muốn nhìn cái sự chán ghét của dì Tô với cha anh.

Anh là sự sỉ nhục của cha anh, là kết quả của một lần chơi gái của cha, là thất bại của cả Trì gia. Trong buổi tối của hai bảy năm trước, cha anh say rượu ngủ với gái điếm là mẹ anh rồi có anh, hơn nữa sau khi giám định tới ba nơi uy tín họ mới nhận anh về.

Anh ở Trì gia, chỉ là đứa ăn nhờ ở đậu. Nơi đó chưa bao giờ là nhà của anh.

Ký ức vội quay về như đèn kéo quân, năm anh sáu tuổi, cha ruột với dì Tô có em trai—— Trì Mặc, cha anh nhìn bút nghiên trong lòng, vì thế đặt tên em ấy là Trì Mặc.

IQ200, tướng mạo anh tuấn, có bằng tiến sĩ ở hai ngành kinh doanh và pháp luật, y là kiêu ngạo của Trì gia.

Còn tên của anh, Trì Duẫn cố gắng nhớ lại, hình như vì mẹ hy vọng anh được Trì gia thừa nhận, nên mới đặt chữ Duẫn. Năm hai tư tuổi tốt nghiệp một trường đại học bình thường, khuôn mặt cùng thành tích cũng bình thường như chính ngôi trường anh học, nên suốt bốn năm học đại học không có lấy một cô gái để ý. Sau đó còn làm người yêu suốt ba năm cho một người đàn ông.

Có lẽ, anh thật sự đúng là con trai của gái điếm, cũng thấp hèn mà hạ tiện như mẹ mình. Nếu không vì sao anh sẽ dùng cái thân phận “anh trai của Trì Mặc” không được chấp nhận ở Trì gia, đi tiếp cận người đàn ông kia, cũng cầu xin hấn ôm lấy mình?

Anh yêu hấn, nhưng mà cũng chỉ có mình anh yêu hấn mà thôi.

Người kia, mặc cho anh yêu hấn tha thiết thế nào, cũng sẽ không bao giờ đáp lại. Hấn, vĩnh viễn chỉ có Trì Mặc.

Tiết Trích Dạ.

Thì ra, tất cả sự quan tâm yêu thương cưng chiều của hắn đều dành cho Trì Mặc. Còn bản thân anh, đừng mơ đến một chút nào.

Thật lạnh lẽo, ánh mắt Trì Duẫn dần dần mờ đi, đột nhiên anh cảm thấy thật lạnh, hình như cơn mưa đêm qua đều rơi vào trái tim anh.

Tiết Trích Dạ, Tiết Trích Dạ, nếu có thể, em cũng hy vọng chưa bao giờ yêu anh.

Trong góc đường của thành phố, nhìn sao quá phồn hoa, con người dùng bất cứ cách thức hèn mọn để tiếp tục sinh tồn tại nơi chốn này. Trì Duẫn bắt đầu thử tìm việc, nhưng bởi không có kinh nghiệm, với tuổi tác cũng quá lớn nên luôn gặp khó khăn.

Hai mươi bảy tuổi, tuổi thế này là lớn ư? Trì Duẫn cười khổ, anh đánh mất thời gian ba năm ở trên người Tiết Trích Duẫn mất rồi.

Tại bar Soul.

Dưới ánh đèn neon, không gian pub này hấp dẫn vô số con người nhìn vào, mùi kim loại vô cùng nặng, sở hữu sự hoang dã với thẳng thắn không thuộc về thế giới này. Màu của kim loại, mùi hương của nam giới, chất visual rock của nhật bản, đó là sự kết hợp vừa kì dị vừa hài hòa.

Trì Duẫn nhìn chung quanh cửa pub hồi lâu, chậm chạp không dám cất bước, anh không phải một kẻ ăn chơi, trước nay chưa bao giờ vào môi trường như vậy, thứ hấp dẫn anh, chính là tờ quảng cáo trước cửa quán kia.

“Xin hỏi, có phải ở đây tuyển người phải không?” Rốt cuộc Trì Duẫn vẫn lấy dũng khí bước vào, bên trong lấp lóe ánh đèn, làm Trì Duẫn gần như không mở được mắt.

“Đúng rồi.” Người trên quầy bar lộ ra nụ cười đẹp mắt, phẳng phất như tỏa ra mùi hương làm tâm hồn và thể xác người ta say đắm.

2. Chương 2: Soul

Trì Duẫn hơi sững sốt, sau đó lúng túng không biết nói gì, yên lặng một lát, người kia mới nói: “Anh là ông chủ pub này, tên Thành Vãn, em muốn tìm việc à?”

Trì Duẫn gật nhẹ đầu, có chút thận trọng, anh không quen nơi hỗn loạn phóng túng thế này.

“Em không thích chỗ này hả?” Thành Vĩ đến gần bên tai Trì Duẫn, lớn tiếng hỏi. Giữa nơi chốn ồn ào sập sinh điệu nhạc này kể ra cũng không quá bất thành lình.

Trì Duẫn lắc đầu, “Em, chỉ có hơi không quen thôi!”

Thành Vĩ bật cười, nhìn Trì Duẫn từ trên xuống dưới, “Em không hay đến night club nhỉ, Soul là gay bar đấy, em biết không?”

Trì Duẫn sửng sốt, lắc đầu, trong lòng lại cảm thấy chột dạ.

“Em là gay đúng không?” Thành Vĩ nhìn Trì Duẫn đột nhiên hỏi một câu, trên mặt còn mang theo ý cười gian trá.

Trì Duẫn hoảng sợ, anh không thích con gái, kể từ lần đầu gặp Tiết Trích Dạ thì anh đã một mực yêu hấn mất rồi.

Thành Vĩ nhìn anh bị dọa sợ, lập tức cười ha ha pha trò: “Anh là gay, người ở đây cũng đều là gay, không có gì phải sợ đâu. Người như bọn anh giống người bình thường cả thôi.”

Thành Vĩ vỗ nhẹ vai Trì Duẫn, Thành Vĩ lúc này mới nhìn rõ con người đứng giữa bữa tiệc ánh sáng, chàng thanh niên mặc chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, cả người toát ra khí chất thanh khiết kì lạ.

“Em tên là gì?” Thành Vĩ hỏi, “Bọn anh nhận em vào, phải làm thật tốt đó nha.”

“Em là Trì Duẫn, Trì của muộn màng, Duẫn của nhận lời.” Trì Duẫn có ấn tượng rất tốt với Thành Vĩ, cũng không phòng bị, trò chuyện thân thiết với nhau.

“Anh tên Thành Vĩ, em là Trì Duẫn, thật tuyệt phối há.” Thành Vĩ trêu ghẹo, lộ ra nụ cười điên đảo chúng sinh, “Anh vốn định tuyển nam tiếp viên cơ, nhưng nhìn dáng vẻ này, chắc em không làm được rồi, thôi làm nhân viên tạp vụ bưng bê trà nước nhé, có điều tiền lương hơi thấp một chút. Còn không em muốn làm nam tiếp viên cũng được.”

“Không, không, em làm nhân viên tạp vụ được rồi, tiền lương thấp cũng không sao.” Trì Duẫn nghe hấn nói vậy, vội vàng giải thích.

Thành Vĩ nhìn phản ứng Trì Duẫn không khỏi bật cười ha ha, thật là một đứa đơn thuần, mặc dù tuổi tác có hơi lớn, nhưng làn da vẫn không tẻ, trông trắng trẻo non mềm, đến cả mình cũng muốn sờ thử một phen.

“Chọc em thôi, ngày mai thì có thể đi làm, thời gian làm việc là từ tối bảy giờ đến sáu giờ sáng hôm sau, cho nên em ngày ngủ đêm thức được không đó?”

“Được ạ, cảm ơn anh!” Trì Duẫn hung hăng gật đầu, anh rất quý trọng công việc đầu tiên của mình.

“Ừ, thế giờ mình bàn chuyện lương lậu nhé, lương tháng sáu trăm, nếu có thể làm khách mua rượu nổi tiếng, anh sẽ chia phần trăm cho em.” Thành Văn đưa tập giấy ghi tên vài loại rượu trứ danh, đưa vào tay Trì Duẫn, “Về nhà xem đi, nhớ kĩ tên mấy loại rượu, lựa lúc thích hợp thì giới thiệu với khách hàng.”

Trì Duẫn nhận tờ giấy, cười khỏ một tiếng, bây giờ anh chỉ có thể làm công việc đẩy mạnh tiêu thụ ăn phần trăm này sao?

“Công việc sẽ không quyet tiền, hơn nữa anh không phải gian thương, những rượu này đều không có vấn đề, đây chỉ là thủ đoạn sale của các nhà máy thôi ấy mà.” Thành Văn khẽ mỉm cười nói, làm Trì Duẫn thấy xấu hổ vì bị nhìn thấu suy nghĩ.

Không rõ ra khỏi Soul thế nào, đèn ngã tư đường buồn tẻ đối lập hoàn toàn với vẻ rực rỡ trong Soul, Trì Duẫn trở về căn hộ cho thuê nhỏ bé của mình —Một căn phòng nhỏ u tối ở khu dân nghèo, không có điện, không có WC, chỉ có nước, và cái giường hẽ động một chút sẽ vang lên tiếng kêu kẹt.

Trì Duẫn vắn vôi nước, hứng một cốc nước lạnh, ở đây không có đường ống khí đốt, anh không có cách đun nước nóng. Tiền trên người đã dùng hết vào tiền thuê phòng với tiền thế chấp. Bụng rỗng tuếch, dạ dày có chút khó chịu, Trì Duẫn uống hết cốc này đến cốc khác, mượn hơi xua tan cái đói.

Nằm ở trên giường, dạ dày bắt đầu co thắt đau đớn, Trì Duẫn cắn răng, muốn nín nhịn sự đau đớn giày vò này, mà rốt cuộc không làm được.

Anh bắt đầu ảo tưởng, ảo tưởng cái ôm của Tiết Trích Dạ, ảo tưởng hơi ấm trong lòng ngực hắn.

Ấm quá, ấm quá, ấm đến nỗi Trì Duẫn muốn bật khóc. Trì Duẫn ấn bụng, trên trán toát ra lớp mồ hôi mỏng manh, anh không biết giờ phút này nước mắt rơi là vì đau đớn hay đau khổ.

Anh chưa từng được ôm ai, bất kể là của Tiết Trích Dạ hay cha mình.

Hôm sau tỉnh lại đã là xế chiều, Trì Duẫn ra khỏi cửa với gương mặt trắng bệch, ống nước lầu dưới đèn ngòm ảm Ứt, ngõ nhỏ tràn ngập rác rưởi bốc mùi hôi thối. Mỗi khi đi qua đây, Trì Duẫn sẽ có xúc động muốn nôn tháo.

Đến mua bánh mì tại cửa hàng tiện lợi ở ngã tư đối diện, không có nước, anh có chút không nuốt xuống được. Cái đói khát trong bụng rốt cuộc cũng chiến thắng, vội vàng nhai nuốt, cái bánh mì rất nhanh đã bị Trì Duẫn ăn sạch. Đương nhiên, vài đồng lẻ cuối cùng cũng hết nhẵn.

Tiết Trích Dạ không keo kiệt với anh bao giờ. Có lẽ hắn không keo kiệt với bất kì ai có quan hệ với hắn. Nhưng mà Trì Duẫn luôn cảm thấy, anh không nên nhận tiền bạc của hắn, dù sao, anh không có bán thân.

Anh không có bản thân.

Trì Duẫn cười khổ, anh từng cho rằng bản thân mình là thể thân, là thể thân của Trì Mặc. Mà khi đứng trước gương, anh không chỉ một lần phát hiện, anh với Trì Mặc, chẳng có bất kì điểm tương đồng nào.

“Cậu giống Tiểu Mặc ở điểm nào chứ? Làm thể thân cũng cần phải có tư cách!”

Đây là lời đánh giá duy nhất Tiết Trích Dạ về vọng tưởng của anh, vừa lạnh lùng trực tiếp mà vừa nói trúng tim đen.

Thời điểm bước ra khỏi cánh cửa đó, Trì Duẫn đã nhận ra, hắn không yêu anh, vĩnh viễn không thương anh. Hoặc nên nói, anh còn là kẻ hèn mọn và chán ghét với hắn. Anh dùng thời gian ba năm và toàn bộ tình yêu, đổi lấy sự hờ hững, chỉ thể mà thôi.

“Đến rồi à, em đến sớm thật đấy.” Vừa bước vào Soul, Thành Vãn vừa lau ly rượu vừa mỉm cười chào đón.

“Không có việc gì làm, nên đến sớm trước giết thời gian.” Trì Duẫn hơi yếu ớt ngoảnh đầu mỉm cười, anh chưa từng gặp người nào thích cười như Thành Vãn, hình như Thành Vãn có thể mỉm cười với bất kì ai vậy đó.

“Sắc mặt tệ lắm đấy, khó chịu à?” Thành Vãn nhìn khuôn mặt tái nhợt của anh, không khỏi hỏi.

Trì Duẫn lắc nhẹ đầu, khẽ cười, nói: “Không sao đâu.”

Anh đâu thể nói vì đói nên bị đau dạ dày với Thành Vãn cho được. Trì Duẫn bắt đầu giúp Thành Vãn dọn dẹp quầy bar, Thành Vãn chỉ im lặng nhìn anh làm việc vặt, cũng không ngăn cản.

Nói thật ra, hắn không dễ để người khác lại gần quầy bar. Chỉ có điều người trước mắt này thực dễ làm hắn nhớ đến một người bạn cũ, người bạn nhất gan đáng thương hơn cả Trì Duẫn.

Cậu ấy với Phùng Vũ Nhật chắc giờ rất hạnh phúc nhỉ.....

Chưa đến thời gian mở cửa, Soul quanh quê lạ thường, không còn ánh đèn neon lập lờ, không có chất nhạc điên cuồng để thỏa nỗi lòng, đây là một sự yên tĩnh lạ lùng.

Thành Vãn chuyển đến bàn DJ, lật mở một cái đĩa, trên mặt cái đĩa đó có chút cũ kỹ, như một đoạn kí ức bị hỏng được bao trùm.

Tiếng nhạc du dương vang lên, vừa nhẹ nhàng, vừa hoài cổ, tuyệt không giống với thể loại âm nhạc đang thịnh hành trong quán bar, mà giống với nhạc giao hưởng biểu diễn trong các bữa tiệc rượu thời trung cổ.

“Bài gì vậy?” Trì Duẩn lẩm bẩm, bài hát này có sức hấp dẫn làm con người ta rơi lệ, mỗi một đoạn đều làm anh nhớ Tiết Trích Dạ. Kí ức mơ hồ, phảng phất như đã trôi về nơi rất xa xôi.

“Chỉ kém một bước của Carlos Gardel”. Thành Văn nghiêng đầu thưởng thức âm nhạc, không nhìn Trì Duẩn, trong đôi mắt kia đầy vẻ chìm đắm.

3. Chương 3: Lạc Đường

Chín giờ tối, thời điểm quán bar bắt đầu đông đúc nhất, trai gái lẫn lộn điên cuồng uốn éo cơ thể theo điệu nhạc, tất cả cùng chơi điên cuồng để thỏa nỗi cô đơn bị thương trong lòng. Người đến nơi này hầu hết đều muốn tìm sự sung sướng không mang gánh nặng —— ví dụ như: Tình một đêm.

Soul là gay bar, nhưng cũng không từ chối khách nữ, chỉ cần các cô nàng hiểu quy tắc ở đây, mà dù không hiểu, Thành Văn cũng có cách để cho họ hiểu.

Bữa tiệc linh đình là thế, ánh đèn mê loạn như vậy, đã một tháng rồi mà Trì Duẩn vẫn chưa thể quen được. Bụng rượu, mang đến cho khách hàng, hoặc đưa giúp lời mời qua đêm giữa các vị khách với nhau, đây là công việc Trì Duẩn phải làm.

Không có gì không tốt, cũng không nói có gì tốt, chỉ là nếu hàng ngày không có một người xuất hiện trong giấc mơ hàng ngày của bạn, thì có lẽ sẽ đỡ hơn một chút, Trì Duẩn nghĩ vậy.

Đến bây giờ, anh, vẫn không quên được hẳn.

Yêu sâu nặng từng ấy năm, hạt giống ấy đã sớm đâm chồi nảy lộc thay hết đợt lá này đến lá khác, có điều là chúng chẳng thể ra hoa kết quả trong trái tim mà thôi, nhưng nếu đột nhiên phá đi, thì đó sẽ là nỗi đau máu thịt không thể xóa nhòa.

Vừa mới đến quán bar, Tiết Trích Dạ liền trông thấy một bóng dáng quen thuộc, cái người từng sống ba năm với hẳn. Anh trai của Trì Mặc, đứa con của người đàn bà gái điếm thấp hèn.

Đã sớm nghe nói có một quán bar đồng chí tên Soul chuyên kinh doanh nam sắc, hôm nay cũng vì Trì Mặc tò mò, hẳn mới dẫn y đến đây chơi thử, nào ngờ sẽ nhìn thấy Trì Duẩn.

Mới chỉ một tháng mà thôi, cậu ta rời hẳn chỉ tròn một tháng thôi đó, vậy mà đã cơ khát đến độ không chịu được phải tìm nam nhân khác dè mình, quả nhiên là đồ hạ tiện.

“Tiểu Mặc, em ở đây chơi nhé, anh đi WC chút.” Mượn cơ rời khỏi sàn nhảy, hẳn thật muốn xem, Trì Duẩn đến nơi này rốt cuộc để làm gì!

Trì Mặc nhìn theo phương hướng của Trì Duẫn, thực ra lúc vào quán bar y đã trông thấy anh rồi, y biết Tiết Trích Dạ sẽ tìm anh, nhưng không ngờ sẽ nhanh như vậy. Khẽ mỉm cười, đi về hướng quầy bar, nụ cười đó thấp thoáng lộ vẻ cơ trí cùng khí thế, vừa ngang hàng mà không lấn át Tiết Trích Dạ.

“Một ly Tequila (*).” Trì Mặc gọi một ly rượu, nụ cười mang theo sự giả dối nhìn về hướng Tiết Trích Dạ bỏ đi.

Thành Vãn mỉm cười đưa một ly rượu xanh lam lên, hứng thú nhìn người trước mặt.

“Đây không phải rượu tôi muốn.” Trì Mặc đẩy ly rượu về trước mặt Thành Vãn, trong mắt y hiện lên vài tia trêu đùa, người trước mặt này ăn mặc đơn giản không giống bartender của quán bar.

“Trẻ nhỏ không được uống thứ rượu mạnh như Tequila, chanh Rum(**) thanh mát uống cũng ngon lắm đó.” Thành Vãn nhìn trực tiếp vào hai mắt đứa trẻ đối diện, đôi mắt đó hình như có sức hút khiến hẳn không thể rời bỏ.

“Tôi không phải trẻ con, nếu anh không ngại, tôi có thể dùng cách của người trưởng thành chứng minh.” Trì Mặc nhìn thẳng cặp mắt cuống quýt rời đi của đối phương, đột nhiên nổi hứng thú, không khỏi chứng minh bằng nụ hôn lên đôi môi đỏ hồng luôn mang theo nụ cười kia.

Đầu lưỡi xâm nhập vào khoang miệng, y khẽ liếm liếm, cuốn đầu lưỡi nhỏ nhỏ trốn tránh kia, mút nhẹ vào, liếm qua phần lợi và răng của y, cảm giác rất tuyệt vời.

“Sao nào, bây giờ có thể đưa Tequila cho tôi được chưa?” Đây là câu nói đầu tiên sau khi Trì Mặc buông Thành Vãn ra.

Thành Vãn hơi thở dốc, mặt có chút nóng, thằng nhóc này, kỹ thuật hôn môi thật mê mẩn quá giỏi. Thành Vãn xụ mặt, đưa ly Tequila cho Trì Mặc, Thành Vãn quay đầu mặc kệ y. Trì Mặc hình như rất có hứng thú nhìn người bận rộn trong quầy bar, không ngờ lần về nước này, lại gặp được con mồi bé nhỏ ngon miệng thế này.

“Ừm.....” Trì Duẫn vẫn chưa kịp phản ứng đã bị người khác bịt chặt miệng lôi vào toilet, Trì Duẫn có chút sợ hãi, hơi hơi giãy dụa nhưng không địch được sức mạnh của người kia.

Với tư sắc của anh, chắc sẽ không đụng phải bọn hiếp dâm đi.

“Đã lâu không gặp.”

Một chất giọng không thể quen thuộc hơn với Trì Duẫn, cơ thể anh cứng đờ, không dám quay đầu. Anh sợ hãi, sợ khi mình vừa ngoảnh lại, tất cả sẽ vụn vỡ thành từng mảnh giống như giấc mơ mỗi ngày của mình.

“Đã lâu.....không gặp.” Trì Duẫn không biết nói gì, chỉ đành hàn huyên dựa vào lời của Tiết Trích Dạ.

“Không chịu được cô đơn nên đến đây tìm đàn ông hả? Xem ra một tháng này không có đàn ông thỏa mãn được cậu nhỉ.” Tiết Trích Dạ cười hung ác, trong mắt lóe ra tia sáng kín đáo.

Nghe được ý châm chọc trong lời của Tiết Trích Dạ, Trì Duẫn mỉm cười, nụ cười đó vừa miễn cưỡng vừa pha nét mệt mỏi, đến cả bờ môi cũng trắng bệch không chút huyết sắc.

“Em tới đây làm việc.....” Trì Duẫn uể oải giải thích, trước mặt Tiết Trích Dạ anh vẫn cứ nhát gan như vậy, tới giờ cũng không có dũng khí cãi lại hẳn.

“Làm việc gì cơ? Tiếp viên nam à? Cậu làm nghề này, thực ra hợp lắm ấy.” Tiết Trích Dạ thấy Trì Duẫn không thêm ngoảnh đầu nhìn mình, hơi hơi tức giận, đột nhiên xoay người Trì Duẫn, chất vấn anh.

“Không, không phải, em chỉ, chỉ làm nhân viên tạp vụ thôi.” Trì Duẫn cúi đầu, vẫn không dám nhìn Tiết Trích Dạ, anh không rõ vì sao Tiết Trích Dạ tức giận, nhưng vẫn nhỏ giọng giải thích, “Em không biết anh sẽ đến đây, em không biết thật đó. Em biết anh không thích nhìn thấy em, em sẽ không phá hoại quan hệ giữa anh với Trì Mặc. Em sẽ không làm vậy.”

Nghe Trì Duẫn giải thích bừa bãi, Tiết Trích Dạ nhú nhú mày, người này nói thế nào cũng có quan hệ với hẳn, cậu ta không làm nam tiếp viên, không bị đàn ông đè, thì có quan hệ gì đến hẳn chứ? Nên cơn giận này của hẳn từ đâu mà ra đây.

“Cút!” Tiết Trích Dạ quát to một tiếng, Trì Duẫn sợ hãi run lên, cuống quýt chạy trốn khỏi toilet, lại va vào một lồng ngực ấm áp.

“Xin, xin lỗi.” Căn bản không có nhìn người, mà chỉ chăm chăm xin lỗi.

“Trì Duẫn, sao thế?” Thành Vãn vốn định đánh bài chuẩn bằng việc chạy đi tiểu thoát khỏi ánh mắt chăm chú của thằng quỷ chết tiệt kia, nào ngờ đụng phải Trì Duẫn hai mắt đăm đăm lệ chạy khỏi đây.

Trì Duẫn nghe thấy giọng nói của Thành Vãn, vội vàng lau nước mắt, lắc lắc đầu, tỏ vẻ không có chuyện gì.

Thành Vãn lại nhìn Tiết Trích Dạ mặt mũi âm trầm ra khỏi toilet ở đằng sau, liền hiểu bảy tám phần.

“À, Tiết tổng tài, đã lâu không gặp.” Thành Vãn vẫn tươi cười chào đón, tư thế đỡ Trì Duẫn vô cùng thân thiết.

“Ồ ra là Thiếu đông gia Thành gia, sao có nhã hứng đến đây vậy?” Tiết Trích Dạ nhìn thấy Thành Vãn, cũng nở nụ cười sắc mùi thương trường hàn huyên với hẳn.

“Đây là club tôi mở ấy mà, vẫn phải cảm ơn Tiết tổng tài ghé thăm.” Thành Vãn nói thế, điệu bộ chào đón mang theo khí thế của chủ nhân, sau đó nhìn thoáng qua Trì Duẫn, “Đây cũng là người của tôi, em ấy có đặc tội gì với Tiết tổng tài không?”

Tiết Trích Dạ suýt nữa mất bình tĩnh khi nghe đến ba chữ “người của tôi”, Trì Duẫn thật giỏi há, vừa rời khỏi hẳn đã thành công trèo lên giường của thiếu gia Thành gia.

Thành gia nắm giữ toàn bộ công nghiệp in ấn và xuất bản của thành phố, từ tòa soạn nhỏ chưa đến đã nổi danh vài chục năm, chỉ cần làm thiếu gia Thành gia không hài lòng, thì chỉ còn nước chờ sạt nghiệp.

Vì thế, thực lực của Thành gia cũng không dưới Tiết thị.

Nhìn khuôn mặt bí xị của Tiết Trích Dạ, Thành Vãn liêu mạng nín cười, cái chuyện này á, hình như hơi thú vị luôn ấy.

“Lo người của cậu cho tốt vào!” Tiết Trích Dạ hung hăng liếc nhìn Thành Vãn, bỏ xong câu này liền giận dữ bỏ đi, ngay đến chính hắn cũng không rõ mình tức cái gì.

Trì Duẫn nhìn bóng lưng Tiết Trích Dạ bỏ đi, ánh mắt hiện nỗi cô đơn. Quả nhiên, vẫn chọc hắn tức giận.

4. Chương 4: Quá Khứ

Trì Duẫn không muốn dây dưa không rõ cùng Tiết Trích Dạ, gặp hắn ở đây, là điều anh trăm triệu lần không ngờ tới. Kỳ thật, không chỉ Tiết Trích Dạ không muốn gặp anh, đến chính anh cũng không muốn gặp lại Tiết Trích Dạ.

Anh lúc nào cũng cố nhắc nhở sự thật rằng hắn không yêu anh, dù là ở trong mơ, hắn cũng không hề dịu dàng một chút nào. Nhưng mà, khi thực sự gặp rồi, khi thực sự nghe thấy câu nói làm đau lòng kia, trái tim Trì Duẫn vẫn sẽ cảm thấy đau đớn như bị xé từng mảnh máu thịt.

“Nói chuyện với anh một lát đi, chuyện giữa em với anh ta ý.” Thành Vãn nhẹ nhàng vỗ lưng Trì Duẫn, an ủi anh.

Trì Duẫn không khóc, chỉ là tiếng nghẹn phát ra từ cổ họng rất giống tiếng khóc. Hai bờ vai gầy yếu không ngừng run rẩy, nhưng vẫn kiên sức không bình ổn được cảm xúc.

Anh không có thói quen hay khóc, từ nhỏ anh đã biết, sẽ không có ai để ý đến nước mắt của anh. Hồi nhỏ, cho dù đau đến bật khóc, cha anh với dì Tô cũng sẽ không nhìn anh nhiều thêm lần nào. Mà hướng chỉ, nếu anh khóc, nhất định càng làm người khác chán ghét.

“Muốn khóc thì khóc đi, nín nhịn sẽ không tốt đâu.” Thành Vĩ nhẹ nhàng vòng tay qua vai Trì Duẫn, cho anh một cái ôm không mang dự vọng.

Đến cả khi khóc cũng không có tiếng động, Trì Duẫn là một đứa trẻ làm hấn đau lòng, hấn vẫn còn nhớ dáng điệu im lặng khóc lóc trên người hấn của đứa bạn tài hoa nhạy cảm kia, người đó cực kì giống với Trì Duẫn lúc này.

Nhưng hấn rất rõ ràng, Trì Duẫn là Trì Duẫn.

“Nói anh biết đi.” Giọng của Thành Vĩ mang sức mê hoặc lòng người, tựa như tiếng Phạn mệnh mang của phương Tây truyền đến.

Trì Duẫn gật nhẹ đầu, bắt đầu câu chuyện của mình:

“Em và anh ấy....từng là người yêu.” Trì Duẫn mở miệng, hơi hơi xấu hổ vì quan hệ giữa mình và Tiết Trích Dạ, “Hoặc đúng hơn, chưa được là người yêu....”

“Em là anh trai của người mà anh ấy thích....” Trì Duẫn ngừng lại nghĩ một lát, sau đó nói tiếp, “Là anh trai không được thừa nhận.”

“Vì sao?” Thấy Trì Duẫn thờ dãi, càng làm Thành Vĩ thêm nghi hoặc, hấn không tàn nhẫn, mà chỉ cho rằng Trì Duẫn cần học cách đối mặt với sự thật.

“Em....là đứa bé của gái điếm, là vết nhơ của cha em, là....sỉ nhục của cha.” Trì Duẫn nắm chặt góc áo trong tay, gian nan nói ra sự thật, sợ hãi sau khi nói ra chuyện này người duy nhất lắng nghe mình, cũng sẽ bắt đầu tôn trọng mà không thân thiết như những người khác.

Thành Vĩ vỗ nhẹ lưng anh, Trì Duẫn lúc này không còn thút thít nữa, nhưng trong mắt vẫn lộ ra sự tự ti cùng tuyệt vọng. Đó là sự thật mà anh muốn thay đổi mà không thể làm gì được.

“Chuyện này thì có làm sao, em biết Phùng Vũ Nhật không? Tổng tài của năm mươi xí nghiệp khắp toàn cầu của Phùng thị ấy, mẹ anh ta cũng là người phụ nữ phong trần đấy.” Thành Vĩ không biết nên khuyên giải an ủi thế nào, đành phải mượn chuyện Phùng Vũ Nhật để thuyết phục.

Trì Duẫn sững sốt, chưa có ai nói với anh như vậy, mọi người không xem thường thì cũng sẽ cười nhạo anh, tới tận bây giờ anh chưa nhận được bất kì lời cổ vũ nào.

“Cha và dì Tô đối xử với em rất tốt, cho em cái ăn cái mặc, còn cho em đến trường. Nhưng mà, em biết hai người không thương em, hai người thường nói em là con của gái điếm, và em cũng sẽ hạ tiện như mẹ mình. Em là đứa trẻ không thể không thừa nhận của Trì gia, cho nên bọn họ không thể không nuôi lớn em. Trước khi được nhà họ thừa nhận, em đã phải đi xét nghiệm ADN tới ba lần.” Giọng của Trì Duẫn có chút uể oải, sắc mặt cũng tái nhợt.

Thành Vãn có thể tưởng tượng được, một Trì Duẫn bé bỏng sợ hãi và thương tâm khi bị cha ruột kéo đi xét nghiệm hết lần này đến lần khác.

“Sau này, khi cha với dì Tô có em trai, thì càng bỏ mặc em, em trai thông minh tuấn tú, cái gì cũng giỏi hơn em. Từ lúc đó mọi người đều coi em như người vô hình, chỉ có em trai chưa hiểu chuyện sẽ nói đôi ba câu với em. Nhưng sau khi em ấy lớn lên, thì cũng chẳng có người Trì gia nói chuyện với em nữa.”

Trì Duẫn ngập ngừng, thái độ của cha với dì Tô, hai người họ chưa từng ngược đãi hay thương yêu, mà chỉ đơn giản coi như không nhìn thấy, bản thân anh là kẻ ăn nhờ ở đậu, thì sao có thể oán giận chứ?

“Sau thì, em gặp Tiết Trích Dạ, anh ấy là đàn anh của em trai em, đến nhà em làm khách. Em đã yêu anh ấy từ cái nhìn đầu tiên đấy. Anh là người đầu tiên dịu dàng nói ”xin chào” với em, lúc đó anh vẫn không biết thân phận của em. Anh nói chuyện rất ôn hòa với em.” Trì Duẫn khi nói những lời này, nét mặt làm người khác có lỗi giác hạnh phúc, xinh đẹp tựa gió xuân thổi về xưa tai nơi âu sầu.

“Sau đó nữa, anh biết em là ai, cũng bắt đầu không nói chuyện với em. Nhưng mà em vẫn thích anh ấy. Cái hồi em trai em mới ra nước ngoài, em nhân lúc anh ấy say rượu, giao thân thể mình cho anh ấy. Rồi, em dùng chuyện này ép anh ấy để em làm người yêu, kì hạn là tới khi em trai em về nước.”

Trì Duẫn thở dài, cư nhiên bật cười, tuy rằng nụ cười tái nhợt này tràn đầy vẻ tự giễu.

“Bây giờ, người anh ấy yêu đã trở về, vì thế em phải rời đi. Em vốn tưởng dùng ba năm qua, ít nhất sẽ chiếm được một vị trí trong lòng anh ấy, nhưng hình như em sai rồi. Em đâu ngờ sẽ gặp anh ấy ở đây, làm anh phiền phức, em xin lỗi.”

“Em không cần phải nói xin lỗi, đây không phải lỗi của em.” Nhìn vẻ kiên cường của Trì Duẫn, Thành Vãn lại thấy đau lòng, giống với cái tên của hai người, tính tình Trì Duẫn rất tốt, mặc dù thời quen biết không lâu, nhưng Thành Vãn thực sự yêu thích và coi cái người kiên cường mà yếu ớt này như người thân của mình.

Một Trì Duẫn như này, đã quen hay ngại trang kiên cường, liệu người nào sẽ trông thấy sự yếu đuối của Trì Duẫn không?

Chuyện cũ như hạt bụi mỏng manh, rốt cuộc sẽ có một ngày bị thổi đi. Nhớ hay là quên, đều không liên quan đến sự kiên cường.

Trì Duẫn hoảng hốt ôm đầu, trong đầu tràn ngập bóng dáng Tiết Trích Dạ, ánh mắt lạnh lùng như thế, bên trong lại chứa đầy vẻ say đắm khi nhìn Trì Mặc.

Hắn sẽ không yêu anh, trái tim Trì Duẫn đã chết, song vẫn không thể ngừng yêu người đàn ông từng bố thí chút dịu dàng ấy. Anh luôn mong ngóng cái người cổ chấp, mà nghiêm túc kia.

Anh biết hẳn khinh thường anh, mặc dù hẳn chưa từng nói, nhưng Trì Duẫn biết, Tiết Trích Dạ khinh thường thân phận con trai gái điếm của anh.

Bởi vì là con của gái điếm, cho nên sẽ không có được hạnh phúc sao? Trì Duẫn không phải chưa từng nghi hoặc, nhưng sự thật nói cho anh biết, là không thể nào.

Anh từng cho rằng sự trả giá của anh sẽ được hồi đáp, cho rằng có một ngày Tiết Trích Dạ sẽ cảm động vì anh, sẽ đón nhận anh, nhìn đến anh. Nhưng chính sự thật tiếp tục báo anh hay, anh đã sai, hơn nữa còn sai một cách thái quá.

Không phải đồ của anh, thì đừng có nên mơ mộng hão huyền làm gì.

Cười chào tạm biệt Thành Vãn, Thành Vãn là một người tốt, ít nhất hẳn nguyện ý nghe câu chuyện của anh, nguyện ý cổ vũ cho anh. Trì Duẫn luôn là người như vậy, chỉ cần người khác đối xử tteo tốt đẹp với anh, anh cũng sẽ cảm kích quên cả chính mình. Bởi vì có quá ít người đối tốt với anh, cho nên Trì Duẫn cực kì quý trọng chút ý tốt nhỏ nhoi này.

Trở về căn phòng nhỏ của mình, Trì Duẫn mỉm cười nằm xuống, dù cho có thế nào, ngày mai sẽ là một ngày mới.

5. Chương 5: Tình Vãn Vương

Tiết Trích Dạ bắt tri bắt giác lái xe đến trước cửa bar Soul, hẳn không hiểu rõ cuộc club này có sức hút gì với hẳn, đến các club khác nhau gần như đã trở thành thói quen của hẳn, mà Soul lại chẳng có gì đặc biệt.

Chậm rãi tiêu sái bước vào cửa, thời gian hãy sớm, trong bar chỉ có lác đác vài người, Trì Duẫn đang lau bàn trước một vị khách, đáng vẻ yên lặng mà rất nghiêm túc.

Tiết Trích Dạ lạnh lùng hừ một tiếng, có chút khinh thường nhìn Trì Duẫn, hẳn muốn đến xem sau khi rời khỏi hẳn, Trì Duẫn sẽ có cuộc sống thế nào.

“Anh bạn, lại đây.” Một giọng nam ngà ngà say gọi Trì Duẫn qua, trên mặt gã ta còn mang theo ý cười tăm tối.

“Thưa anh, xin hỏi có chuyện gì ạ?” Trì Duẫn cung kính hỏi, thoáng có chút câu nệ.

“Ha ha, không có việc gì đâu, anh chỉ muốn em qua uống một ly với anh thôi.” Gã đàn ông nói xong, liền giơ cái tay béo mập sờ lên eo gầy của Trì Duẫn. Cái tay còn lại cũng không rảnh rỗi, cầm một ly rượu ép Trì Duẫn uống.

“Thưa anh, xin....buông ra.” Trì Duẩn từ chối, nhưng cơ thể không ăn cơm suốt mấy ngày qua căn bản không có sức lực.

“Không sao đâu, uống đi nào, anh có tiền, chỉ cần em uống hết ly này, anh sẽ cho em tiền.” Gã đàn ông béo mập nói xong, lôi một sấp tiền trong túi ra, đung đưa trước mặt Trì Duẩn.

Trì Duẩn quay đầu, liều mạng tránh né bàn tay đang vuốt ve người mình của gã ta.

“Thưa anh, mong anh tự trọng, tôi.....tôi không uống rượu.” Trì Duẩn từ chối, động tác có chút kiệt sức, làm gã ta cho rằng anh đang giả vờ.

“Không uống rượu ấy hả, thế cho anh hôn một cái nhé.” Gã đàn ông liền đưa cái môi đầy đặn hôn lên mặt Trì Duẩn.

“Dừng tay!” Tiết Trích Dạ tiến lên, nắm chặt cổ tay gã đàn ông, hấn vô cùng tức giận, mà cơn tức này đến từ đâu hấn cũng không biết.

Đám một cú đẹp mắt, lẳng lặng chế ngự gã ta, dù sao ra tay đánh nhau tại những nơi thế này, cũng chẳng tốt lành gì.

Gã đàn ông mặt xanh mét ngồi xuống, căm giận nhìn Tiết Trích Dạ, Tiết Trích Dạ dám ra tay tại nơi này thực đúng là không hiểu phép tắc, nhưng mà suy cho cùng tại gã gây ra trước, Thành Vãn ngồi trong góc tối, quan sát tất cả mọi chuyện, cũng không gọi ai đến ngăn cản. Có vài chuyện, không phải cứ giải thích thì sẽ rõ ràng, nhưng mà thú vị hơn là, hình như thời gian ba năm của Trì Duẩn không phải công cốc.....

Khẽ nhếch lên nụ cười nhạt, khuôn mặt chẳng lóa mắt kia trong chớp mắt trở nên động lòng người. Bỏ đi, đã vậy thì, khỏi trừ tiền lương tối nay của Trì Duẩn vậy. Ha ha, hấn quả là ông chủ tốt bụng có khác.

Kéo chặt cổ tay Trì Duẩn, Tiết Trích Dạ chẳng nói một lời, sắc mặt âm trầm. Trì Duẩn ngốc nghếch nhìn theo Tiết Trích Dạ, không dám nói gì, anh không hiểu vì sao Tiết Trích Dạ đến đây, hay không rõ bản thân mình lại chọc hấn tức giận cái gì.

“Em, em còn phải làm việc....” Cổ tay bị Tiết Trích Dạ nắm chặt đến đau nhói, Trì Duẩn đau đớn giãy dụa, muốn vùng ra thoát khỏi hấn.

“Làm việc?” Tiết Trích Dạ buông Trì Duẩn ra, sau đó che trước mặt anh, giọng điệu có chút khinh thường, “Cái thứ cậu gọi là công việc này, là để mấy ông già giả trẻ với cậu à? Hay nên nói, cậu cũng thích mấy chuyện đó?”

“Hả.....?” Trì Duẩn trầm mặc, anh tới giờ vẫn không biết phải phản bác lời của Tiết Trích Dạ thế nào, chỉ nhỏ giọng giải thích: “Không phải, không phải như vậy.”

“Thế là thế nào? Tôi chỉ tin những gì tôi trông thấy. Chắc cậu đang trách tôi nhĩ, trách tôi phá hỏng chuyện tốt của cậu?” Tiết Trích Dạ nhìn chăm chăm Trì Duẫn, đôi mắt vốn lạnh khốc vô tình nổi lên tia trào phúng, làm Trì Duẫn đau đớn cõi lòng.

Hóa ra trong mắt anh, em là người dù có bất kì ai cũng được, một người hạ tiện như vậy sao.

“Không phải, dù sao, quan hệ giữa.....chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi.” Gian nan nói ra câu này, Trì Duẫn hơi run rẩy, “Em dù với ai.....cũng không, cũng không liên quan đến anh nữa.”

Chỉ một câu này, Trì Duẫn gần như dùng hết sức lực và dũng khí của một đời để thốt ra.

“Không liên quan đến tôi?” Tiết Trích Dạ không thể phủ nhận lời của Trì Duẫn, giữa hai người họ thực sự chẳng còn gì nữa, vì sao hắn phải lo cho cậu ta? Nhưng mà lúc Trì Duẫn nói ra câu này, Tiết Trích Dạ vẫn vịn lại, cũng tìm cho mình một lý do để tin phục, “Cậu là anh trai của Tiểu Mặc, tôi không thể để Tiểu Mặc xấu hổ.”

Trì Duẫn kiệt sức bật cười, quả nhiên anh ấy vẫn vì Trì Mặc, anh ấy làm bất cứ điều gì cũng vì Trì Mặc.

“Tiết tổng tài, anh không cần phải lo, rất ít người biết Trì gia có đứa con hư hỏng như em.” Trì Duẫn quay người định đi, nếu hắn không yêu anh, thì cứ để mọi người tự do đi.

Tiết tổng tài? Đó là cách xưng hô của Trì Duẫn với hắn. Tiết Trích Dạ nghe ba chữ này có chút chói tai, lại nhớ đến trước đây Trì Duẫn gọi hắn thế nào, ba năm, hai người rất khi nói chuyện yêu đương, Trì Duẫn chỉ có một tác dụng duy nhất với hắn, đó là giải tỏa dục vọng. Kỳ thật, hóa ra giữa hai người bọn họ, chưa bao giờ có một cách xưng hô đúng đắn.

“Rất ít người biết, chứ không phải không có người biết. Tiểu Mặc mới về nước, tôi không mong có thì gây bất lợi cho em ấy.” Tiết Trích Dạ cố chấp nói, kéo chặt tay Trì Duẫn, ánh mắt lạnh lẽo thấp thoáng tia sáng độc chiếm dục.

“Em.....sẽ không.” Trì Duẫn vốn định nói thêm gì đó nhưng cuối cùng chịu thua, đành phải nhấn mạnh bản thân sẽ không gây tổn hại cho Trì Mặc.

“Cậu sẽ!” Tiết Trích Dạ có chút kích động, bây giờ trong tim hắn chỉ có duy nhất một suy nghĩ là tuyệt không để Trì Duẫn trở về Soul, “Vì thế cậu phải theo tôi.”

Tiết Trích Dạ cười tăm tối, lộ ra hàm răng trắng bóc. Khuôn mặt tuần tú lộ ra một nụ cười mập mờ, “Không được đến chỗ của tôi, Tiểu Mặc đang ở đó, đi chỗ cậu đi.”

Tiết Trích Dạ căn bản không cho Trì Duẫn phản kháng, hắn lôi anh vào trong xe.

“Anh.....anh buông em ra.” Trì Duẫn dùng sức kéo cửa xe, song đành chịu thua vì Tiết Trích Dạ đã khóa cửa, có làm cách gì cũng không mở được.

“Giống lão khốn nạn kia nói ấy, muốn mà còn giả vờ là một trong những chiêu trò của cậu đấy hả?” Tiết Trích Dạ châm chọc nói, Trì Duẫn chỉ cúi thấp đầu, dạ dày của anh lại bắt đầu đau, cái nỗi đau đón kịch liệt này làm anh không thể phát ra tiếng, sắc mặt tái nhợt như người chết.

Tiết Trích Dạ chỉ lo lái xe, không có nhận ra vẻ khác thường của Trì Duẫn.

Trì Duẫn cắn răng nhẫn nhịn không nói tiếng nào. Anh chưa bao giờ là người làm người khác lo lắng, mà chỉ quen gánh lấy đau khổ thương tổn lên một mình mình. Anh sẽ không nói với Tiết Trích Dạ, nếu nói hẳn biết, chắc chắn sẽ chọc hấn phiền lòng.

Trên trán toát đầy mồ hôi, Trì Duẫn lặng lẽ lau đi, cảm giác dạ dày co thắt đau đớn khiến anh suýt nữa đã bật ra tiếng. Lén liếc nhìn Tiết Trích Dạ, đôi mắt xinh đẹp, kiên định vĩnh viễn chưa bao giờ nhìn anh, đường nét đôi môi tinh xảo kia, luôn làm anh chìm đắm hết lần này đến lần khác.

“Cậu ở chỗ nào?” Tiết Trích Dạ vẫn không nhìn anh, giọng nói như đang làm việc, chưa đến nỗi lạnh lùng nhưng đầy xa cách bình thản.

Trì Duẫn mơ màng nói ra một địa chỉ, bây giờ anh chỉ muốn trở về căn hộ nho nhỏ u tối đó, nằm trên chiếc giường kéo kẹt, ngủ một giấc say, cho dù có thấy Tiết Trích Dạ trong mơ cũng được.

6. Chương 6: Lộn Xộn

“Ở đây à?” Tiết Trích Dạ lạnh lùng nhìn gian phòng tối đen, cái phòng nhỏ đến dọa người, “Cậu ở đây?”

Trong bóng tối, Tiết Trích Dạ gần như có thể trông thấy cái đầu nho nhỏ kia gật nhẹ, sau đó hai người trở nên im lặng. Giữa hai người luôn ít lời như thế.

Trì Duẫn đi đến phòng bếp, cổ tay run rẩy vì đau đớn, cầm cái cốc hứng nước máy trong vòi, mạnh mẽ uống xuống, cái bụng có cảm giác căng trướng, nhưng vẫn không thoát được cái đau.

“Cậu cứ uống nước máy như thế à?” Tiết Trích Dạ hỏi, giọng điệu có chút nghiêm khắc.

Trì Duẫn lúc này mới nhớ đến sự tồn tại của hần, nắm góc áo, hơi hơi bối rối.

“Xin, xin lỗi.....” Trì Duẫn cúi đầu, tựa như đứa trẻ làm sai chuyện, mà cũng không nói nổi đến tội cùng phải giải thích thế nào.

Tiết Trích Dạ cũng bị câu giải thích bất ngờ của anh làm luống cuống, chỉ là hần đột nhiên cảm thấy, Trì Duẫn nói câu “xin lỗi” sao mà có chút đáng thương.

Trì Duẫn đau đớn ôm bụng, anh đã tập thành quen nỗi đau này giày vò hàng đêm, tối nay lại có Tiết Trích Dạ tình cờ ở đây. Trì Duẫn rất muốn chịu đựng, không dám đi ngủ.

“Cậu không đi nghỉ sao?” Tiết Trích Dạ nhíu mày trong bóng tối, hỏi Trì Duẫn vẫn một mực cúi đầu.

“Em.....” Giọng Trì Duẫn suy yếu, nhưng vẫn không ôm bụng đau đớn ngã xuống giường.

“Tôi có thể coi rằng cậu đang mời tôi không?” Tiết Trích Dạ nói ái muội, nhưng không hề phát hiện Trì Duẫn bất thường, “Cậu.....”

Vỗ lên trán Trì Duẫn, đầu ngón tay chạm đến cảm giác ướt át nóng ẩm làm Tiết Trích Dạ khó chịu. Trì Duẫn gần như không còn tỉnh táo, có lẽ vì thật sự không nhận được, anh phát ra tiếng rên rỉ mỏng manh.

“Này, Trì Duẫn cậu có ổn không?” Tiết Trích Dạ lắc lắc vai Trì Duẫn, trong bóng đêm tối đen hần không nhìn thấy vẻ mặt Trì Duẫn, nhưng vẫn mơ hồ thấy được nét đau đớn kia.

“Em.....ổn lắm, ngày mai.....em.....không đi Soul nữa, anh, về, về đi.” Trì Duẫn không muốn gây phiền cho Tiết Trích Dạ, anh biết hần không vui vẻ vì chuyện của anh.

“Tôi về á? Bảo tôi về rồi cậu quay đi tìm Thành Vãn chứ gì?” Giọng điệu của Tiết Trích Dạ có chút giận dữ, thế nhưng Trì Duẫn đã không còn sức lực phân biệt tình cảm trong lời này của hần.

Thấy Trì Duẫn không nói tiếng nào, Tiết Trích Dạ khẽ nhíu mi, sau đó vươn tay ôm lấy Trì Duẫn.

“Thành Vãn thì có gì giỏi chứ, chẳng nhẽ hần ta rất lợi hại trên giường sao?” Tiết Trích Dạ tuy rằng nói khó nghe như vậy, song giọng điệu bất tri bất giác nhẹ xuống, “Bỏ đi, cậu tỉnh thì tôi sẽ nói sau.”

Trì Duẫn chậm rãi mở mắt, trước mắt là một màu trắng mờ mờ, nơi này sinh ra một cảm giác không an toàn, làm Trì Duẫn co rúm người.

Trì Duẫn mở to mắt phát hiện mình đang trong bệnh viện, mu bàn tay còn đang truyền dịch. Lúc này đầu óc Trì Duẫn vẫn còn hoang mang, anh không phải đang ở nhà sao? Đến bệnh viện kiểu gì thế?

“Cậu tỉnh rồi?” Một giọng nói vừa lạnh lùng vừa quen thuộc vang lên bên tai, Trì Duẫn không khỏi run rẩy, có chút hoảng sợ quay đầu nhìn Tiết Trích Dạ.

“Em xin lỗi, em, em không có tiền trả bệnh viện.....” Trì Duẫn nhỏ giọng nói, vẻ mặt lộ vẻ dè dặt, sợ không cẩn thận làm Tiết Trích Dạ tức giận.

“Không cần cậu trả!” Tiết Trích Dạ thấy Trì Duẫn nhìn hẩn như gặp quỷ, trong lòng bất giác khó chịu, “Cậu sao bị viêm dạ dày cấp tính thế!”

Nghe được nỗi phiền của Tiết Trích Dạ, Trì Duẫn cúi thấp đầu không lên tiếng.

“Không ăn bao lâu rồi?” Tiết Trích Dạ hỏi, giọng nói vẫn lạnh lùng xa cách như cũ, làm người nghe chỉ cảm thấy vô cảm.

“Ba, bốn ngày gì đó.” Một giọng rất nhỏ, mang theo ý sợ hãi trả lời.

“Cậu được đấy nhỉ.” Tiết Trích Dạ lạnh lùng nói, “Vẫn lên giường với đàn ông, có thể lực thật đấy.”

Biết rõ tình trạng cơ thể Trì Duẫn căn bản sẽ không làm chuyện như vậy, nhưng Tiết Trích vẫn nói thế, hình như ngoại cách hạ thấp Trì Duẫn, hẩn không tìm được phương pháp nói chuyện nào thích hợp hơn.

Trì Duẫn trầm mặc, không nói gì. Tiết Trích hiển nhiên rất ghét anh, trước giờ anh cứ luôn mơ mộng hão huyền, mơ có một ngày hẩn sẽ rung động, sẽ yêu lấy anh.

“Ăn đi.”

Trì Duẫn sững sốt một chút, nhìn bát cháo còn hơi nóng được đưa đến trước mặt mình. Trì Duẫn có chút được sung mà sợ, vội vã đón nhận bát cháo.

“Cám ơn, em cám ơn.” Trì Duẫn nhỏ giọng cảm ơn, giọng điệu không giấu được kích động, dù chỉ có chút dịu dàng nhỏ nhoi này, thì với Trì Duẫn cũng tựa như được ban ơn.

Bàn tay cầm bát cháo cảm nhận được độ ấm từ đầu ngón tay kia truyền đến, có lẽ vì bệnh tật làm người rất yếu ớt, mũi Trì Duẫn chưa xốt, nước mắt không nhận được rơi xuống. Tay phải đang truyền dịch vì giờ quá cao mà máu chảy ngược về dây truyền, bàn tay cũng vì chất lỏng tiến vào mà có chút lạnh giá. Song, trong lòng anh lại rất ấm áp, dù cho sự ấm áp này không hề chân thực.

Tiết Trích Dạ vẫn cau mày, nhìn máu trong dây truyền trào ngược nhiều như thế mà Trì Duẫn vẫn bình thản ngồi đờ trên ghế, trên mặt mang vết nước mắt nhàn nhạt. Hẩn không nhớ Trì Duẫn đã khóc, hẩn chưa bao giờ thấy Trì Duẫn khóc, hẩn không biết khi anh khóc lại nhấn nại đến thế.

Đoạt bát cháo được Trì Duẫn coi như bảo bối đi, Tiết Trích Dạ ra lệnh nói: “Thả tay xuống, truyền hết dịch đi.”

Trì Duẫn cuống quýt lau đi vệt nước mắt, vội vàng buông cái tay đang cầm bát xuống. Bộ dạng hoảng hốt bất thành hình này làm cho Tiết Trích Dạ cảm thấy đáng yêu.

Múc một thìa cháo để bên môi Trì Duẫn, động tác vẫn thô lỗ không mang chút tình cảm như trước.

Trì Duẫn kinh hồn bạt vía vì hành động này của Tiết Trích, sợ hãi bản thân sẽ làm hắn thêm phiền, làm hắn giận anh, anh nhỏ giọng nói: “Em.....có thể tự làm được không?”

Tiết Trích Dạ không nói cũng không buông bát cháo trong tay, ý tứ khỏi nói cũng biết, Trì Duẫn cũng không dám nói nhiều, đành phải há miệng nhỏ ăn từng thìa cháo Tiết Trích Dạ đút, trông lòng thì không khỏi kiêng kị thêm hai ba phần, vô vị ăn hết bát cháo này.

Vắt vả ăn xong, Trì Duẫn thở phào một hơi, mới nói: “Anh về đi, bây giờ rất muộn rồi đó. Em xin lỗi, em, em lại mang phiền phức đến cho anh.”

Tiết Trích Dạ nghe Trì Duẫn nói vậy, hắn cau mày càng sâu, đây rõ ràng là lệnh đuổi khách, chẳng nhẽ có hắn ở bên thì làm Trì Duẫn khó chịu thế sao? Vậy hồi đầu không biết ai muốn bò lên giường hắn nhỉ.

“Muốn tôi đi? Sau đó thì đến người yêu của cậu à? Nếu ở bên tôi mất tự do đến thế, thì sao hồi xưa cứ muốn làm người yêu của tôi? Nên nói trái tim cậu nhiều ngăn hay cậu hạ tiện đây?” Tiết Trích Dạ trêu đùa nắm cằm Trì Duẫn, giọng điệu vẫn mang vẻ châm chọc khinh thường.

Trì Duẫn cúi đầu, khẽ cười khổ, hóa ra hắn vẫn luôn nhìn anh như vậy, bởi vì anh đủ hạ tiện, cho nên mới chẳng thèm bận tâm ôm ấp không chút tiếc thương!

“Trì Mặc đã về trở về rồi.” Trì Duẫn thấp giọng nhắc nhở. Đúng vậy, Trì Mặc đã trở về, giao hẹn giữa hai người cũng nên phải kết thúc. Hắn cũng không cần phải ôm chặt anh rồi thâm tình gọi tên của Trì Mặc nữa, chính anh cũng không thể chấp nhận khi vừa phải chịu nỗi đau xỏ xuyên không chút dịu dàng rồi còn phải nghe thấy cái tên không thuộc về bản thân mình.

Tiết Trích Dạ ghen lời. Đúng vậy, giao hẹn giữa bọn họ phải kết thúc vào cái ngày Trì Mặc trở về, sau này cả hai sẽ chẳng còn quan hệ gì nữa. Đáng nhẽ nên là vậy, tất cả đều diễn ra theo đúng suy nghĩ của Tiết Trích Dạ, Trì Duẫn yên lặng rời đi, còn hắn sẽ tiếp tục cố gắng để Trì Mặc yêu mình, dục vọng với tình yêu hắn sẽ đều có được.....

Nhưng mà bây giờ, khi nghĩ đến công việc của Trì Duẫn tại Soul, thì tất cả những chuyện này hình như đã xảy ra chút biến hóa vi diệu.

“Ngày mai không cần đi Soul nữa, đến công ty tôi làm việc đi, cậu mà không đến tôi sẽ nói cho Tiểu Mặc biết quan hệ giữa chúng ta.” Tiết Trích Dạ nói xong, ném tấm danh thiếp lên đầu giường rồi ngênh ngang rời đi.

7. Chương 7: Giam Cầm

Trì Duẫn cầm danh thiếp Tiết Trích Dạ chần chờ hồi lâu trước cửa Tiết thị, anh không biết có nên vào hay không, Tiết Trích Dạ không hay nói giỡn, nếu anh không đến Tiết thị trình diện, có lẽ hẳn thật sự sẽ kể ra mối quan hệ của hai người mất.....

Trì Duẫn mím chặt môi, hai bờ môi nhợt nhạt không chút huyết sắc. Do dự hồi lâu, Trì Duẫn rút cuộc vẫn gian nan đi đến cửa lớn của Tiết thị.

Tòa nhà cao là thế, nhìn không thấy đỉnh, tựa như vị trí cao cao tại thượng vĩnh viễn không thể chạm tới của hắn.

Tiết Trích Dạ thích nhà cao tầng, thích cảm giác giẫm nát cả thành phố này. Hắn uống cà phê, nhìn dòng xe cộ vội vàng đi lại từ trên cao.

Người kia, vẫn không đến sao?

Tiết Trích Dạ đột nhiên phát hiện bản thân hắn đang nhớ người kia, không khỏi bùng lên lửa giận. Cậu ta là cái thá gì, vì sao có thể làm hắn bận tâm?

“Này, Amy, có người nào họ Trì đến tìm tôi không?” Gọi điện hỏi tiếp tân, trước nay hắn không có thói có người không thuận theo mình, Trì Duẫn càng không phải trường hợp ngoại lệ.

“Tổng tài, có ạ. Ngài đợi một chút. Tôi lập tức mời anh ta lên.” Amy vội vàng nói, giọng điệu có chút nịnh nọt.

Vừa gác điện thoại xuống, Amy lập tức biến thành người khác, cả mặt hiện lên ý cười, giải thích với Trì Duẫn: “Xin lỗi ngài Trì, ban nãy tôi tưởng ngài đến chào hàng, đại nhân ngài xin nói tốt vài câu về tiểu nhân tôi với tổng tài nhé.”

Trì Duẫn cười tươi xấu hổ, tỏ vẻ anh không để ý chút thói khôn vặt của Amy, anh đã quá quen rồi nên dù có thấy cũng không trách.

Khẽ câu nệ và lạ lẫm theo Amy vào thang máy. Trì Duẫn cúi thấp đầu, không nói năng gì, tiếng “thình thịch thình thịch” trong lồng ngực, lòng bàn tay rịn ra một lớp mồ hôi mỏng dính dính, có chút không thoải mái.

Amy dẫn Trì Duẫn đến trước cửa phòng Tiết Trích Dạ sau đó quay trở về tiền sảnh, bỏ lại Trì Duẫn đối mặt với Tiết Trích Dạ, trông có vẻ cô đơn lẻ bóng.

Hai người cứ giằng co như vậy, không ai mở miệng trước. Chỉ có điều Trì Duẫn yếu đuối rời ánh mắt, không dám đối diện thẳng với hắn.

“Ừm, Tiết, ngài Tiết, tôi nghĩ chúng ta cần phải nói chuyện.” Trì Duẫn rót cuộc cũng không chịu nổi sự im lặng lạnh thấu này, hơi gian nan mở miệng, song lại sợ làm Tiết Trích Dạ tức giận, nên khá là dè dặt.

“Nói chuyện gì?” Tiết Trích Dạ buông bút, rất có hứng thú nhìn Trì Duẫn, từ bao giờ mà cậu ta dám bàn điều kiện với hắn?

Nhìn Tiết Trích Dạ nở nụ cười hung ác nham hiểm, Trì Duẫn theo bản năng lùi một bước, có chút không dám mở miệng.

“Tôi nghĩ, tôi.....không thể, đến đây làm việc.” Trì Duẫn hít sâu một hơi, quyết định nói ra, anh không thể ở bên Tiết Trích Dạ, nếu không anh sẽ tham lam vọng tưởng, nổi nhớ nhưng vô vọng không kết quả này, đối với anh mà nói là nỗi đau khổ hơn cả cái chết.

“Vì sao? Cứ muốn ở bên Thành Vãn sao? Cái tướng gầy gò của cậu ta thỏa mãn được cậu thật đó sao?” Tiết Trích Dạ nói xong vẫn cứ hèn mọn và châm chọc.

“Không, không phải vậy, tôi với A Vãn không phải như anh nghĩ.” Trì Duẫn vội vàng phản bác, anh không muốn Thành Vãn cuốn vào chuyện này, lỗi anh phạm phải hãy để một mình anh gánh chịu.

Tiết Trích Dạ nghe câu “A Vãn” kia của Trì Duẫn cực kì chói tai, A Vãn, nghe mới thân mật làm sao! Hắn thì bị kêu là ngài Tiết, còn Thành Vãn thì được gọi là A Vãn!

“Thì sao nào? Thân mật hơn cả tưởng tượng tôi kia?” Tiết Trích Dạ cười nhạt, trong mắt lại hiện ra tia sáng khó nói nên lời.

Trì Duẫn bị hắn nhìn chăm chú thật có xúc động muốn bỏ chạy, một Tiết Trích Dạ thế này, làm anh cảm thấy nguy hiểm, anh muốn chạy trốn, muốn thoát khỏi người đàn ông anh yêu đến đau khổ này.

“Cậu muốn trốn?” Tiết Trích Dạ nhìn ra suy nghĩ của Trì Duẫn, bước một bước xa ngăn cản cái tay sắp mở cửa của anh.

“Em.....” Trì Duẫn muốn phản bác, nhưng rốt cuộc không tìm được lý do, anh mới rồi thực sự có ý nghĩ muốn chạy trốn. Anh không muốn ở bên Tiết Trích Dạ thêm nữa, càng ở bên hắn anh nhất định sẽ phát điên, “Em sẽ không đến Soul, thực sự không đến nữa, anh tha cho em có được không? Em tuyệt đối sẽ không đến, sẽ không tạo bất cứ gánh nặng gì cho Trì Mặc, ngày mai, ngày mai em sẽ bỏ đi.”

Bỏ đi? Cậu ta muốn đi đâu? Chết tiệt, cậu ta dám trốn khỏi hắn, trốn khỏi hắn vì một thằng đàn ông khác.

Tiết Trích Dạ chỉ cảm thấy lý trí mình nổ tung, trong đầu chỉ tràn ngập sự thật Trì Duẫn muốn bỏ đi.

“Cậu dám!” Tiết Trích Dạ giận dữ giữ chặt Trì Duẫn, như một con sư tử bị đoạt con mồi, trong mắt lóe ra tia chiếm dục cùng điên cuồng sắc bén.

“Vì sao? Vì sao? Anh để em đi có được không, em sai rồi. Lúc đó em không nên dùng chuyện kia uy hiếp để anh ở bên em, anh đừng hận em, là em sai, bây giờ Trì Mặc cũng đã về nước, anh thả em ra đi, có được không?” Trì Duẫn điên cuồng giãy khỏi bàn tay khống chế mình của Tiết Trích Dạ, nhưng rốt cuộc vẫn không thoát khỏi.

Nghe Trì Duẫn nói vậy, Tiết Trích Dạ có cảm tưởng tức giận vô danh. Trì Duẫn hối hận, đây là điều hắn không thể chấp nhận. Về phần nguyên nhân, thì chính hắn cũng không biết.

“Cậu đừng mơ!” Tiết Trích Dạ áp chế Trì Duẫn xuống ghế sofa xa hoa, ngăn chặn tất cả hành vi giãy dụa của anh. “Cậu để ý Thành Vãn lắm chứ gì? Tôi nói cho cậu biết, chỉ cần cậu biến mất một giây trước mặt tôi, tôi sẽ lập tức làm Soul đóng cửa!”

Trì Duẫn run rẩy, anh không ngờ Tiết Trích Dạ sẽ dùng Soul uy hiếp mình, đó là cửa hiệu của Thành Vãn, mà Thành Vãn là người bạn duy nhất của anh....

“Em....ở lại.” Trì Duẫn tối nghĩa nói, trong lòng tràn ngập đau đớn, Tiết Trích Dạ tội gì phải làm vậy, tra tấn bản thân, cũng tra tấn anh.

Tiết Trích Dạ nhìn Trì Duẫn ngừng giãy dụa, trong lòng tràn ngập cảm xúc vui giận xen kẽ làm hắn có chút nôn nóng. Vui vì uy hiếp của hắn với Trì Duẫn vẫn cực kỳ có hiệu quả, còn giận là cậu ta chấp nhận uy hiếp của hắn vì Thành Vãn.

Trong lòng Trì Duẫn, chẳng nhẽ Thành Vãn còn quan trọng hơn cả hắn sao.....?

“Rất tốt, bảo cậu ở bên cạnh tôi, thì đừng có dây dưa không rõ với Thành Vãn!”

Trì Duẫn gật gật đầu, đến tận giờ anh vẫn không thể phản lại suy nghĩ của Tiết Trích Dạ. Chẳng nhẽ kẻ nào yêu trước thì kẻ đó hạ tiện sao?

“Anh cần gì phải thế....để em đi, không phải sẽ càng tốt với Trì Mặc sao?” Trì Duẫn có chút yếu ớt nói, anh với Tiết Trích Dạ, vẫn chỉ có chút oán hận kia.

Tiết Trích Dạ nói: “Tôi làm sao biết cậu rốt cuộc có đi hay không? Có lẽ cậu với ”A Vãn” của cậu sẽ hàng đêm hưởng lạc tại một nơi tôi không biết thì sao.”

Trì Duẫn trầm mặc, không cãi lời Tiết Trích Dạ nữa, anh kiệt sức rồi, toàn bộ sức lực của anh đã hết sạch từ cái đêm của ba năm trước với Tiết Trích Dạ rồi. Những lời sỉ nhục gây tổn thương ư, đều đã ăn sâu vào trong lòng anh, thói quen là một chuyện đáng sợ, đến nỗi khi tôn nghiêm bị giẫm đạp thì cũng đã quen.....

“Quả nhiên là con trai gái điểm, không bị đàn ông đề thì không thích sao?” Tiết Trích Dạ thấy Trì Duẫn yên lặng, cho rằng anh yên lặng là vì cam chịu, hần tiếp tục ác độc nói, “Bị Thành Vãn làm rất thích sao?”

Vừa nghĩ đến khả năng này, Tiết Trích Dạ liền không kiềm được cơn giận, phảng phất như nhìn thấy hình dáng Trì Duẫn khóc lóc xin tha dưới thân hần, trức trặc đáp lại hần. Hình dáng đó, đã có người thấy rồi sao?

“Shit!” Tiết Trích Dạ chửi thề một câu, tiểu đệ của hần vừa bán cương ngay khi hần tưởng tượng đến hình ảnh làm tình với Trì Duẫn, vào giờ phút này hần chỉ nhớ đến hình dạng Trì Duẫn khi ở dưới thân mình.

8. Chương 8: Linh Hồn

“Nếu cậu đã thích được đàn ông đề, vậy để tôi đến thỏa mãn cậu đi.” Tiết Trích Dạ vốn đã áp chế cơ thể Trì Duẫn, hiện tại biến thành càng áp sát anh hơn, hần bắt đầu sờ mó, muốn cởi quần áo Trì Duẫn.

“Tiết Trích Dạ, anh đừng làm thế, đừng!” Trì Duẫn kháng cự cái ôm của Tiết Trích Dạ, cho dù anh có hạ tiện, cũng sẽ không hạ tiện đến mức cướp đoạt người đàn ông của em trai mình, “Trì Mặc, Trì Mặc sẽ phải làm sao, anh, anh không thể có lỗi với em ấy!”

Tiết Trích Dạ khê kéo dần khoảng cách giữa hai người mà nhìn Trì Duẫn. Từ lúc bắt đầu trong lòng hần đã có cảm giác bất an, giống như hần thiếu mất cái gì đó, song song với đó còn gồm cả hy vọng nhất định phải đưa trở về. Tiết Trích Dạ không trả lời Trì Duẫn, mà cũng chẳng có cách đáp lại. Lúc này hần đã không phải là hần, mà chỉ là con rối bị kiểm soát của sự bất an. Hần muốn kịch liệt phóng thích trong cơ thể dưới thân hần này.

“Tiết Trích Dạ, xin anh thả em ra, hai chúng ta đã chẳng còn quan hệ gì với nhau rồi!” Trì Duẫn cầu xin, trên mặt lộ ra sắc buồn bã, anh với hần đã không còn là gì của nhau, đây là sự thực Tiết Trích Dạ đích thân nói cho anh biết!

“Vậy thì tạo chút quan hệ thôi!” Tiết Trích Dạ kiềm chế gắt gao phản kháng của Trì Duẫn, cái câu “không còn quan hệ” suýt nữa làm hần mất kiểm soát, nổi bất an mãnh liệt càng thêm kích động, tựa như chỉ khi chiếm giữ được cơ thể dưới thân này mới làm hần an lòng.

Thô bạo xé rách áo sơ mi của Trì Duẫn, trói chặt hai tay không ngừng giãy dụa của anh, ném cái quần dài không quá thích hợp với Trì Duẫn qua một bên, để lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn mà gầy gò quá mức.

Quần lót màu trà có một cái lỗ rách ở mặt trước, mơ hồ có thể nhìn thấy thứ màu hồng mê người bên trong.....

Tiết Trích Dạ cười khê, dùng ngón út xuyên qua cái lỗ kia kéo tụt quần lót của Trì Duẫn xuống, lộ ra tiểu đệ màu hồng của anh.

“Tiết Trích Dạ, anh buông em ra, Trì Mặc thì phải làm sao, chúng ta đã nói, Trì Mặc trở về thì em phải ra đi cơ mà.” Trì Duẫn nhìn ngón út của Tiết Trích Dạ mọc lấy quần lót, lòng vô cùng khó xử, nhưng vẫn giãy dụa, anh phải làm Tiết Trích Dạ buông mình ra.

“Tại cậu trêu chọc tôi trước! Hơn nữa tôi chưa bao giờ nói, cậu rời đi thì chúng ta sẽ không còn quan hệ gì. Tiết Trích Dạ tôi sao có thể là người gọi đến gọi đi như thế hả?” Tiết Trích Dạ nhìn con người đang bị trói nằm trên ghế sofa Italia xa hoa, trong lòng đột nhiên có khoái cảm làm nhục, một cảm xúc đang kêu gào trong lòng hắn, che khuất nỗi bất an ban nãy.

“Em.....” Lời của Trì Duẫn bị nuốt gọi trong nụ hôn, không đợi anh nói xong Tiết Trích Dạ đã hôn lên bờ môi anh, mút mát liếm nhẹ, đôi môi không thể kháng cự mở ra, cuốn lấy đầu lưỡi Trì Duẫn.

Đây là lần đầu tiên Tiết Trích Dạ hôn anh, nhất thời Trì Duẫn không biết phản ứng thế nào, chỉ có thể ngơ ngác mở to mắt nhìn khuôn mặt phóng to kia, cảm giác không khí trong buồng phổi dần dần bị xói mòn.

Tiết Trích Dạ chưa bao giờ hôn Trì Duẫn, hắn không biết hóa ra đôi cánh môi nhìn như bình thường này lại có xúc cảm mềm mại đến vậy, làm hắn không nhận được lưu luyến thăm dò, không ngừng khiêu khích cái lưỡi mềm mại trực trác kia.

“Ừm.....” Đến khi con người phía dưới phát ra tiếng kêu khó nhin, Tiết Trích Dạ mới buông tay.

“Cậu chưa hôn bao giờ à? Không biết lúc hôn phải nhắm mắt vào sao?” Tiết Trích Dạ dùng tiếng nói trầm thấp mê hoặc lòng người thăm thì bên tai Trì Duẫn.

Trì Duẫn bị choáng váng vì cái hôn vừa rồi, chỉ biết lắc đầu, nghi hoặc mà nhìn Tiết Trích Dạ. Anh không tin Tiết Trích Dạ sẽ hôn người nào khác ngoài Trì Mặc, càng không tin hắn sẽ hôn anh.

Tiết Trích Dạ hôn một đường xuống dưới, hôn qua cái cằm nhọn của Trì Duẫn, hầu kết xinh xắn, cùng xương quai xanh tinh tế. Cơ thể này, ôm trong tay mới biết anh gây yếu đến đáng thương, ngón tay Tiết Trích Dạ sờ qua cơ thể gây trớ xương của Trì Duẫn, rồi vuốt ve xương sườn lộ ra.

“Tiết Trích Dạ, xin xin anh buông em ra.” Tay của Trì Duẫn bị quần áo buộc chặt, hai chân lại bị hắn đè chặt chẽ không thể cựa quậy, Trì Duẫn chỉ biết cầu xin, hy vọng Tiết Trích Dạ đừng tra tấn anh thêm nữa.

“Phải thật ngoan, mới không làm bị thương em.” Tiết Trích Dạ hiếm có lúc dịu dàng nồng nàn nói, làm Trì Duẫn lại rơi vào nghi hoặc, trước đây hắn chưa bao giờ quan tâm đến ý nguyện của anh, mà chỉ hứng trí cưỡng chế anh mà thôi.

“Anh buông ra, Tiết Trích Dạ, anh nghe này, em không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh nữa!” Trì Duẫn gần như hét lên câu này, mặc kệ Tiết Trích Dạ xuất phát từ mục đích gì, anh cũng không muốn dây dưa với hắn, hắn đã không yêu anh thì cũng đừng chạm vào anh.

Lời của Trì Duẫn thực sự đã hoàn toàn chọc giận Tiết Trích Dạ, đôi mắt vốn lạnh lùng dần dần hiện ra tia hằn đỏ, nâng hai chân của Trì Duẫn lên, đem tiểu đệ của bản thân vừa xâm nhập sâu vào cái chỗ chật hẹp kia.

“A.....đau, đau quá.....” Trì Duẫn hét lên một tiếng, cái sự đau đớn kịch liệt này làm anh không khỏi bật ra tiếng, tiếng xé rách của sự xâm phạm gần như làm Trì Duẫn đau đến mức hôn mê, rồi bị bắt tỉnh lại vì Tiết Trích Dạ không biết thương xót đem đưa không ngừng.

“Anh.....thả em ra, Tiết, Tiết Trích Dạ.....” Trì Duẫn thê thảm cầu xin Tiết Trích Dạ buông tha, không phải vì đau đớn, mà còn cả cảm giác không tin không hiểu rõ đậm sâu.

Tiết Trích Dạ không nói lời nào mà chỉ chôn thật sâu trong cơ thể Trì Duẫn, cảm nhận cái chỗ ẩm áp chặt khít đang bao bọc lấy hắn, không khí tỏa ra mùi máu tươi, trên sô pha lưu lại một đường máu chói mắt.

“Ư ư.....” Tiếng rên rỉ của Trì Duẫn cũng bị ngắt quãng vì động tác va chạm của Tiết Trích Dạ, cái sự đau đớn này dần dần chết lặng, anh chỉ cảm thấy ý thức dần dần mơ hồ, anh không bắt được, người trước mặt này.

Tia sáng trong mắt dần dần tắt hẳn, Trì Duẫn chỉ cảm thấy lực va chạm mãnh liệt ở thân dưới, cùng với cái thứ nóng rực không thuộc về mình.

Tiết Trích Dạ chỉ lo rong ruổi trên người Trì Duẫn, cảm nhận độ ẩm chặt khít chỉ mình hắn cảm nhận được, cái cơ thể này, bất kể có ai đi chăng nữa, thì có mỗi mình hắn mới được có được, Trì Duẫn yêu hắn, mà cho dù hắn có yêu Trì Duẫn hay không, thì Trì Duẫn chung quy vẫn yêu hắn.

“A——” Rốt cuộc cũng phát tiết xong, con người phía dưới sớm đã mất đi ý thức, Tiết Trích Dạ lưu luyến không nỡ rời khỏi rời khỏi cơ thể Trì Duẫn. Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt Trì Duẫn, khuôn mặt tái nhợt gần như trong suốt, lớp lông tơ trắng mờ nhạt lẳng lẳng trên hai gò má, hàng lông mi không ngừng nhấp nháy chứng minh người này vẫn bất an không nguôi.

Tiết Trích Dạ nhíu mi, đưa tay che mắt Trì Duẫn, lòng bàn tay cảm nhận hàng lông mi nhẹ nhàng cọ qua, ngứa ngáy nhưng cũng rất thoải mái.

“Vốn muốn đối xử thật tốt với cậu.....” Tiết Trích Dạ nhìn vết máu dưới thân Trì Duẫn, thở dài một hơi.

Nhẹ nhàng ôm lấy Trì Duẫn, hắn cau mày, những lúc bình tĩnh hắn sẽ ghét cái dáng điệu của Trì Duẫn, Tiết Trích Dạ hơi hơi ảo não, hắn điên rồi mới muốn ôm lấy Trì Duẫn, cái cơ thể gầy gò này, chưa nói tới không có sức hấp dẫn, mà vừa nghĩ đến có thể Thành Vãn cũng đã chạm đến nói, nổi ảo não này lập tức nhanh chóng phai nhạt.

Những đồ thuộc của hắn, kể cả khi hắn không cần, thì người khác cũng đừng mơ chạm tới!

9. Chương 9: Sống Chung

Lại bị té xỉu, Trì Duẫn cười khổ từ khi nào mà cơ thể anh đã yếu đến này nhỉ? Mở bừng hai mắt, cảnh tượng trước mắt vô cùng xa lạ, phong cách lại quá ư quen thuộc. Anh biết, nơi này thuộc về Tiết Trích Dạ, phong cách mạnh mẽ nhường này không phải ai cũng thích.

“Cậu tỉnh rồi.” Vẫn một câu lạnh lùng, Trì Duẫn cũng quá quen, nhàn nhạt “ừm” một tiếng coi như câu trả lời.

“Đây là một nơi khác của tôi, sau này cậu cứ ở đây đi. Và đừng quên, chuyện cậu đã đồng ý!” Tiết Trích Dạ không nhìn Trì Duẫn, chỉ lạnh lùng thản nhiên nói, không rõ yêu hay ghét.

Trì Duẫn gật gật đầu, nhìn Tiết Trích Dạ đầy cảnh giác.

“Em có thể làm việc ở bên anh, nhưng em không thể ở đây.” Trì Duẫn nói, cực kì cứng rắn.

“Không ở đây thì tôi làm sao biết ngoài thời gian làm việc, liệu cậu có đi gặp ”A Vãn” của cậu hay không?” Tiết Trích Dạ nhìn chăm chú Trì Duẫn, ánh mắt mang theo tia nghiền ngẫm.

“Điều này quan trọng lắm sao?” Trì Duẫn hỏi lại, trong đôi mắt hiện ra tia quyết tuyệt.

“Đương nhiên quan trọng rồi! Mỗi hành động của cậu đều liên quan đến danh dự của Tiểu Mặc! Cậu thử nói xem có quan trọng hay không?” Tiết Trích Dạ cười khế, nghiêng người vừa hay để lộ đường nét tinh xảo của cái cằm hoàn mỹ.

“Quan trọng với anh, còn với em.....cần, bản, không, hề, quan, trọng!” Trì Duẫn chưa bao giờ đối chọi Tiết Trích Dạ, anh của bây giờ chỉ là một người có trái tim chết dần chết mòn nên nào cần điều gì nữa đâu, Trì Duẫn anh chỉ muốn chạy trốn Trì gia, chạy trốn khỏi cái lồng của Tiết Trích Dạ.

Từng câu từng chữ kia làm Tiết Trích Dạ nhất thời hoảng hốt, từ trước đến nay Trì Duẫn chưa bao giờ dám nói những lời vậy với hắn, mà chỉ nhất gan dạn đối xử với hắn.

“Anh đang ghen?” Trì Duẫn cũng không rõ phương pháp liệu có được không, nhưng vẫn đành phải mặt dày thử một phen.

“Nực cười, tôi mà ghen ư? Cậu không biết lượng sức mình à!”

“Vậy thì thả em đi đi! Anh bắt em ở nhà cũng được, lắp camera trong nhà cũng được! Anh làm gì cũng được, chỉ có điều em tuyệt đối sẽ không ở đây!” Trì Duẫn gần như gầm lên, chón này làm anh nghĩ đến một

thành ngữ —— “Kim ốc tàng kiều”, nhưng mà bản thân anh đâu phải nàng “Kiều”, đâu cần Tiết Trích Dạ dùng nhà vàng cất giữ làm chi. Tình trạng này càng giống với tình nhân không thể gặp mặt, cùng chia sẻ một người đàn ông với Trì Mặc.

Trì Duẫn anh không thể khốn nạn đến nỗi, cùng yêu chung một người với em trai mình được!

Tiết Trích Dạ cắn răng, mặc dù trong lòng cảm thấy bất thường song vẫn đồng ý.

“Được, cậu thích đi đâu thì cứ đến chỗ đó đi! Nhưng nên nhớ, cậu tuyệt đối trốn không thoát được lòng bàn tay tôi đâu!” Tiết Trích Dạ uy hiếp, sau đó cầm giận tiêu sái rời khỏi căn phòng.

Trì Duẫn thở dài một hơi, khí thế ban nãy chỉ là lừa người mà thôi, anh thở phò phò, mồ hôi thấm ướt lòng bàn tay, dính dính khó chịu. Lần cãi nhau với Tiết Trích Dạ này đã hao hết tất cả dũng khí của anh, may mắn là, anh đã thắng.

Trì Duẫn chậm rãi đứng dậy, rời khỏi căn phòng lạnh băng này như đang chạy trốn. Tiết Trích Dạ cắn gù cứ chấp nhất với anh, suy cho cùng anh chỉ là cái người hạ tiện mặt dày mày dạn từng muốn lên giường của hắn mà thôi.

Tiết Trích Dạ hơi bực bội ngồi trong thư phòng, nhìn tấm ảnh chụp chung hồi thiếu niên cùng Trì Mặc, những thứ đồ này đã được hắn đặt trên bàn suốt mười mấy năm, không hề bỏ đi. Còn bây giờ, khi nhìn tấm hình đó trong lòng hắn chẳng có lấy một tia rung động, mà chỉ tràn ngập ánh mắt quyết tuyệt của Trì Duẫn.

Cậu ta làm vậy như muốn chạy thoát khỏi hắn.....

Đây là lần duy nhất Trì Duẫn kháng cự hắn, cái người không có liêm sỉ muốn trèo lên giường của hắn của ngày trước, bây giờ lại vội vàng muốn thoát khỏi hắn. Tiết Trích Dạ chưa bao giờ có cảm giác thất bại, hắn là loại người muốn gì dạng người đều có dạng người ấy cơ mà? Cần lựa ba chọn bốn với Trì Duẫn làm gì?

Xúc cảm lạnh lẽo trong tay kéo thần trí Tiết Trích Dạ trở về, bây giờ hắn mới phát hiện mình vậy mà cầm bức ảnh Trì Mặc và đang nghĩ đến chuyện của Trì Duẫn.

Có chút nản lòng lấy điện thoại gọi cho Trì Mặc, đầu bên kia vang lên giọng nói thanh thoát lạnh lùng.

“Xin chào, số điện thoại bạn đang gọi hiện đã khóa máy, xin chuyển sang hộp thư thoại...”

Tiết Trích Dạ gác máy, nằm ở trên giường không nhận được nhớ đến lần cuồng loạn trong văn phòng trong hôm nay, cơ thể trắng trẻo nhỏ bé giãy dụa vằn vẹo dưới thân mình, thể mà có một sự gợi cảm không thể ngờ được, cơ thể gầy gò dễ dàng khơi gợi dục vọng làm nhục, chà đạp của hắn.

Hiện tại hẳn phải chờ đợi, chờ đến ngày mai sẽ gặp được Trì Duẫn....

Trì Duẫn không có nuốt lời, hôm sau đúng giờ đến Tiết thị báo danh. Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng giản đơn, không có comple hay thắt cà vạt, cổ áo hơi mở rộng lộ ra một phần xương quai xanh, làm ánh mắt Tiết Trích Dạ không rời được....

Khoảnh cách gần như vậy, gần đến nỗi có thể trông thấy rõ làn da trên cổ Trì Duẫn, Tiết Trích Dạ có cảm giác bị mê hoặc.

“Tổng tài, tài liệu đã chuẩn bị xong, có thể bắt đầu hội nghị được rồi ạ.” Trì Duẫn thái độ nghiêm túc giải quyết công việc, ánh mắt chưa bao giờ rơi trên người Tiết Trích Dạ.

Vừa mới vào công ty đã được Tiết Trích Dạ chỉ đích danh làm trợ lý tổng tài, không nghĩ cũng biết sẽ rước biết bao thị phi. Tiết Trích Dạ vì không chế anh, không, nói đúng hơn là vì bảo vệ Trì Mặc, mà vút tất cả áp lực của cả công ty lên người anh. Xem ra Trì Mặc thực sự rất quan trọng.

Trì Duẫn cười khổ, trước nay anh luôn là người chân thật nghiêm túc. Hơn nữa, so với Soul khá ồn ã, thì anh thực sự thích cuộc sống như thế này hơn.

“Hội nghị chuẩn bị bắt đầu.” Tiết Trích Dạ khó khăn rời tầm mắt, đứng dậy hướng đến phòng họp. Trì Duẫn theo phía sau hẳn, thần sắc bình tĩnh.

Anh không muốn sống như vậy nữa, Tiết Trích luôn có sức hút trí mạng với anh. Nhưng mà, ánh mắt của anh, nhất định không bao giờ đáp lại.

Tình yêu không thể có được, và anh đâu còn sức lực để kiên trì nữa.

Khẽ khàng xoa ngực trái, nơi đó có nhịp đập trái tim, nơi đó mãi mãi có vị trí của Tiết Trích Dạ, cho nên sẽ vĩnh viễn có cảm giác đau đốn quặn lòng. Chỉ là, đến cả vị trí bên trái của trái tim của Tiết Trích Dạ, cũng chưa bao giờ thuộc về anh.

Suốt cả hội nghị Trì Duẫn đều không có tinh thần, chỉ máy móc ghi chép kế hoạch làm việc của các bộ phận. Anh ngoài những lúc làm tình, thì chưa bao giờ gần gũi hẳn như bây giờ, Trì Duẫn có chút mất tự nhiên, đành phải xê dịch vị trí.

Từng hành vi cử chỉ của Trì Duẫn đều rơi vào mắt Tiết Trích Dạ, mặt hẳn sầm sì. Song không tiện phát tác ở đây, nên đành phải đưa tay khoác lên lưng ghế của anh, hạn chế hành vi của Trì Duẫn.

Hành vi này nhìn như lơ đãng, nhưng lại làm Trì Duẫn đứng ngồi không yên, cực kì không thoải mái. Hơi

hơi khó hiểu liếc nhìn Tiết Trích Dạ, cũng không dám nhìn thẳng đôi mắt ửng đen huyền của hắn.

Trì Duẫn cuống quýt rời tầm mắt, chuyên tâm ghi chép nội dung cuộc họp, ý đồ xem nhẹ ánh mắt như muốn ăn thịt người của hắn.

Tiết Trích Dạ vừa nghe báo cáo chỉ nhánh vừa nhìn Trì Duẫn đang cúi đầu điên cuồng ghi chép, trong lòng không khỏi cảm thấy thỏa mãn. Cái lưng cong cong kia, cơ thể gần như nằm bò xuống bàn khiến hắn không thể không chú ý. Hắn, cứ thế ngắm nhìn Trì Duẫn đang ngây ngốc tại đó.

10. Chương 10: Âm Ảnh

Hội nghị kết thúc, Trì Duẫn giao bản ghi chép cho Tiết Trích Dạ. Tiết Trích Dạ nhìn kĩ nét bút trên giấy, chúng vừa câu nệ vừa nghiêm túc như chính con người Trì Duẫn, cũng thêm cả vẻ xinh đẹp thanh tú. Tiết Trích Dạ không có chú ý đến nội dung bên trong, mà chỉ thưởng thức nét chữ của Trì Duẫn, hắn không thể phủ nhận, những con chữ này thực sự rất xinh đẹp.

Trì Duẫn trầm mặc không nói, đợi lệnh của Tiết Trích Dạ. Như một người trợ lý bình thường, khiêm tốn đứng nghiêm, đứng bên cạnh hắn.

“Chữ viết của cậu rất đẹp.”

Trì Duẫn sững sờ, anh không ngờ Tiết Trích Dạ sẽ thân nhiên khen một câu như thế, chứ không phải bởi móc anh. Ở phương diện làm việc, Tiết Trích Dạ cơ bản là một ông chủ tốt.

“À.....cảm ơn.” Trì Duẫn có chút ngốc nghếch trả lời, coi bộ lúng ta lúng túng.

Tiết Trích Dạ nhìn Trì Duẫn, ánh mắt có chút mê hoặc, hắn không biết nên đáp lời với người đối diện này thế nào. Không yêu cậu ta, cũng không muốn thả cậu ta đi, hắn biết cậu ta yêu hắn, cho nên mới vô sỉ giam cầm Trì Duẫn.

Khuôn mặt bình thường hắn nhìn này, căn bản chẳng chút liên hệ đến Trì Mặc, nhưng mà nay nét bình tĩnh trên mặt Trì Duẫn lại làm Tiết Trích Dạ hờn dỗi vu vơ, khuôn mặt không biểu lộ chút cảm xúc như thế, đôi mắt đã không nhìn thấu nỗi mê luyện sâu sắc, mà chỉ có sự bình tĩnh, không một tia gợn sóng.

“Cậu.....” Trực giác của Tiết Trích Dạ muốn hỏi chút gì đấy, lại không biết bản thân rốt cuộc muốn hỏi gì. Trì Duẫn quả thực đều làm theo tất cả những gì hắn sắp đặt, nhưng mà hắn vẫn cảm thấy khuyết thiếu thứ gì đó.

Nỗi bất an hiện hữu trong tim hắn. Còn vì sao bất an thì hắn không thể nói ra.

Trì Duẫn ngẩng đầu thoáng nhìn khuôn mặt trầm tư của Tiết Trích Dạ, cũng không mở miệng, mà chỉ đứng đó đợi chờ Tiết Trích Dạ bảo anh có thể đi.

Sáu giờ chiều.

Trì Duẫn được phép rời khỏi cửa lớn Tiết thị, đi hướng đến trạm xe bus. Anh không hiểu rõ cuộc Tiết Trích Dạ có phải người theo dõi anh không, nhưng anh cũng thấy nhạt rồi, chỉ cần không phải ở bên hắt, thì tất cả đều sẽ ổn cả.

Trì Duẫn cầm chặt cái đồng hồ bỏ túi trong túi, nước sơn trên đó đã bị tróc ra, xúc cảm thô ráp. Đó là di vật của mẹ anh, thứ đồ duy nhất để lại cho Trì Duẫn.

Từng có một khoảng thời gian, cái từ mẹ ruột là cấm kỵ của Trì Duẫn, anh chán ghét tất cả những chuyện liên quan đến bà, anh từng nghĩ những bất hạnh của mình đều do bản thân có một người mẹ gái điếm.

Chỉ có duy nhất chiếc đồng hồ kia, dù là vào lúc anh hận mẹ ruột nhất cũng không nỡ ném đi, xuyên qua nó, anh hình như có thấy hình ảnh khuôn mặt dịu dàng của mẹ khi đeo lên cổ mình.

Đó là một nét mặt anh không còn được trông thấy của mẹ kể từ sau khi anh rời đi.

Nơi anh ở, vẫn là căn phòng nhỏ nhỏ ở khu bình dân kia, tiền lương của Tiết thị thật ra không ít, tiền điện mỗi tháng hơn một trăm tệ, cho nên Trì Duẫn bèn gọi chủ hộ lắp điện. Bật đèn, cả căn phòng ảm đạm ngập tràn sắc vàng cam của ánh đèn neon, có cảm giác ấm áp nhàn nhạt. Nhưng mà Trì Duẫn vẫn cứ cô độc, mà anh cũng quen rồi. Những người lớn lên giống anh sợ nhất là sợ hãi và không sợ nhất là cô độc.

Nằm ở trên giường, vẫn có tiếng kéo kẹt vang lên. Trì Duẫn cuộn tròn người, đó là tư thế ngủ quen thuộc suốt hai mươi bảy năm qua của anh. Cuộn tròn người, như một con thú non nớt.

Tiết Trích Dạ, vì sao.....cứ ngang ngạnh không buông anh ra? Trì Duẫn nghĩ ngợi, mang theo câu hỏi cùng bóng dáng người kia nặng nề đi vào giấc ngủ.

“A.....Tiết.....em, em không chịu nổi.....chậm.....a.....” Tiếng rên rỉ hấp dẫn người mơ màng quẩn quanh trên chiếc giường kingsize. Người thiếu niên xinh đẹp dưới thân Tiết Trích Dạ đang phát ra tiếng rên rỉ mê hồn, làm tâm trí người khác không khỏi nhện nhạo.

Tiết Trích Dạ cau mày, đè lên người thiếu niên không ngừng lay động, động tác mãnh liệt, tựa như muốn phá nát thiếu niên.

Rốt cuộc, Tiết Trích Dạ phát tiết dục vọng hoàn toàn lên người thiếu niên, sau đó lập tức rút khỏi người

cậu ta, ném bao cao su lên giường, bên trong còn chứa đầy tinh dịch trắng đục.

“Đi đi.” Rút một sấp một trăm tệ trong túi tiền ra, ném thẳng mặt thiếu niên, Tiết Trích Dạ không mặn không nhạt nói.

Thiếu niên cầm tiền rời đi, trên mặt chẳng có chút chịu nhục nào, đây vốn là mảnh kiếm cơm của cậu ta, chỉ cần có tiền thì làm cái gì cũng được, cậu ta không cần để ý lấy tiền của ai.

Tiết Trích Dạ nằm trên giường, không khỏi so sánh Trì Duẫn và tên MB vừa nãy kia. So ra, Trì Duẫn quá ngượng ngùng, quá khấn trương. Vừa không lắc mông, cũng không khiêu khích hẳn, hay giọng nói cũng không đủ hấp dẫn.....nhưng mà bản thân hẳn hình như vẫn khá hài lòng khi làm tình cùng Trì Duẫn, đầu óc không thể đề nén nhớ khuôn mặt bình thường kia, cái vẻ ửng hồng dưới thân hẳn, Tiết Trích mới giật mình, hóa ra hẳn chưa bao giờ trông thấy bộ dạng đó của Trì Duẫn, cái dáng ý loạn tình mê này, nghĩ mà quá đẹp.....

Hắn lắng nghe tiếng xin tha, tiếng khóc lóc của Trì Duẫn, song đó không phải một Trì Duẫn chìm trong tình dục. Hắn muốn nhìn một Trì Duẫn, hoàn toàn sa vào dục niệm, cầu xin, khóc lóc năn nỉ để hắn tiến vào.

Tưởng tượng đến đó, khuôn mặt kia, thân thể kia không ngừng xuất hiện trước mặt hắn. Sự đáp trả trực trắc, tiếng rên rỉ đè nén, lúc muốn lúc không làm Tiết Trích Dạ thực sự muốn chiếm lấy hết lần này đến lần khác.

Lúc này hẳn hoàn toàn đã quên, bản thân đã gần một tuần không liên lạc với Tiểu Mặc của hắn....

Soul vẫn luôn là club tấp nập, Thành Vãn ngồi trong quầy bar, cũng không có tâm trí pha rượu, mà chỉ phiến lòng nhìn thẳng tiểu quý âm hồn bất tán đứng trước mặt mình.

“Này, họ Trì kia! Cậu đừng có ngày nào cũng vác mặt đến, tôi còn phải buôn bán nhé!” Thành Vãn gào to với Trì Mặc, giữa một bữa tiệc âm nhạc sập sinh, tiếng gào này thật ra cũng chẳng to tát lắm.

“Chính bởi vì A Vãn phải buôn bán nên tôi mới đến chăm lo đó, A Vãn và tôi chẳng phải thân thiết lắm sao?” Trì Mặc cười nói, nom bộ đều căng.

Từ khi sự kiện cường hôn qua đi, thằng tiểu quý này ngày nào cũng đến Soul, hơn nữa cứ đều đều gọi một ly Tequila, cuốn lấy làm Thành Vãn phiền không chịu được. Không biết mục đích của y, nhưng đến thẳng ngực cũng thấy rõ hẳn đang khó chịu.

“Cậu rốt cuộc muốn làm gì?” Thành Vãn không khỏi mím môi chất vấn.

Trì Mặc bật cười nhìn hành động nhỏ hể khi tức giận này của Thành Vãn, thật vô cùng đáng yêu, bờ môi hồng nhạt kia tựa như vừa được hôn qua vậy....

“Tôi chẳng làm gì hết, chỉ có điều muốn làm tình với anh thôi.” Trì Mặc rướn người về phía trước, kề sát bên tai Thành Vĩ, khẽ khàng nói, hơi thở nóng rực thoang thoảng mùi rượu phả vào tai Thành Vĩ, phối cùng giọng nói trầm thấp ma mị, khiến hắn có cảm giác say say.

“À.....” Thành Vĩ kinh ngạc tránh đi, trên mặt nóng nóng. May mà ở đây chỉ có ánh đèn mê loạn nên không nhìn ra mặt hắn đang đỏ.

“A Vĩ, anh rất mất cảm.....” Trì Mặc cười nhẹ một tiếng, tia vui đùa thích giấu trong đôi mắt, con mồi của y, xem ra không thoát được rồi....

Cứ thế, cứ thế, chậm chậm đợi y tiến đến từng bước thu lưới.

Thành Vĩ nhìn ánh mắt của Trì Mặc, bản năng cảm thấy nguy hiểm đến rồi. Trong lòng cười lạnh, cái trình này mà muốn đè hắn sao. Hai người với hai tâm tư xấu xa, nhất định sẽ tiến hành một cuộc chiến đấu trí đặc sắc.

11. Chương 11: Hấp Dẫn

Hắn vẫn vậy, luôn nhớ đến Trì Mặc, đến món hắn gọi cũng là thứ Trì Mặc thích.

Trì Duẫn ra mở cửa, hình ảnh trước mắt khiến anh giật thót người. “Tổng, tổng giám đốc.....” Trì Duẫn lắp bắp nói, trái tim đập thành thịch.

“Giờ không phải thời gian làm việc, không cần gọi tổng giám đốc.” Tiết Trích Dạ nhìn Trì Duẫn, hơi nhíu mày, “Không mời tôi vào à?”

“À, mời vào.” Trì Duẫn không biết vì sao Tiết Trích Dạ xuất hiện trước cửa nhà mình vào sáng sớm thế này, nên có chút mất tự nhiên.

Trời còn chưa sáng hẳn, trong nhà Trì Duẫn trông như u ám hơn cả bên ngoài, cả căn phòng tràn ngập ánh đèn chân không vàng cam tuy hơi tối nhưng rất ấm áp.

Trì Duẫn không mở miệng, Tiết Trích Dạ cũng chẳng lên tiếng, hai người cứ lặng thinh như thế, đến hơi thở cũng trở nên tĩnh lặng.

“Có chuyện sao? Anh tới sớm thế này.....” Trì Duẫn hít một hơi sâu, vẫn không dám nhìn thẳng Tiết Trích Dạ, âm cuối khi nói cũng mang theo chút rung động, không khó để nghe ra sự khẩn trương bên trong.

“Không có.” Tiết Trích Dạ đáp một câu cụt lủn, giọng điệu cứng nhắc.

“Ừm.” Trì Duẫn cúi đầu, Tiết Trích Dạ vẫn giống trước đây, không muốn nói thêm câu nào với anh.

“Cậu có đi gặp Thành Vãn không?”

“Không có.” Trì Duẫn uể oải trả lời, có chút nghi hoặc, Tiết Trích Dạ đến lúc sáng sớm này là muốn hỏi anh vấn đề này á.

“Ừ.” Tiết Trích Dạ ừ một tiếng, không nghe rõ cảm xúc, sau đó dùng ánh mắt đánh giá nhìn Trì Duẫn.

Trông dáng này chắc chưa kịp rửa mặt chải đầu đây mà, đầu tóc hơi rối loạn, trên người chỉ mặc một chiếc mỗi chiếc áo T-shirt với cái quần đùi, đôi mắt cũng còn hơi mịt mờ.

Trong ba năm sống chung với nhau, Tiết Trích Dạ chưa bao giờ trông thấy một Trì Duẫn lười thối thế này. Khi đó Trì Duẫn luôn là người dậy sớm, chuẩn bị bữa sáng cho hắn. Trong ấn tượng của Tiết Trích Dạ, phẳng phất chỉ có một bóng dáng Trì Duẫn đang bận rộn làm bữa sáng.....

Xương quai xanh nửa kín nửa hở kia, khe phản chiếu lớp ánh sáng loáng ón nhuận nhẵn nhụi dưới ánh đèn u ám, ánh mắt mê mang kia, như ẩn chứa sự căm dỗ chết người. Dù dưới ánh đèn tối mù thế này, vẫn rất dễ nhìn rõ nước da trắng nõn mịn màng, khiến Tiết Trích Dạ không nhịn được muốn in dấu ấn của riêng mình lên đó.

Trì Duẫn của bây giờ, khắp người tỏa ra một làn hơi thở hấp dẫn lòng người, làm Tiết Trích Dạ cũng có chút si mê, cơ thể người này, hắn là người biết rõ nhất; cơ thể người này, hắn đã từng ôm ấp.....

Nhận thấy ánh mắt soi trên soi dưới mình của Tiết Trích Dạ, Trì Duẫn hơi mất tự nhiên, khe quay mặt đi.

“Đã ăn sáng chưa?” Tiết Trích Dạ hiếm có lúc chủ động lên tiếng, giọng điệu vẫn cứng nhắc khó chịu như thế.

“Em chưa.....” Trì Duẫn thành thật lắc lắc đầu.

“Nhanh đi rửa mặt đi, lát nữa dẫn cậu ra ngoài ăn sáng.”

Trì Duẫn kinh ngạc nhìn Tiết Trích Dạ, véo một cái thật mạnh lên mặt, lâu bà lâu bầu nói: “Còn chưa tỉnh ngủ ư.....?”

Tiết Trích nhìn dáng vẻ trẻ con này của Trì Duẫn, đột nhiên cảm thấy thật quá đáng yêu, không khỏi giơ tay, xoa xoa đầu Trì Duẫn.

“Anh là giả phải không?” Trì Duẫn vẫn hùng hồn cho rằng mình đang nằm mơ, chìa tay kéo hai má Tiết Trích Dạ, “Tối qua không phải anh nói không muốn rầy rà với em sao Hơn nữa tới rồi thì cũng thôi đi, còn tốt với em thế làm gì.....?”

Tiết Trích Dạ lắc lắc bả vai Trì Duẫn.

“Chưa tỉnh ngủ đó à?”

“Không phải mơ.....?” Trì Duẫn nửa híp mắt lú lú một câu, rồi hình như đột nhiên nhận ra cái gì đó, bỗng mở to hai mắt, “Xin, xin lỗi, em cho rằng, em đang nằm mơ.....”

“Bình thường cậu hay mơ đến tôi sao?” Tiết Trích Dạ chẳng hề tức giận, nhìn Trì Duẫn hoảng hốt, giọng nói còn thoáng dịu đi.

Trì Duẫn gật đầu, mặt hơi đỏ đỏ, có sao anh không biết xấu hổ thừa nhận chuyện này trước mặt Tiết Trích Dạ thế chứ. Nhưng mà, khi đứng trước mặt hắn, anh cũng không dám nói dối.

Biết được điều này, tâm tình của Tiết Trích Dạ tự nhiên tốt đến bất ngờ, đột nhiên thử tưởng tượng bản thân mình trông như thế nào trong giấc mơ của Trì Duẫn. Nhìn phản ứng vừa xong, chắc không phải hình tượng đẹp gì rồi.

Trì Duẫn đổ ít nước nóng trong bình ra, dùng khăn lông lau mặt mình. Hơi nóng bốc lên, chiếu khuôn mặt Trì Duẫn trở nên có chút mờ ảo. Tiết Trích Dạ cố gắng muốn nhìn rõ diện mạo anh, mà vẫn chỉ có đường nét mơ hồ.

Tiếng đánh răng sạt sạt vang lên trong nhà vệ sinh, đó là thanh âm răng ma sát với bàn chải. Tiết Trích Dạ gần như có thể tưởng tượng, dáng vẻ Trì Duẫn miệng toàn bọt kem đánh răng.

“Em xong rồi.” Trì Duẫn ra khỏi nhà vệ sinh, khoe môi thể mà còn vương chút bọt kem sáng loáng chưa lau hết.

Tiết Trích Dạ không tìm được gơ tay lau cho anh, kéo Trì Duẫn đi, nói mỗi câu: “Đi thôi!”

Chỗ Trì Duẫn đến nhà hàng gia đình mình hay dùng bữa, Tiết Trích Dạ lôi Trì Duẫn tiến vào, lại bị anh sợ hãi giữ lại.

“Em.....không có tiền.....” Trì Duẫn nói yếu ớt.

Chắc không phải tên gốc này vẫn tưởng theo hắn đến nhà hàng rồi mỗi người tự trả đấy chứ?

“Không cần cậu trả!” Tiết Trích Dạ dỗ khóc dỗ cười, rồi kéo Trì Duẫn vào trong nhà hàng.

“Đắt quá.....” Đây là câu đầu tiên Trì Duẫn nói sau khi buông thực đơn xuống, giá một món trong tờ này, cũng đủ cho anh ăn sáng cả tháng.

Tiết Trích Dạ rất bất đắc dĩ, gọi bữa vài món, đó toàn là những món bản thân hẳn với Trì Mặc thường thích ăn.

Trì Duẫn cúi đầu ăn, anh chẳng thích hương vị của những món này chút nào, ăn rất miễn cưỡng, dạ dày lại bắt đầu co thắt đau đớn.

“Em.....ăn xong rồi.” Thả dao nĩa xuống, Trì Duẫn nói với Tiết Trích Dạ vẫn đang ăn.

Tiết Trích ngẩng đầu, nhìn Trì Duẫn, nhận thấy anh ăn rất ít, hẳn không biết sức ăn của Trì Duẫn tốt cùng là thế nào, đây coi như là lần đầu bọn họ cùng ăn với nhau.

“Không giống hương vị trước vẫn ăn à?” Tiết Trích hỏi, “Cậu ăn ít lắm.”

Trì Duẫn cười gượng, lòng lại thầm thấy hưng phấn lạ thường vì câu nói bình thản để lộ chút quan tâm của Tiết Trích Dạ.

“Trước đây em chưa ăn bao giờ.....”

“Cậu là anh trai của Tiểu Mặc, đây đều là những món Tiểu Mặc thích ăn, tôi cho rằng chắc cậu cũng thích.” Tiết Trích Dạ nhú mày, nhìn trong đĩa của Trì Duẫn vẫn còn hơn nửa đồ ăn. Bấy giờ mới ngạc nhiên, sống chung với Trì Duẫn ba năm, hẳn chưa bao giờ biết Trì Duẫn thích cái gì....

Ánh mắt Trì Duẫn tối đi, lòng thầm buồn bã. Hẳn vẫn vậy, luôn nhớ đến Trì Mặc, đến món hẳn gọi cũng là thứ Trì Mặc thích. Còn anh sao có thể được ăn những món này cơ chứ, trong Trì gia anh chỉ là người ăn nhờ ở đậu, đứa con riêng không thể công khai, có ăn, đã đủ mãn nguyện lắm rồi, những món này với anh mà nói luôn là những thứ xa xỉ.

“Có muốn đổi món không, gọi thứ cậu thích ăn ấy.” Tiết Trích Dạ đẩy tờ thực đơn đến trước mặt Trì Duẫn, muốn anh tự gọi món. Lúc này, hẳn cũng nóng lòng muốn biết, Trì Duẫn thích cái gì.

“Không cần đâu, dạ dày em không ổn lắm.....” Trì Duẫn nhin đau, nhưng mồ hôi hột vẫn không ngừng rịn ra từ trên cổ, sắc mặt tái nhợt dọa người.

Tiết Trích Dạ nhìn hình dạng đau đớn của Trì Duẫn, trái tim khẽ run rẩy, một cảm giác trước nay chưa từng có đánh vào con tim, tựa như.....có chút đau lòng.....

“Đi bệnh viện.” Tiết Trích Dạ vút mấy tờ tiền xuống bàn, dứt khoát ôm lấy Trì Duẫn giữa ánh mắt bao người. Không thềm để ý đến ánh mắt kinh ngạc của người khác.

Tại một góc trong nhà hàng, Trì Mặc nở nụ cười nghiền ngẫm, nhìn hai người kia, nhận xét mỗi câu:

“Hai kẻ ngốc!”

12. Chương 12: Trì Mặc

Beta: noha1929

“Trích Dạ, gần đây có khỏe không?” Trì Mặc cười, trong mắt tràn đầy vẻ thích thú, nhưng đáy mắt lại mang theo một tia nghiền ngẫm, “Nghe nói anh đem anh của tôi tiến vào Tiết thị rồi?”

Tiết Trích Dạ nhìn xem Trì Mặc, như ghen ở cổ họng, hần nghi không ra làm thế nào để giải thích cho Trì Mặc, nhưng Trì Mặc nhìn như thế nào cũng không giống bộ dạng “khởi binh vấn tội”.

“Là, nhưng là Tiểu Mặc...” Tiết Trích Dạ ý muốn giải thích, lại bị Trì Mặc cắt đứt.

“Trích Dạ, tôi đang theo đuổi một người”. Trì Mặc nhìn về phía Tiết Trích Dạ, quan sát phản ứng của hắn, “Anh ấy tên là Thành Vãn, là một người rất đáng yêu”.

Cũng chỉ giới hạn ở đáng yêu mà thôi...

Tiết Trích Dạ không phát hiện trong mắt Trì Mặc chợt loé lên sự hung ác nham hiểm mà trên mặt lại mang theo vẻ trêu tức. Thành Vãn, trước đó mê hoặc anh trai, sau lại muốn mê hoặc em trai sao?

Trong mắt đảo qua một tia ngoan lệ, ánh mắt Tiết Trích Dạ vừa lạnh như băng vừa u tối. Nhưng ở Soul không nhìn thấy Trì Duẫn có hành động táo bạo, không biết có phải hay không bởi vì thói quen, mà không thể không chế được.

Thấy Tiết Trích Dạ không nói gì, Trì Mặc nở nụ cười, trong tươi cười không có loại thái độ nghiền ngẫm, ngược lại cực chăm chú nhìn Tiết Trích Dạ nói: “Trích Dạ, chúng ta biết nhau cũng có thể đã mười năm rồi”.

“Ừ, mười năm lẻ năm tháng”. Tiết Trích Dạ đáp, mười năm này, hắn vì Trì Mặc phải trả giá nhiều gian khổ

không có ai biết. Thậm chí, sản nghiệp Tiết thị khổng lồ như vậy cũng là vì cậu mới liều mạng nắm lấy.

“Tiết học trưởng, tôi muốn đi tìm con mồi của tôi, vì kỷ niệm mười năm lẻ năm tháng của chúng ta, tôi muốn đi khắp nơi tìm kiếm vận mệnh chân chính của mình. Học trưởng cũng nên quý trọng người trước mắt!” Trì Mặc khoát khoát tay, từ trên ghế tiêu sái đứng lên, rời đi.

Người trước mắt? Ý nói Trì Duẫn sao?

Trì Mặc, em quá coi thường tôi, một người như Trì Duẫn làm sao có thể so sánh với em...

Tiết Trích Dạ xuyên qua cửa sổ thủy tinh sát đất nhìn ra ngoài, nhìn xem công việc ở bên ngoài của Trì Duẫn, bộ dạng luôn chăm chú, tính tình lại dễ dàng để tâm thứ gì đó, nhưng để tâm cũng không quá chấp nhất...

Cậu ta thật sự là anh của Trì Mặc sao? Vì cái gì một chút cũng không giống? Trì Mặc có cá tính vô cùng tự tin, Trì Duẫn sợ là cả đời cũng học không được.

Thành Vãn sao? Hoặc là Trì Duẫn có thể lợi dụng được đối tượng...

“Phải về nhà sao?” Trạm xe bus phía trước đột nhiên ngừng lại một chiếc xe Lincoln, dẫn tới người đi đường đều chú ý.

“A...” Trì Duẫn sững sờ nhìn Tiết Trích Dạ từ trong cửa sổ xe thò đầu ra, trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng.

“Lên xe a!” Tiết Trích Dạ từ trước đến nay đều cường thế, yêu cầu của hắn chưa bao giờ thay đổi, đó cũng chính là lối sống của hắn. Trì Duẫn cũng chỉ có thể mơ mơ màng màng ngồi trên xe của hắn.

“Công việc đã quen hết chưa?” Tiết Trích Dạ đóng lại cửa sổ xe, một bên nhìn xem Trì Duẫn cúi đầu, ngữ khí ôn hòa.

Trì Duẫn ngẩn người, hôm nay Tiết Trích Dạ không như bình thường, không nghĩ hắn lại có ngữ khí như thế đối với người khác.

Đối với anh quả thực tốt thái quá, hoàn toàn không có bộ dạng khinh bỉ, chán ghét trước kia.

“Rồi, khá tốt”. Trì Duẫn đáp một câu, vẫn cúi đầu như cũ.

“Còn chưa có ăn cơm tối, tôi mời cậu một bữa”. Tiết Trích Dạ nói, không đợi Trì Duẫn đồng ý đã tự thay đổi đầu xe, hướng trung tâm chợ đi tới.

“Không, không cần, Tiết tổng tài cái này không tốt lắm đâu”. Trì Duẫn theo bản năng cự tuyệt hảo ý của Tiết Trích Dạ, anh cũng không nghĩ muốn cùng Tiết Trích Dạ có bất kỳ dây dưa nào, tuy tâm đã sớm trầm luân, nhưng lý trí của anh như trước vẫn còn sót lại.

“Có vấn đề gì sao? Chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà”. Tiết Trích Dạ nói ra, trên mặt mang một vòng mỉm cười.

Xem ra, Trì Duẫn đối với hắn trong lòng vẫn còn phòng bị rất sâu...

Ánh nến, âm nhạc, rượu đỏ, không khí rất tốt. Tiết Trích Dạ mang theo vui vẻ, không quan hệ, Trì Duẫn dù kháng cự thế nào cũng không có cách nào trốn tránh chính mình.

“Muốn ăn cái gì?” Tiết Trích Dạ nhìn Trì Duẫn cuối đầu nhếch đôi môi, ôn nhu hỏi, nhìn không ra giả bộ, “Lần trước mời cậu ăn đều không hỏi qua cậu muốn ăn cái gì lại tự tiện giúp cậu chọn, thực sự vô cùng xin lỗi”.

“Không có việc gì...” Trì Duẫn yếu ớt trả lời, có chút không quen được ôn nhu của Tiết Trích Dạ, nhưng vẫn khó có thể kìm chế mà chìm đắm trong không khí này.

“Chính mình chọn đi, chọn đồ ăn cậu thích” Tiết Trích Dạ đem menu đưa tới trước mặt Trì Duẫn, ôn nhu nhìn anh.

Trì Duẫn nhin không được run lên, tiếp nhận menu, nhưng lại không biết muốn ăn cái gì.

“Vẫn là anh chọn đi, em không hiểu nhiều” Trì Duẫn đem menu đẩy trở lại trước mặt Tiết Trích Dạ, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng.

Tiết Trích Dạ nhanh chóng chọn vài món ăn, sau đó đối Trì Duẫn cười, hỏi: “Cậu sợ tôi?”

Trì Duẫn ngây ngốc nhìn Tiết Trích Dạ, chìm đắm trong nụ cười khó thấy được.

“Em, không có...” Nói thật anh không phải sợ hắn mà chính là ngữ khí ôn nhu kia khiến anh cảm thấy sợ.

Tiết Trích Dạ cười, trong mắt hiện lên một tia lo lắng. Trì Duẫn, nếu không phải cậu cầu kết với Thành Vãn, Tiểu Mặc của tôi cũng sẽ không cùng loại người này dây dưa một chỗ.

Cho nên cậu phải giúp tôi đoạt lại Tiểu Mặc.

Khoé môi hiện ra một độ cong tàn khốc. Tiết Trích Dạ vẫn vương kế hoạch tàn nhẫn kia của hắn. Dùng anh bức Thành Vãn rời khỏi Trì Mặc, làm cho Thành Vãn cùng Trì Mặc vô pháp đề phòng, huống hồ, hắn

bây giờ đối với thân thể của anh tương đối có hứng thú.

“Chúng ta, một lần nữa bắt đầu, được không?” Tiết Trích Dạ nhìn Trì Duẫn, chân thành nói.

“A——” Trì Duẫn lại càng hoảng sợ, nhưng không cách nào đem ánh mắt từ trên mặt Tiết Trích Dạ dời về, “Cái gì?”

Trì Duẫn có chút không dám tin, khi anh rời khỏi nơi đã sinh sống ba năm kia, anh đối Tiết Trích Dạ đã không ôm bất luận hi vọng gì nữa, mà bây giờ, Tiết Trích Dạ lại đem hi vọng nhỏ nhoi này cho anh.

Đây đối Trì Duẫn mà nói, không thể nghi ngờ là một loại hấp dẫn...

“Tôi nói, chúng ta một lần nữa bắt đầu”.

Tiết Trích Dạ khẳng định lại điều này, Trì Duẫn lại không khỏi sinh ra cảm giác bất an.

Những lời này, Trì Duẫn nằm mơ cũng chưa bao giờ nghĩ tới, bây giờ lại bị Tiết Trích Dạ dễ dàng nói ra...

Tới rất dễ dàng, Trì Duẫn bất an. Từ nhỏ hắn biết, sau lưng chuyện quá dễ dàng, thường thường anh không bao giờ dám nhận.

“Được...” Trì Duẫn đáp, đã như vậy thì dứt khoát chắn chắn. Trên mặt mang theo nụ cười, nụ cười kia có một chút thê thảm. Trì Duẫn không biết Tiết Trích Dạ tại sao sau khi kết thúc lại muốn lần nữa ở bên anh, nhưng anh vẫn cứ thể đắm đầu vào, biết rõ là lừa gạt nhưng vẫn muốn tiếp tục quãng thời gian ngắn ngủi gần nhau.

Bởi vì đó là Tiết Trích Dạ, anh yêu hắn...

Tiết Trích Dạ có chút ngẩn người, hắn không nghĩ tới Trì Duẫn lại đáp ứng nhanh như vậy, hắn cho rằng sẽ rất phí sức lực, nhưng lại nhẹ nhàng như vậy. Nụ cười kia của Trì Duẫn, thật đẹp. Đẹp đến nỗi làm cho Tiết Trích Dạ không có chỗ nào che giấu, lẩn trốn cảm giác, làm cho hắn kinh hãi.

Trì Duẫn không hỏi hắn vì cái gì, chỉ là cười rất ôn nhu, ôn nhu nhìn Tiết Trích Dạ, hết thấy đều là bao dung.

Trong nháy mắt, Tiết Trích Dạ cảm giác có chút tội lỗi, nhưng là chỉ trong nháy mắt mà thôi.

“Ngày mai chuyển qua đây đi”

“Ừ” Trì Duẫn đáp, nhưng ánh mắt lại có một tia ảm đạm.

Theo hần, hần như vậy lại trên người anh hao tâm tổn trí, hơn phân nửa cùng Trì Mặc có liên quan.

Chỉ cần hần thích thì thế nào cũng được...

Tiết Trích Dạ nhen nhóm một điếu thuốc, dung nhan tuấn dật bị lạc trong sương khói nồng đậm. Hần thật không ngờ, Trì Duẫn nhanh như vậy lại một lần nữa tiếp nhận hần. Tiết Trích Dạ cười lạnh, Trì Duẫn quả nhiên vẫn còn yêu hần, vì muốn cùng một chỗ với hần, rõ ràng có thể tha thứ cho hần một lần nhưng lại một lần nữa bị thương tổn.

Tiết Trích Dạ không có bất kỳ áy náy, vẫn đang suy nghĩ đến Trì Duẫn cả đời này đều yêu hần, có một loại cảm giác thoả mãn không giải thích được.

Trì Duẫn thương hần, cho dù hần không đáp ứng, cũng vĩnh viễn đem tình yêu cho hần!

13. Chương 13: Thành Vãn

Beta: noha1929

Trì Duẫn nhìn căn biệt thự quen thuộc, buông hành lý trong tay xuống. Anh ở nơi này ba năm, một gạch một góc anh đều biết rất rõ. Ở đây vẫn sắc bén như cũ, là phong cách mà Tiết Trích Dạ yêu thích.

Trở lại căn phòng nhỏ trước kia, nằm trên chiếc giường màu trắng quen thuộc, Trì Duẫn lại không có chút cảm giác thoải mái nào. Tại đây, vẫn còn âm thanh của những nụ hôn, tiếng giường kéo kẹt vang lên trong gian phòng nhỏ. Dù sao, anh còn có được tự do, tuy nhiên, tự do với hai bàn tay trắng.

Anh chấp nhận, Tiết Trích Dạ là sinh mạng vĩnh viễn giam cầm anh, anh không cách nào trốn tránh...

Trên thế giới này, vốn cũng không có bất hạnh, nếu có thì chỉ là may mắn cùng vận mệnh. Bất luận là có được cái gì điều là may mắn, mà bất luận cái gì muốn mà không được tức là vận mệnh.

Mà Trì Duẫn anh! Chỉ có tin tưởng vận mệnh. Nhưng có khi, vận mệnh cũng sẽ rất tàn nhẫn...

“Tiết Trích Dạ, anh yêu em sao? Thật sự yêu em sao?” Trì Duẫn nhỏ giọng nỉ non, âm thanh chỉ có mình anh có thể nghe thấy.

Tiết Trích Dạ nhìn về phía ngoài cửa sổ, hần lại một lần nữa đem Trì Duẫn mang vào nhà. Bất đồng duy nhất chính là, ba năm trước đây là Trì Duẫn bức hiếp hần. Mà hôm nay, là hần muốn dùng Trì Duẫn bức hiếp người khác.

“Anh muốn tắm rửa trước không?” Trì Duẫn khoá nước lại, đem áo tắm vào phòng tắm, nhô đầu ra hỏi Tiết Trích Dạ. Không có một tia mắt tự nhiên nào, tựa như anh chưa bao giờ rời đi.

“Được” Tiết Trích Dạ cởi quần áo, ngâm mình trong nước ấm, hơi nước có chút sương mù, làm mờ hai mắt. Tiết Trích Dạ phảng phất nhìn thấy bộ dạng không muốn đáp lại của Trì Duẫn dưới người hần.

“A Vãn, em lại tới nữa đây” Trì Mặc vỗ tay một cái, ngả ngón nhìn Thành Vãn.

“Cậu có ngày nào mà không đến” Thành Vãn nói, phóng cho Trì Mặc một cái ánh mắt khinh bỉ.

“A Vãn, em muốn theo đuổi anh!” Trì Mặc đột nhiên hướng quầy bar đi tới, trong nháy mắt thấy khoảng cách của mình cùng Thành Vãn rút ngắn lại.

“Tôi đối với tiểu quỷ không có hứng thú!” Thành Vãn quyết đoán cự tuyệt, hơn nữa đem đầu Trì Mặc đẩy ra.

“Em nói cho Tiết Trích Dạ biết rồi, em muốn theo đuổi anh, cũng tương đương với chuyện hướng hần tuyên chiến!” Trì Mặc nhìn Thành Vãn chắc chắn nói, trong ánh mắt tràn đầy quyết đoán.

Thành Vãn không ngờ Trì Mặc lại quyết đoán như vậy, hần cho rằng đây bất quá là tiểu hài tử chỉ đang lấy tình yêu làm trò chơi thôi. Hần trên thương trường cùng Tiết Trích Dạ không có tiếp xúc nhiều lắm, nhưng cũng biết Tiết Trích Dạ là người âm trầm, không từ thủ đoạn để đạt được lợi ích cho bản thân.

“Cậu..., cậu mau rút trở về, tôi không có hứng thú trở thành tình địch của Tiết Trích Dạ!” Thành Vãn quát, hần cũng không muốn vì chuyện này mà đi đắc tội với Tiết Trích Dạ, “Cậu lại không thật lòng, làm vậy để làm gì?”

“Em rất chân thành, A Vãn em đối với anh là thật tâm! Có lẽ trước kia là trò chơi, nhưng bây giờ em thật sự thích anh!”

Thành Vãn mặt đỏ lên, hung hăng tặng Trì Mặc một cái tát.

“Cậu còn dám nhắc lần kia! Họ Trì, cậu tên hỗn đản này, rút ra ngoài cho tôi!” Thành Vãn nói như muốn khóc lên, có thể thấy được trong miệng Trì Mặc nói “lần kia” với hần mà nói là nặng nề cỡ nào.

Nhìn Thành Vãn đỏ bừng cả mặt, Trì Mặc có chút lộ ra tiểu dung. Hần cũng sẽ thẹn thùng a, thật là đáng yêu!

“A Vãn, anh phải cẩn thận, cũng nhắc nhở Trì Duẫn chú ý, Tiết Trích Dạ rất có thể lợi dụng anh ấy!” Trì Mặc trước khi đi, cho Thành Vãn một cái lời khuyên, cảnh báo.

“Cái gì Trì Duẫn Trì Duẫn, cậu ấy là anh trai của cậu, không lớn không nhỏ gì hết!” Thành Vãn mặc dù mắng chửi, nhưng cũng biết lời nói của Trì Mặc không hề ngoa. Trên tay Tiết Trích Dạ thứ trọng yếu nhất cũng là thứ dễ dàng có được nhất, chính là Trì Duẫn.

Thành Vãn thở dài, hắt đối Trì Duẫn cho tới bây giờ đều là đau lòng, xem cậu như em trai yêu thương.

Trì Duẫn như vậy yêu một người, thật sự là tốt sao?

Tại một gian phòng phong cách cự kì Âu của nhà hàng Tây, Thành Vãn nhìn Trì Duẫn ngồi đối diện có chút câu thúc, không ngừng chuyển động cái chén, không biết có nên nói cho cậu biết chuyện của Tiết Trích Dạ và Trì Mặc.

“Em...anh...” Thành Vãn không biết nên mở miệng như thế nào, hắn cũng không nghĩ tới Trì Duẫn đã biết quan hệ của Trì Mặc và hắn. Không đúng không đúng, hắn cùng Trì Mặc căn bản cũng không có quan hệ. Nhưng không nói chuyện lần này, sự tình còn nói không rõ. Cẩn rằng, Thành Vãn vẫn là nói ra, “Trì Mặc cậu ta nói... Cậu ta nói muốn muốn theo đuổi anh!”

Thành Vãn nói xong ngẩn đầu nhìn Trì Duẫn, Trì Duẫn như cũ cúi đầu, nhếch môi không nói gì, cũng không có kinh ngạc.

“Anh không phải cố ý muốn đi trêu chọc cậu ta, nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, Trì Mặc nói cho Tiết Trích Dạ, cũng tương đương hướng Tiết Trích Dạ tuyên chiến.”

Trì Duẫn gật gật đầu, tỏ vẻ chính mình minh bạch. Nhẹ nhàng muốn ở môi dưới cũng dần dần bán rả về khăn trương của chủ nhân.

“Sau đó, anh cùng Trì Mặc cũng hoài nghi Tiết Trích Dạ sẽ lợi dụng em, đến kiểm chế anh.” Thành Vãn nhìn Trì Duẫn, trong ánh mắt có chút đau lòng cùng lo lắng, “Hiện tại em lại đang đi làm ở Tiết thị, hết thấy cần phải chú ý.”

Trì Duẫn ngẩn đầu, nhìn người bạn vì mình mà khăn trương, trong nội tâm tràn đầy cảm giác hạnh phúc, có bạn bè, thật tốt!

“Em biết, hơn nữa đã xảy ra rồi.” Trì Duẫn nở nụ cười, trên mặt hiện lên tiểu dung, thánh khiết giống như thiên sứ “Anh ấy nói muốn chúng em một lần nữa bắt đầu. Nhưng em biết, anh ấy nhất định là cùng Trì Mặc xảy ra vấn đề.”

“Em không nhất định phải đồng ý, anh ta lợi dụng em!” Thành Vãn khuyên nhủ, trong lòng đem Tiết Trích Dạ mắng chửi vô số lần.

“Em biết rõ.” Trì Duẫn như cũ ôn nhu cười, ôn nhu nói đến đây hết thấy, phảng phất Tiết Trích Dạ đối với anh hết thấy đều không sao cả, “Hơn nữa, em đã đồng ý.”

“Em...” Thành Vãn có chút khiếp sợ, hẳn thật không ngờ Trì Duẫn sẽ đồng ý yêu cầu vô sỉ như vậy, em ấy thật sự yêu Tiết Trích Dạ đến vậy sao?

“A Vãn, anh không cần phải lo lắng, nếu như anh yêu Trì Mặc thì lời nói của em sẽ không ảnh hưởng đến hai người, em làm như vậy không phải là vì hắn... Chỉ là, chỉ là vì chính mình tranh thủ một ít thời gian thôi.” Trì Duẫn lại một lần cười cười, nụ cười kia lại có một chút buồn bã.

“Trì Duẫn...” Thành Vãn cầm thật chặt bàn tay có chút lạnh của Trì Duẫn, sự trầm mặc hiện tại hết thấy đều đáng quý.

“Các người thật sự là hảo thân mật a” Một âm thanh quen thuộc vang lên từ đằng sau, Trì Duẫn quay đầu lại chứng kiến Tiết Trích Dạ mang khuôn mặt giận dữ.

“Tiết tổng tài hảo, tôi cùng Tiểu Duẫn vốn dĩ đã thân mật, bất quá cũng chỉ là bạn bè.” Thành Vãn đứng trên lập trường vì Trì Duẫn mà giải thích, lại không nghĩ đúng là lửa cháy đổ thêm dầu.

“Anh cùng cậu ta vốn chỉ là bạn? Anh không phải cũng câu dẫn Tiểu Mặc sao? Có Tiểu Mặc, người như vậy, chỉ sợ không vào được mắt của Thành đại thiếu” Tiết Trích Dạ lạnh lùng nói, ánh mắt cũng có thể nói theo trên người Trì Duẫn lướt qua.

Đồ đáng chết, cậu ta như thế nào có thể ngoài mình ra lại mỉm cười với người khác, thân mật với người khác! Hết thấy phải là hắn, tất cả đều phải là của hắn!

Thành Vãn không cam chịu yếu thế, nghiêm mặt nói ra: “Tôi lại cảm thấy Tiểu Duẫn so với tiểu gia hoá mặt dày mày dạn kia tốt hơn nhiều.”

Lời nói của Thành Vãn rất xảo diệu, đã vạch rõ ràng quan hệ của hắn cùng với Trì Mặc, cũng giúp vặn hỏi chuyện Tiết Trích Dạ nói Trì Duẫn không đáng một đồng. Tiết Trích Dạ không thể cãi lại, đành phải đem Trì Duẫn kéo về bên người.

Trì Duẫn không có kháng cự, cũng không có bất an, chỉ là hướng Tiết Trích Dạ một cái tiểu dung. Tiết Trích Dạ lại vì tiểu dung ấy trong nháy mắt an tâm, ần ần cảm giác muốn đem Trì Duẫn phóng trong ngực mà âu yếm.

Tiểu dung kia đẹp quá, cũng thật thê triệt, làm cho người ta nhìn không được nghĩ phải bảo vệ...

14. Chương 14: Biến Mất

Beta: noha1929

” Tôi nói cậu không được gặp mặt anh ta nữa, cậu không có nghe sao!” Tiết Trích Dạ giận dữ đem Trì Duẫn áp trên giường, con mắt hồng như Tu La đến từ Địa ngục, hung hăng hỏi Trì Duẫn.

“Chỉ là, gặp mặt nói chuyện chút mà thôi.” Trì Duẫn cười khỏ, Tiết Trích Dạ bộ dạng có chút đáng sợ rồi lại ản ản chút đáng yêu, tựa như tiểu hài tử bảo vệ món đồ chơi của mình.

Đúng vậy a, món đồ chơi. Nói cho cùng mình cũng là món đồ chơi mà thôi.

“Cậu thích anh ta sao?” Tiết Trích Dạ lắc đầu, biểu lộ có chút kì quái, “Thành Vãn có chỗ nào tốt, vì cái gì tất cả mọi người đều yêu thích anh ta?”

“Anh ấy là người rất tốt, nhưng mà em yêu anh.” Trì Duẫn tại chữ “Anh” đặc biệt phóng nặng ngữ khí, muốn trấn an tâm trạng khó chịu của Tiết Trích Dạ, tuy nhiên anh biết rõ, người yêu của mình, đối với Tiết Trích Dạ căn bản không trọng yếu.

“Cậu yêu tôi?” Tiết Trích Dạ thoáng kéo khoảng cách giữa mình và Trì Duẫn ra, nhìn gương mặt ôn nhu, có chút trên tức nói, “Cậu yêu tôi, muốn chứng minh như thế nào?”

“Ách...” Còn không đợi Trì Duẫn trả lời, Tiết Trích Dạ đã cúi xuống bắt lấy cánh môi hơi mỏng của Trì Duẫn.

“Ngô...” Trì Duẫn cảm giác mình không thể hô hấp, có chút giãy dụa. Có thể chính là loại thở dốc ôn nhu, càng khơi dậy dục vọng của Tiết Trích Dạ.

Điên cuồng kéo xuống quần áo đơn bạc, giống như dã thú gặm cắn da thịt trắng nõn của Trì Duẫn, chấp nhất muốn ở phía trên lưu lại dấu vết của chính mình.

“Trì Duẫn, cậu là của tôi!” Tiết Trích Dạ hôn cổ Trì Duẫn, khí tức nóng rực nhả bên tai.

“Ừ.”

Bắt lấy hai điểm nhỏ nhỏ trước ngực, nhũ tiêm màu đỏ thắm, lồng ngực đơn bạc không ngừng phập phồng, như mời gọi người đến nhắm nháp. Cúi đầu ngậm lấy một điểm nhỏ phần hồng, không ngừng gặm mút, thẳng đến khi nó sung huyết đứng thẳng.

“Ừ...ừm...” Trì Duẫn thở hổn hển, phát ra tiếng rên rỉ nhu nhược.

Tiết Trích Dạ cảm thân dưới nho nhỏ của Trì Duẫn, giảo hoạt ở phía trên xoa nắn, trước đây hẳn chưa bao giờ chạm qua địa phương này của Trì Duẫn, hôm nay xem tới nơi này quả thật là đáng yêu.

Trên mặt hiện ra một ít phần hồng, như vậy càng cảm thấy khả ái, loại nhan sắc nhạt nhẽo này kể ra chủ nhân ít có kinh nghiệm trong phương diện này, sờ lên cảm giác thật non mềm, lồi vào màu hồng đào đáng yêu cũng có chút tản ra kiều mỹ, có một ít chất lỏng theo động khẩu nho nhỏ chảy ra.

“Chỗ đó... không cần phải...” Trì Duẫn chịu không được kích thích trực tiếp như vậy, cái cảm giác này quá cường liệt, nhưng anh nhịn không được kẹp chặt hai chân, muốn cự tuyệt Tiết Trích Dạ vỗ về trên đùi.

Vượt vẻ như vậy, Trì Duẫn trước kia chưa bao giờ trải qua, trong khoảng thời gian ngắn không biết phản ứng như thế nào.

Tiết Trích Dạ không chút nào để ý đến thỉnh cầu của Trì Duẫn, mạnh mẽ tách ra hai chân thon dài của Trì Duẫn, vẫn đùa bốn địa phương sớm đã đứng thẳng.

“A...ừ...” Trì Duẫn có chút giãy dụa, muốn thoát khỏi khống chế của Tiết Trích Dạ, cầm lấy bàn tay đang không ngừng khi dễ mình, không cho hắn tiếp tục sự dâm dục dưới người mình nữa, “Không cần phải, em...em chịu không được.”

Tiết Trích Dạ tà nhỉnh cười, ngón tay linh xảo thâm nhập vào u mật ở khe hở mông của Trì Duẫn, chuẩn xác tìm được nếp uốn thật nhỏ bí ẩn.

“A——” Không có trơn, Tiết Trích Dạ từ từ cắm vào một ngón tay, Trì Duẫn sau lưng đau nhức một hồi như là bị vật gì đó, trong nháy mắt xé rách thân thể.

Tiết Trích Dạ cũng khẽ nhíu mày, chỗ đó thật sự là quá chặt, một ngón tay di động đều rất khó khăn. Có chút cảm tức rút ngón tay ra, mở tủ đầu giường lấy ra một lọ dầu bôi trơn, chen chúc trước cửa huyệt đóng chặt của Trì Duẫn, dùng ngón tay nhẹ nhàng đưa vào.

“Ừm...a...” Trì Duẫn có chút rên rỉ, đã không còn đau, chỉ là sau lưng cảm giác bị trướng có chút không thích, đây là lần đầu tiên anh cùng với Tiết Trích Dạ trong lúc đó dùng bôi trơn, lúc trước anh đều bị lộn đến xuất huyết, cũng là chuyện thường xảy ra.

Có bôi trơn, Tiết Trích Dạ ra vào cũng thông thuận rất nhiều. Tròng bích hấp thụ ngón tay làm cho Tiết Trích Dạ cảm giác muốn ngừng mà không được, nơi đó ẩm áp ẩm ướt, căng trí tiêu hồn.

Lại nhìn thân dưới người kia trên người có chút phát ra hồng nhạt, cẩn thận trên da thịt, che bởi một tầng mồ hôi mỏng, trong mắt mờ mịt nhân nhạt hơi nước sương mù, che chắn ánh nhìn, Tiết Trích Dạ muốn cầm giữ không được, hận không thể lập tức tiến vào mật địa tiêu hồn này, hết thấy cướp đoạt Trì Duẫn,

nhìn anh khóc xin tha, nghe anh trần trọc rên rĩ, làm cho anh chịu không được ôm chặt lấy chính mình.

“Muốn anh đi vào sao?” Tiết Trích Dạ khơi mào dục vọng của Trì Duẫn, lại đùa giỡn ghé vào lỗ tai anh hỏi.

Trì Duẫn thở hổn hển gập đầu, hai mắt hàm chứa một chút e lệ, một chút thúc giục nhìn Tiết Trích Dạ, thần sắc có chút quẫn bách.

Tiết Trích Dạ nhìn bộ dạng mời gọi của Trì Duẫn, nguyên bản phía dưới đứng thẳng càng huyết mạch phun trướng, kéo hai chân thon dài của Trì Duẫn, rút ngón tay ra, đem chính mình chôn sâu tiến vào thân thể.

“Ừm...” Trì Duẫn rầu rĩ hừ một tiếng, nhẹ nhàng cắn môi dưới, không muốn làm cho thanh âm khó xử trong miệng tràn ra.

Tiết Trích Dạ cười, cuối người hôn tới, cạy mở miệng đóng chặt của Trì Duẫn, thân dưới đồng thời luật động lên, làm cho địa phương hai người gần bó tương giao, không ngừng tràn ra thanh âm rung động mập mờ.

“Ừm a...” Tiết Trích Dạ buông đôi môi đỏ bừng đáng thương của Trì Duẫn, làm cho tiếng rên rĩ ngọt ngào theo môi đỏ kiêu diễm đỏ xuống.

Trì Duẫn chịu không nổi cướp đoạt cuồng mãnh như vậy, chăm chú treo ở vai Tiết Trích Dạ, rên rĩ không ngừng mà đỏ xuống. Cùng cảm giác làm tình trước kia không giống.

Lần này cũng không phải chỉ có đau đớn, mà là không biết như thế nào phía dưới chậm rãi truyền đến một hồi khoái cảm, làm cho thể xác và tinh thần Trì Duẫn đều bị lấp đầy.

“A——” Tiết Trích Dạ đụng vào một điểm, nguyên bản hạ bộ có một chút ngắc đầu, bây giờ hoàn toàn đứng thẳng, thân thể chịu đựng không nổi mà rung động.

Tiết Trích Dạ không phải không biết rõ như thế nào làm cho đối phương khoái hoạt, chỉ là lúc trước cảm thấy khinh thường khi đem kĩ xảo của hắn dùng trên người Trì Duẫn thôi. Mà bây giờ, hắn lại cảm thấy hắn có thể động tình khi ở cùng một chỗ với Trì Duẫn, so với trước kia bộ dạng thống khổ như vậy càng có thể trêu chọc tâm của hắn.

“Là ở đây sao?” Tiết Trích Dạ hỏi, càng xấu xa hướng điểm nào đó đánh tới, làm cho Trì Duẫn kẹp càng thêm chặt chẽ, chịu đựng không nổi mà tiếng rên rĩ trong miệng tràn ra.

“Không cần phải... Ngừng...a...” Trì Duẫn nhỏ bé yếu ớt cầu xin tha thứ, bên người hét thối đã mất đi cảm giác, chỉ có trong cơ thể mãnh liệt đụng chạm mà nóng rực.

“Đừng có ngừng sao?” Tiết Trích Dạ cười tà hôn Trì Duẫn, “Yên tâm, sẽ không ngừng.”

Trì Duẫn mơ hồ cảm thấy Tiết Trích Dạ bóp méo ý của mình, ở đằng sau tiến công càng cuồng mãnh, mình cũng vô lực tự hỏi, chỉ có Tiết Trích Dạ không ngừng trầm luân mà ra vào.

“Ngô ——” Trì Duẫn ôm thật chặt Tiết Trích Dạ, phóng xuất ra bạch trọc của chính mình, phun đầy bụng Tiết Trích Dạ.

Phát tiết xong, thân thể càng mẫn cảm, cho dù là Tiết Trích Dạ dùng đầu ngón tay di chuyển, đều có thể khiến cho Trì Duẫn run rẩy.

Bọn họ hiện tại càng chặt chẽ dán vào nhau, có đôi khi anh chạm đến Tiết Trích Dạ, mà hạ bộ của anh, lại theo Tiết Trích Dạ đánh, không ngừng chạm trên bụng Tiết Trích Dạ, chính mình phun ra chất lỏng bạch trọc, câu dẫn ra một loại dâm mỹ.

Nằm ở trên giường, Trì Duẫn cũng không biết đã phát tiết bao nhiêu lần, chỉ là trên giường tràn đầy bạch sắc, cùng mùi tinh dịch, làm cho anh không cách nào phủ nhận mê loạn vừa rồi.

Trì Duẫn khoe miệng mang theo chút tiểu dung, anh mệt chết đi, mệt đến khí lực động một ngón tay cũng không có, trong nội tâm lại không giải thích được cảm giác hạnh phúc.

Lúc này đây, Tiết Trích Dạ ôm anh, không có gọi tên của Trì Mặc!

15. Chương 15: Tồn Tại

Beta: noha1929

Trì Duẫn nhìn gương mặt ngủ say của Tiết Trích Dạ, nhẹ nhàng tới gần hắn. Như bây giờ rất tốt, dù sao Tiết Trích Dạ sẽ không thương anh, như vậy khi anh nói rời đi, hắn cũng sẽ không thương tâm.

Anh không nghĩ sẽ làm người khác thương tâm, thậm chí muốn im lặng ra đi.

Tựa ở trước ngực Tiết Trích Dạ, nghe tiếng tim đập trầm ổn, nguyên lai anh và hắn cũng có thể thân mật như vậy.

Trì Duẫn ôm bụng, chỗ đó vẫn mơ hồ đau đớn. Nhưng mà, không trọng yếu, ít nhất cho dù là giả, cũng có thể cùng hắn cả đời này cùng một chỗ, như người yêu chính thức.

Ông trời, cảm ơn người, để cho con gặp được hần...

Tiết Trích Dạ ôm Trì Duẫn tỉnh lại, khuôn mặt mới ngủ dậy trầm tĩnh, lẳng lặng nhìn khuôn mặt trắng nõn của Trì Duẫn, không tính là quá lâu, nhưng lông mi vô cùng dày có chút mập mạp, có một loại cảm giác nói không rõ. Mũi hô hấp theo quy luật, nhìn nhan sắc đậm mạc ấy, môi bất giác có chút cong lên.

Tiết Trích Dạ nhìn Trì Duẫn giống như vật nhỏ mà mình chiếm giữ, bộ dáng co lại trong ngực mình, trong nội tâm không khỏi dâng lên vài phần khác thường, thậm chí giật mình cảm thấy, mình nếu như không có Trì Mặc, như vậy cũng rất tốt.

Lần đầu tiên hần gặp Trì Duẫn, cảm thấy người này chắc chắn yêu hần, lần đầu tiên qua nhà Trì Mặc, có chút sợ hãi khi ca ca hần mở cửa cho mình, trong mắt anh toàn là sùng bái, làm cho hần có cảm giác thỏa mãn.

Về sau, ngay ngày Trì Mặc xuất ngoại, hần say không còn biết gì, thần trí không rõ ôm Trì Duẫn, vì vậy hần cùng với người gọi là “ca ca” của Trì Mặc đã ở cùng một chỗ sinh sống ba năm.

Thời gian ba năm, Trì Duẫn phẳng phất đã thành thói quen của hần.

Trì Duẫn chậm rãi mở mắt ra, chống lại ánh mắt như có điều suy nghĩ của Tiết Trích Dạ, anh tranh thủ thời gian dời tầm mắt, không dám đối mắt.

“Sáng hảo” Tiết Trích Dạ ma mị cười, đối Trì Duẫn nói lời chào buổi sáng.

“Sáng hảo!” Trì Duẫn nở nụ cười, trong ánh mắt có chút loé sáng. Nụ cười kia sạch sẽ mà không thể xâm phạm, là một loại mà Tiết Trích Dạ không cách nào diễn tả được.

Tiết Trích Dạ sững sốt, có chút mê man vì tiểu dung của Trì Duẫn, hần thậm chí hoài nghi, Trì Duẫn này căn bản không phải người mà hần nhận thức. Đôi mắt ma mị mê ly, tiểu dung sạch sẽ tinh khiết, cái người trước kia sợ hãi rụt rè không dám nhìn hần thật là Trì Duẫn sao?

Tiết Trích Dạ nhú mi, nhưng vẫn duy trì tiểu dung. Trì Duẫn với hần mà nói nhiều nhất là một người thay thế, người hần muốn là Trì Mặc. Mặc kệ cậu yêu hay không yêu hần, Tiết Trích Dạ yêu cậu nhiều năm như vậy, cậu ít nhất hần là đáp lại.

Chính là hần lại quên, hần chưa từng đáp lại Trì Duẫn.

Bất luận Trì Duẫn làm cái gì, hần cũng sẽ không đáp lại.

“Hôm nay cuối tuần, anh có muốn ra ngoài chơi không?” Trì Duẫn nghiêng đầu, biểu lộ có chút đáng yêu, thanh âm cũng là ôn nhu dễ nghe, lúc trước Trì Duẫn sẽ không hướng hần đưa ra yêu cầu như vậy, càng

không thể đáng yêu hỏi hấn như vậy.

Nhìn biểu tình nghi hoặc của Tiết Trích Dạ, Trì Duẫn nghiêng nghiêng đầu, sau đó đôi môi hơi mỏng nhẹ cười, lộ ra hàm răng trắng noãn nho nhỏ.

“Đi chơi đi, được không?”

Nói thật, bộ dạng Trì Duẫn thật sự không thích hợp làm nũng, mặt của anh là kiểu thuộc về nam nhân bình thản mà thanh tú bình thường, không có quá nhiều xinh đẹp đáng yêu, nhưng bây giờ bộ dạng Trì Duẫn làm nũng như vậy lại rất có ý nhị.

“Được, muốn đi đâu?” Tiết Trích Dạ nhìn Trì Duẫn mỉm cười, bắt giắc mang theo về sủng nịnh.

“Ừm.” Trì Duẫn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, hướng Tiết Trích Dạ nói “chúng ta đi công viên trò chơi đi.”

Tiết Trích Dạ gật đầu, Trì Duẫn tựa hồ trở nên thật thích cười. Nhưng có lẽ Tiết Trích Dạ không có phát hiện phía sau tiểu dung của Trì Duẫn cất giấu chính là bi thương.

Đã vào đông, bên ngoài tuyết bay lả tả, tuyết không lớn, phía nam mùa đông đặc biệt mềm mại triền miên. Trì Duẫn bọc một tầng áo dày, anh sợ lạnh, sáng nay Tiết Trích Dạ mới biết, năm rồi đến mùa đông, cho dù ở trong phòng Trì Duẫn cũng sẽ mặc vô cùng dày.

“Oa, đây là công viên trò chơi a.” Vươn tay ra, Trì Duẫn như tiểu hài tử tán thưởng, “Trước kia đều không có tới đây!”

Lấy tay vuốt vuốt cái mũi bị gió lạnh thổi có chút đỏ lên, Trì Duẫn oán giận nói.

Tiết Trích Dạ chưa bao giờ thấy qua, thì ra khi vút lại tất cả câu thúc sợ hãi, Trì Duẫn rõ ràng giống đáng vẻ hồn nhiên của trẻ con.

Phát hiện Tiết Trích Dạ đánh giá ánh mắt của mình, Trì Duẫn cực ôn nhu nở nụ cười, nhìn vào mắt Tiết Trích Dạ, chăm chú mà chắc chắn nói: “Tiết Trích Dạ, chơi với em đi.”

Xin anh, bằng không từ nay về sau sẽ không có cơ hội, em chỉ muốn mang kỷ niệm cùng anh vui vẻ rồi đi.

Trì Duẫn lười kéo tay Tiết Trích Dạ, chạy tới Ma Thiên Luân (vòng đu quay).

“Chúng ta chơi cái này được không?” Trì Duẫn mặc dù hỏi lại có ý đem Tiết Trích Dạ kéo vào “Theo giúp em.”

Tiết Trích Dạ cau mày, hần ẩn ẩn cảm thấy có chuyện gì sắp xảy ra, cũng nhận ra sự khác thường của Trì Duẫn.

Ước chừng nguyên nhân vào đông quá mức rét lạnh, trò chơi trong công viên chỉ thừa thớt vài người chơi, Tiết Trích Dạ cùng Trì Duẫn ngồi trên Ma Thiên Luân, trong không gian nho nhỏ chỉ có hai người, trong lúc đó khó tránh khỏi xảy ra thân mật cùng mập mờ, hướng chỉ Trì Duẫn ngồi gần như thế, làm cho Tiết Trích Dạ không khỏi tim đập nhanh hơn vài nhịp.

Trì Duẫn từ trước đến nay hay xấu hổ nhưng hiện tại lại chủ động tỏ vẻ thân cận, mà ngay cả trên giường đều là câu thúc không lưu loát, giống như thời điểm chủ động, trong trí nhớ Tiết Trích Dạ tựa hồ là không tồn tại.

Trì Duẫn không nói gì, chỉ là ngây ngốc cười tựa ở trước ngực Tiết Trích Dạ.

“Em...” Tiết Trích Dạ vốn muốn hỏi Trì Duẫn đến tột cùng làm sao vậy, lại bị Trì Duẫn bất ngờ hôn.

Đó là một nụ hôn triền miên hồi lâu, Trì Duẫn tuy là chủ động cùng Tiết Trích Dạ, thực sự không khó phát hiện đầu lưỡi trên thực tế không lưu loát.

Hai người cứ như vậy triền miên hồi lâu mới tách ra, Trì Duẫn nhìn Tiết Trích Dạ, cười nói: “Nghe nói cùng một chỗ với người yêu ở Ma Thiên Luân cuối cùng đều sẽ chia tay. Nhưng khi Ma Thiên Luân đạt tới điểm cao nhất, nếu như cùng người yêu hôn môi, sẽ vĩnh viễn đi thẳng xuống dưới. Truyền thuyết Ma Thiên Luân đều tràn đầy hạnh phúc. Hạnh phúc cao bao nhiêu, Ma Thiên Luân cũng cao bấy nhiêu. Khát vọng tìm được hạnh phúc nhưng hạnh phúc lại chậm chạp không có, thử ngồi trên Ma Thiên Luân chờ đợi nó chậm rãi lên cao, thẳng đến đỉnh cao nhất.”

Trì Duẫn nói xong dừng một chút, vừa cười vừa nhìn Tiết Trích Dạ: “Chúng ta, tại điểm cao nhất hôn nhau, sẽ một mực cùng một chỗ, có đúng không?”

Nói xong cũng không đợi Tiết Trích Dạ trả lời, Trì Duẫn di chuyển thân thể, theo khoé mắt chậm rãi tràn ra một giọt lệ.

Vĩnh viễn cùng một chỗ....

Ngay cả mình đều hiểu được lời nói dối ấy không có khả năng.

Như vậy là đủ rồi, chỉ ít có nhớ lại, trước khi rời đi, anh ấy còn có thể khi dễ lừa gạt mình, đây là sự thật!

Tiết Trích Dạ, em yêu anh! Trì Duẫn trong lòng nói một lần.

“Là”——

Sau lưng vang lên tiếng trả lời của Tiết Trích Dạ, trong giọng nói, có hai người kia cũng không có khẳng định chú ý đến.

16. Chương 16: Trí Nhớ

Beta: noha1929

Tiết Trích Dạ về đến nhà đã nhìn thấy hình ảnh Trì Duẫn bận rộn trong phòng bếp.

Ở công ty nói muốn tan ca sớm, chính là vì lý do này sao?

Tiết Trích Dạ cũng không phải là chưa từng ném qua món ăn Trì Duẫn làm, sự khác biệt là ngày trước cùng một chỗ với Trì Duẫn, anh luôn yên lặng vì chính mình chuẩn bị món ăn, chính mình lại chưa từng cùng anh ngồi chung ném qua.

“Anh đã về!” Trì Duẫn từ phòng bếp nhô đầu ra, cười chào hỏi Tiết Trích Dạ, cực kỳ giống một người vợ hiền lành đợi chồng về.

Tiết Trích Dạ đem tây trang cởi ra rồi ném trên ghế salon, đi vào phòng bếp tràn đầy mùi hương.

“Đang làm cái gì?”

Cho dù ở trong phòng bếp nồng đậm mùi thơm hương liệu, Tiết Trích Dạ vẫn nghe được mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái chỉ thuộc về Trì Duẫn, ôm lấy eo anh, nhẹ nhàng ngửi ngửi cổ của anh.

“Em làm cá hấp, không phải anh thích ăn sao?”

Trì Duẫn ôn nhu cười nói, anh biết rõ khẩu vị của Tiết Trích Dạ, thích gì hay không thích cái gì anh cũng biết rành mạch, nhưng mà Tiết Trích Dạ đối với anh lại hoàn toàn không biết gì cả.

Dù sao, anh cũng biết, Tiết Trích Dạ đối với tâm tư của anh cũng không cảm thấy quan trọng.

“Rất thơm.” Tiết Trích Dạ tựa trên vai Trì Duẫn nói, không biết là khen món ăn, hay là đang khen Trì Duẫn.

“Đi rửa tay, lập tức có thể ăn.” Trì Duẫn nhẹ khẽ đẩy đẩy Tiết Trích Dạ trên người mình, muốn hấn rửa tay.

Nguyên bản, thân mật như vậy anh cầu cũng không được, nhưng bây giờ Trì Duẫn lại không hi vọng quá nhiều. Anh không nghĩ sẽ lại lưu luyến, hiện tại xem ra, Tiết Trích Dạ không thương anh, có lẽ là kết quả tốt nhất.

Tiết Trích Dạ nhìn Trì Duẫn, anh như vậy thật gầy, dáng người của Trì Duẫn cũng không tính cao. Lại phi thường gầy, gầy như vậy căn bản không giống một người con trai hai mươi bảy tuổi. Anh có khuôn mặt hai mươi bảy tuổi, nhưng thân thể chỉ có mười bảy tuổi, loại mâu thuẫn này, có lẽ là nguyên nhân chính mình sa vào thân thể này.

Món ăn rất nhanh được bưng lên bàn, ba món một canh. Cá hấp, thanh tiêu thị ti(?), bắp xào cay, canh trứng. Rất đa dạng, nhưng món Tiết Trích Dạ thích nhất vẫn là món cá hấp kia. (Beta: ta chém!)

“Anh nếm thử, ăn được không?” Trì Duẫn đem chiếc đũa đưa cho Tiết Trích Dạ, thúc giục, trên mặt tràn đầy hi vọng.

Tiết Trích Dạ gấp một miếng thịt cá, đặt ở trong miệng nhẹ nhàng nhấm nuốt. Rất mềm, vị cá lan toả ngay khi vừa cho vào miệng, còn mang theo nhàn nhạt mùi thơm của đậu cà vò, cùng một loại chỉ thuộc về món ăn có thực vật dưới sông.

“Ngon lắm.” Tiết Trích Dạ nói ra, trên mặt mang lộ vẻ hài lòng, không khó nhìn ra cái này là ca ngợi thật lòng. Trì Duẫn nở nụ cười, như cũ lại có chút ngại ngùng, chính là trong ánh mắt lại để lộ ra một loại vui sướng.

Trì Duẫn cũng ngồi xuống ăn món ăn chính mình nấu, hương vị không kém, là kết quả của nhiều năm anh sống một mình. Nghĩ tới đây, anh đột nhiên có điểm muốn về nhà xem. Nhưng anh sợ sẽ làm dì Tô cùng cha không vui.

Dù sao, chính mình rất nhanh sẽ rời đi tất cả mọi người, có đi nhìn họ một chút cũng không sao đi?.

Tiết Trích Dạ ngẩng đầu lên liền nhìn thấy bộ dạng như có điều suy nghĩ của Trì Duẫn, trong nội tâm đột nhiên cảm thấy bất an. Trì Duẫn nhất định có chuyện gì gạt hấn!

Ngày hôm sau, Tiết Trích Dạ ra khỏi nhà, Trì Duẫn cũng lén lút đi ra cửa. Anh hiểu được Tiết Trích Dạ nếu biết rõ anh trở về Trì gia, nhất định sẽ mất hứng. Chỗ đó, dù sao cũng là chốn cũ của hấn và Trì Mặc.

Anh biết rõ Tiết Trích Dạ tìm anh trở về muốn làm gì, anh không nói phá, chỉ là muốn lưu lại kỷ niệm, lưu lại một chút trí nhớ về người duy nhất cả đời này anh yêu.

Ngồi trên xe buýt số 107, đi vào ngoại ô thành phố, đi bộ khoảng 20 phút mới đến Trì gia. Cha anh yêu

thích yên tĩnh, nhất định mua nhà ở một nơi cách nội thành xa một chút.

Trì Duẫn đứng ở ngoài, nhà cũ là một lầu Tiểu Dương xinh đẹp, một gạch một ngói đều lộ ra phong cách cũ kỹ, đây là kiến trúc thời kì dân quốc, lúc ấy phong cách Âu nồng đậm phi thường được lưu hành. Nhưng trong lúc này trí nhớ của Trì Duẫn cũng không tốt đẹp, mà ngay cả hiện tại, chỉ là đứng ở cửa ra vào, sau lưng đều là một mảnh nơm nớp lo sợ.

Ẩn thân ở phía sau một cây đại thụ, Trì Duẫn nhô đầu ra lặng lẽ nhìn xem cha mình đang phơi nắng trong sân, xem ra khuôn mặt nghiêm túc lộ rõ vẻ già nua, dì Tô ở một bên gọt táo, thỉnh thoảng liếc nhìn cha, thời gian dường như không hề lưu lại dấu vết trên khuôn mặt xinh đẹp của người phụ nữ ấy, dì Tô vẫn giống như lần đầu Trì Duẫn gặp, là một người phụ nữ xinh đẹp. Mà cha, ánh mắt nhìn dì Tô cũng rõ ràng hàm chứa tình ý dạt dào.

Khó trách, mẹ lại không có cách nào...

Chen vào giữa bọn họ

Trì Duẫn cười cười, lại như thế nào cũng không che dấu giấu được bi thương. Nước mắt mãnh liệt chảy ra, bộ dáng không nói nên lời, lại làm cho người nhìn không khỏi cảm thấy đáng thương.

Trì Duẫn chậm rãi trở về, cái nhà này anh quả nhiên không thể quay về. Nói như thế nào, anh cũng là dư thừa.

Bắt xe buýt trở về, Trì Duẫn ngồi yên lặng trên xe chảy nước mắt, có một chút theo gương mặt chảy tới trong miệng, có chút hương vị mặn, làm cho người ta càng thêm bi thương.

“Lau lau a.”

Trì Duẫn sững sờ nhìn khăn tay đột nhiên xuất hiện trước mắt, không biết làm sao ngẩng đầu nhìn chủ nhân của chiếc khăn tay.

Đó là một người con trai, trong ánh mắt có một chút e sợ. Trên mặt cười, nhưng độ cong khoẻ miệng lại có chút câu nệ, có thể thấy được hẳn cũng không phải người giỏi giao tiếp.

“Không sao đâu, anh lau đi a.” Người kia thanh âm rất nhuyến, tiếng phổ thông mặc dù nói được tương đương tiêu chuẩn, có thể ngữ khí mềm mại nhưng vẫn là làm cho người ta nhận ra hẳn cũng không phải là người địa phương.

Trì Duẫn có chút nghi hoặc tiếp nhận khăn tay, lung tung xoa xoa nước mắt.

“Cảm ơn.” Trì Duẫn nhỏ giọng nói lời cảm tạ, đưa khăn tay trả lại cho người kia.

“Tôi là Tăng Chi Thu.” Người kia tự giới thiệu mình, như cũ có chút câu thúc ngại ngùng.

“Tôi là Trì Duẫn.” Trì Duẫn lễ phép nói cho Chi Thu tên của mình.

Tăng Chi Thu hướng Trì Duẫn ôn nhu cười cười, cúi đầu, không nói thêm gì. Không khó nhìn ra, anh cũng không phải kiểu người nói nhiều, cả trên thân người, đều có một loại hương vị tinh khiết.

“Ách... Trì Duẫn, cậu biết hay không một quán bar gọi là Soul.” Chi Thu qua lâu mới nhỏ giọng hỏi Trì Duẫn, mặt mũi toát ra tràn đầy không có ý tứ.

Soul...

“Cậu muốn tìm Soul làm gì?” Trì Duẫn hỏi một câu, trên mặt có chút biểu lộ nghi hoặc.

Ước chừng cũng là nghe nói Soul có chút không tốt, Chi Thu có chút bối rối, sợ Trì Duẫn hiểu lầm, không khỏi đỏ mặt giải thích: “Tôi là bằng hữu của lão bản ở đó, lần này tới là vì một việc muốn cảm ơn hắn.”

Trì Duẫn đưa Chi Thu đến cửa ra vào của Soul, bây giờ còn chưa đến thời gian buôn bán, cổng và sân còn có chút vắng vẻ, ẩn ẩn lộ ra chút ít ý tứ tịch mịch.

“Tôi hiện tại không thuận tiện đi vào, mình cậu đi thôi, Thành Vãn hân là ở trong.” Trì Duẫn cáo từ, không hiểu, anh đối với nam nhân cho mình mượn khăn tay có loại cảm giác khó có thể nói.

“Ừ, Trì Duẫn cảm ơn cậu.” Chi Thu ôn nhu nói lời cảm tạ, cười cười, trên mặt nhẹ nhàng hiện ra hai cái má lúm đồng tiền.

17. Chương 17: Khiên Luyện

Beta: noha1929

(khiên: lỗi lầm; luyện: thương mến/ tiếc nuối, nhớ mãi)

Chi Thu đi vào Soul, cậu có chút ngại ngùng, tuy nhiên Soul chỉ thừa thớt vài người, nên cũng không cần gượng ép nữa.

Quen biết Thành Vãn nhiều năm như vậy, Chi Thu vẫn là lần đầu tiên đi vào Soul. Có lẽ là vì tính cách có phần cổ hủ, Chi Thu ít khi tiếp xúc với những nơi thanh sắc này.

“Tiểu Thu?” Thành Vãn thấy Chi Thu bước vào trong, vội vàng từ quầy bar đi ra, trên mặt không che giấu được kinh hỉ, “Làm sao em tới nơi này? Cùng Phùng Vũ Nhật cãi nhau? Anh ta khi dễ em?”

Thành Vãn vẫn như cũ, vừa thấy Chi Thu liền giống gà mái mà liên tục hỏi.

“Không có, anh ấy có cùng đi, nhưng anh ấy dường như không có ý tới tìm anh...” Chi Thu nói, cúi đầu hút ly nước giải khát, cậu hơi ngại vì tính tùy hứng cùng ghen tuông của Phùng Vũ Nhật “Em tới một mình...”

Đối với bộ dạng tiểu hài tử láu lỉnh của Chi Thu, Thành Vãn cũng thấy nhưng không thể trách, anh biết Chi Thu chỉ mới hai mươi mấy tuổi, Chi Thu lúc ấy chỉ có mười chín tuổi, một bộ dạng thanh thuần mới tốt nghiệp đại học.

Tinh khiết như cậu, lại có thể viết ra tiểu thuyết khiến đọc giả rung động đến thế. Cho nên, Thành Vãn đã sớm nhìn ra Chi Thu là một thiên tài, hiện tại, trải qua sáu năm lăn lộn trong ngành, cậu đã có chỗ đứng nho nhỏ trong thế giới tiểu thuyết tại Nhật Bản.

Tác giả đồng tính, gần đây trở thành đề tài mà truyền thông mang ra bàn luận, rất thu hút. Chi Thu tại giới giải trí Nhật Bản cực độ hỗn loạn lại không hề bị ảnh hưởng, xem ra Phùng Vũ Nhật quả nhiên bảo vệ cậu vô cùng tốt.

Có lẽ, chỉ có Phùng Vũ Nhật với cá tính bá đạo như vậy, mới có thể đem Chi Thu hoàn toàn bảo bọc, không cho hắn bị một thương tổn nào.

Vì vậy, mình mới bị ba chấn knock out a.

Thành Vãn cười khổ, hắn mặc dù trong giới đồng tính được nhìn nhận là mẫu bạn trai tốt lại có tiết tháo. Nhưng hắn cũng đã 30 tuổi, quãng thời gian nhiệt tình như lửa đã qua, hiện tại nhìn hắn chỉ có sự thiện lương, thành thật vương nét trẻ con.

“Làm sao vậy? Sao lại không nói lời nào?” Chi Thu cắt đứt tâm trí như đi vào cõi thần tiên của Thành Vãn, kỳ thật cũng không phải không rõ Thành Vãn đang suy nghĩ gì, chính mình không có cách nào đáp lại, thật sự hi vọng hắn có thể hạnh phúc.

“Không có gì, đột nhiên nghĩ đến chút chuyện.” Thành Vãn nhàn nhạt tránh đi cái đề tài này, như cũ sững nịch nhìn Chi Thu.

Nói cho cùng, mình có thể cho cậu cũng chỉ có sững nịch mà thôi. Bảo vệ, chỉ có Phùng Vũ Nhật mới có thể cho.

“A Vãn, anh thật là một người tốt.” Chi Thu nhìn Thành Vãn nói rất chân thành.

“Đương nhiên, bằng không lúc trước như thế nào chịu đem em đưa cho tên hỗn đản Phùng Vũ Nhật kia.” Thành Vãn vô tình lộ ra chút tươi cười, hoàn toàn đưa loại khí chất sạch sẽ hiển lộ ra.

Chi Thu cúi đầu không biết nên nói cái gì, cậu không phải không hiểu được Thành Vãn đối tốt với cậu, nhưng là cậu chính là loại người chỉ nhận thức một người, trước gặp gỡ, dù cho thống khổ bị thương đều phải chết thủ cả đời.

“Thực xin lỗi.” Chi Thu nói một câu, cúi đầu thấp hơn.

“Cảm tình không có ai đúng ai sai, tiểu Thu em không cần để ý.” Thành Vãn an ủi, trên mặt tràn đầy sự ôn nhu sạch sẽ động nhân tâm, dùng phương thức Chi Thu quen thuộc nhiều năm trước, vuốt lên áy náy trong lòng của cậu.

Tiểu Thu, em biết không? Anh không muốn em phải áy náy...

“Em nghe Vũ Nhật nói anh có phiền toái, cho nên mới tới nhìn xem.” Chi Thu sạch sẽ đem chủ đề chuyển dời đến chính sự, chén đồ uống trong tay đều bị cậu ủ nóng lên.

Biết rõ cậu nói rất đúng Trì Mặc là tiểu hài nhi phá phách, Thành Vãn cười lắc đầu: “Cũng không thể nói là phiền toái, do Vũ Nhật nói quá thôi.”

“A, không có chuyện là tốt rồi, Vũ Nhật nói anh bị một người dây dưa, anh thích người đó sao?” Chi Thu nóng lòng muốn bảo Thành Vãn nhanh nhanh tìm người yêu, tựa như giá thị trường của hắn rất thảm hại.

Tiểu hài nhi này, cho rằng không đáp ứng hắn, thì phải chịu trách nhiệm giúp hắn tìm một nửa khác sao?

Thành Vãn nhin không được cười, lại nhìn thấy người nào đó tới, nhanh chóng đem Chi Thu trốn sau quầy bar.

“Làm sao vậy?” Chi Thu bị động tác đột nhiên của Thành Vãn làm cho hoảng sợ, cả kinh nói.

“Hư!” Thành Vãn cuống quýt làm hành động chó có lên tiếng, “Phiền toái đến!”

Chi Thu nhìn Thành Vãn hoàn toàn mất hết bộ dạng mây trôi nước chảy lúc trước, còn rất không có hình tượng lôi kéo chính mình ngồi chồm hổm trong này, giống như tiểu thâu cắm điểm. Phản ứng hoàn toàn không giống vừa rồi hắn nói “Không tính là phiền toái”, thật khác biệt, Chi Thu cảm thấy thoát nhìn rất phiền toái.

“A vẫn, em tới thăm anh đây, có nhớ em hay không?” Mặc dù Thành Vãn lẩn trốn rất nhanh, nhưng vẫn là bị Trì Mặc chuẩn xác tìm được.

Thành Vãn không có cách nào, đành phải rất chặt vật lôi kéo Chi Thu theo quầy bar phía dưới chui đi ra.

Trì Mặc đánh giá Chi Thu, lộ ra một cái tiểu dung, nhưng Thành Vãn lại biết, tiểu dung như vậy...

Tuyệt đối không đơn giản!

“A vẫn, không giới thiệu một chút sao?”

Tức giận, Thành Vãn trong lời nói của Trì Mặc nghe ra tuyệt đối là đang tức giận.

Cái kia chính xác là tiểu hài nhi không rành thế sự, nhìn xem Trì Mặc là một người hiền lành thế nào được chứ, không đợi Thành Vãn mở miệng Chi Thu tự giới thiệu mình: “Tôi là Tăng Chi Thu, là bằng hữu của A Vãn.”

Sắc mặt Trì Mặc thời điểm nghe hai chữ bằng hữu hơi có chút hòa hoãn, cũng lễ phép đối Chi Thu nói câu: “Tôi là Trì Mặc.”

Hai người cứ như vậy xem như nhận thức, Chi Thu nhìn xem đồng hồ, có chút không có ý tứ đối Thành Vãn cười cười: “A Vãn, em phải đi, bằng không Vũ Nhật sẽ tức giận.”

“Ừ, Tiểu Thu chỗ này của anh còn có chút việc phải xử lý, không thể tiễn em, chính mình phải cẩn thận.” Thành Vãn nói có việc chính là chỉ Trì Mặc, lộ ra biểu tình không thể làm gì được.

“Ừ. A Vãn anh phải bảo trọng.” Chi Thu quay đầu, rất chân thành nói cho Thành Vãn, sau đó đi ra cửa chính của Soul.

” Lão bà của Phùng Vũ Nhật?” Trì Mặc liếc mắt nhìn bóng lưng Chi Thu rời đi, xoay đầu lại rất khinh bạc hỏi, “Nhìn không ra A Vãn khẩu vị của anh còn thật không sai, người của Phùng Vũ Nhật cũng dám ăn.”

“Cậu biết hẳn?” Thành Vãn tránh được cái vấn đề bén nhọn kia, chỉ là như vậy hỏi.

“Năm trước Phùng Vũ Nhật kết hôn, tạp chí tài chính và kinh tế đăng hơn phân nửa bản, không lẽ in ấn nghiệp cự phách Thành gia thiếu gia không biết?.” Trì Mặc tiến sát gần Thành Vãn, bức bách hắn quay mặt về phía mình. Dù cho ánh mắt Thành Vãn đầy vẻ không muốn, “Ánh mắt của anh không lừa được người, anh một mực trụ ở Soul cũng là vì cậu ta, đúng hay không?”

Nhấn nhẹn không được Trì Mặc gây sự nhưng đều là lời nói sự thật, Thành Vãn có chút hồng mắt, lắc đầu,

liều mạng phải nhận: “Không phải, không phải.”

“Anh là” Trì Mặc dùng ngón cái xóa đi nước mắt rơi vô thức trên mặt Thành Vãn, “Không có vấn đề gì, anh hiện tại có em.”

Trì Mặc ở này cái nhỏ nhỏ a dài trung, nhẹ nhàng đem Thành Vãn ôm vào trong ngực.

Thành Vãn mang theo khóc âm, có chút run rẩy nói: “Trì Mặc, cậu là tên hỗn đản! Tôi chưa bao giờ làm bottom, đều là cậu tên hỗn đản này!”

Trì Mặc mặc dù đối với Thành Vãn vì nam nhân khác khóc thành như vậy có chút tức giận, nhưng đối với có được lần đầu tiên ở đằng sau của Thành Vãn vẫn có chút đặc chí.

Cái này nhìn như mây trôi nước chảy, nhưng lại như vậy ôn nhu yếu ớt chỉ thể hiện trước Trì Mặc, xem ra là về sau tìm Tiết Trích Dạ để hấn cuối cùng hiểu rõ lẫn nhau.

18. Chương 18: Điểm Máu Chốt

Beta: noha1929

Tại văn phòng cao nhất trong tập đoàn Tiết thị, Tiết Trích Dạ ngón tay thon dài cầm điều thuốc, thần tình trầm mặc mà mơ hồ đối diện Trì Mặc.

Trì Mặc nhìn Tiết Trích Dạ, trong nội tâm ngũ vị tạp trần, nhưng những lời này, vì Thành Vãn cậu nhất định phải nói.

“Học trưởng...” Trì Mặc gian nan mở miệng, cậu cũng không muốn trực tiếp nói như vậy, “Học trưởng, em cảm thấy chúng ta...”

“Đừng nói nữa!” Không đợi Trì Mặc nói xong, đã bị Tiết Trích Dạ cắt đứt, “Tiểu Mặc, có mấy lời một khi nói ra, sẽ không thể vãn hồi.”

“Em biết rồi” Trì Mặc đứng lên cùng Tiết Trích Dạ đối mặt, không sợ hãi ánh mắt rét lạnh của Tiết Trích Dạ, “Cho nên mới nhất định phải nói!”

“...” Tiết Trích Dạ nhìn Trì Mặc, không nói gì, phảng phất sớm biết ngày này sẽ đến.

“Học trưởng, em cảm thấy chúng ta chỉ thích hợp làm bằng hữu!” Trì Mặc nói một câu, nói năng có khí phách, kiên quyết không sợ.

Tiết Trích Dạ cũng không có tức giận, chỉ là bóp diệt yên, nhân nhặt hỏi Trì Mặc một câu: “Vì Thành Vãn?”

“Phải, em là vì anh ấy. Chưa từng có một người nam nhân nào có thể cho em cảm giác muốn bảo vệ như vậy, cho nên, học trưởng xin anh không cần phải dùng Trì Duẫn làm con tin, đến uy hiếp A Vãn rời khỏi em!”

“Cậu ta thật là một con tin tốt.” Tiết Trích Dạ không nhanh không chậm nói, nhìn Trì Mặc bằng con mắt nhưng không có một tia ý nghĩ - yêu thương, tựa như hán ngày xưa tại thương trường lạnh lùng khai trừ kẻ địch, “Có thể vì cậu ta, Thành Vãn có lẽ sẽ rời đi, em cũng nói không nhất định.”

Trì Mặc trầm mặc, cậu cũng không biết Thành Vãn đối với cậu đến tột cùng là thái độ như thế nào, cái này cũng chỉ là cậu đơn phương yêu say đắm mà thôi. Bất quá nếu là ngoại lực cản trở, Thành Vãn tất nhiên sẽ chọn rời khỏi cậu.

Cho nên, tại tâm còn đang lắc lư không định giờ của Thành Vãn, cậu muốn đem hết thảy ngoại lực có thể dao động hán thanh trừ!

“Học trưởng, xem trước một chút cái này rồi nói sau.” Trì Mặc đem một phần văn kiện đưa tới trên tay Tiết Trích Dạ.

Tiết Trích Dạ chỉ nhìn sơ cũng biết đây là cái gì, phàm là công ty tư nhân không theo nhà nước, không có xí nghiệp nhà ai là hoàn toàn sạch sẽ, Tiết thị cũng không ngoại lệ, văn kiện trên tay Trì Mặc, cũng đủ khiến Tiết thị phá sản, chính mình phải đi tù.

“Tiểu Mặc, em rất thông minh.” ngón tay xinh đẹp của Tiết Trích Dạ gõ đánh trên bàn, đánh ra một đồng giai điệu, nhịp điệu mất trật tự, “Nhưng em quá coi thường anh. Anh yêu em nhiều năm như vậy, một điểm đáp lại cũng không muốn để lại sao?”

“Anh muốn đáp lại cái gì, chết ở trên tay của tôi, cái này cũng đủ đem anh đưa vào ngục giam đi!”

“Anh không quan tâm, dù cho đi vào, anh cũng sẽ rất nhanh Đông Sơn tái khởi.” Tiết Trích Dạ nói, trên mặt biểu lộ cũng không sợ hãi, phảng phất văn kiện trong tay Trì Mặc chỉ là một đồng giấy vụn.

“Anh muốn cái gì?” Trì Mặc hỏi, thanh âm không nắm chắc.

“Để cho anh làm lần đầu tiên của em!” Tiết Trích Dạ vẽ ra một vòng nghiền ngẫm vui vẻ, lẳng lặng chờ đợi phản ứng của Trì Mặc.

“Đáng chết, anh nói cái quái gì, tôi cho tới bây giờ đều chỉ làm top.”

“Anh cũng vậy không làm bottom.” Tiết Trích Dạ cười, trong mắt hiện lên một tia gian xảo.

“Hào! Thời gian, địa điểm, con mẹ nó tôi liền như bị cẩu cắn một cái!” Trì Mặc hơi suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định, cậu từ trước đến nay không phải người có tiết tháo, chỉ là chưa từng làm bottom.

Người như hắn chính là không thích hợp làm bottom.

“Ngay đêm nay, nhà của anh, anh chờ em.” Tiết Trích Dạ duỗi ngón tay, tại trên mặt Trì Mặc xẹt qua, bị Trì Mặc chán ghét tránh đi.

Tiết Trích Dạ nhìn bộ dạng chán ghét của Trì Mặc, không có nổi giận, chỉ có khoái ý sắp lấy được.

Đêm nay bầu trời có rất nhiều sao, Trì Duẫn theo cửa sổ nhìn ra ngoài, trên bầu trời cùng dưới bầu trời là hoàn toàn hai thế giới bất đồng, có hay không chỉ là sự yên lặng cùng tiếng động lớn rầm rĩ khác nhau.

Bầu trời bình tĩnh chân thật như vậy, mà thành thị lại vĩnh viễn bao phủ một tầng vô căn cứ quang mang. Phức tạp khó dò, khinh quyền mở rơi, không có ai biết cái gì là chân thật.

Hôm nay Trì Mặc sẽ đến, Tiết Trích Dạ rất hưng phấn đem trong nhà bố trí rất lãng mạn, Trì Duẫn chỉ là lẳng lặng nhìn không nói gì thêm, cũng nói không nên lời cái gì.

Chuông cửa vang lên, Trì Duẫn cảm kích thức thối vào gian phòng, còn lại chỉ có yên lặng. Trong nháy mắt, phảng phất không khí không hề lưu động, trầm tĩnh giống như đồng dạng thủy, làm cho không người nào có thể hô hấp.

Dạ dày lại không thể ức chế bắt đầu đau nhức, Trì Duẫn nằm ở trên giường, từ trong túi tiền lấy ra một tờ giấy nhiều nếp nhăn.

Hé ra báo cáo chẩn đoán bệnh, trên mặt rõ ràng lại tàn nhẫn viết bốn chữ —— ung thư dạ dày!

Trì Duẫn bắt đầu cười, trên khóe miệng giương lên, cái kia đường cong rất đẹp, mang theo một vẻ sáng chói không cách nào nói thành lời.

“Tiểu Mặc, em đã đến rồi.” Tiết Trích Dạ cười, nhìn mặt Trì Mặc không tình nguyện đi vào.

“Trì Duẫn ở đây, Tiết Trích Dạ làm sao anh có thể biến thái như vậy, rõ ràng ở trước mặt Trì Duẫn làm loại sự tình này!” Trì Mặc quát, Trì Duẫn cùng Tiết Trích Dạ, cậu tại chỗ Thành Vãn cũng biết chút ít.

“Anh làm cái gì là tự do của anh, không cần lo cho cậu ta...” Tiết Trích Dạ dùng thanh âm trầm thấp từ tính đặc biệt lười biếng khàn khàn nói ra.

“Tiết Trích Dạ anh thật hỗn dãn!” Trì Mặc tìm không ra từ để hình dung Tiết Trích Dạ, trong nháy mắt Tiết học trưởng cậu nhận thức mười năm không tồn tại nữa, còn lại chỉ là cái ánh mắt giống như dã thú hung ác sắc bén, người tràn đầy liệt sát dục vọng.

Tiết Trích Dạ rót một chén rượu đỏ, ưu nhã đưa cho Trì Mặc. Trì Mặc không hề nghĩ ngợi tiếp nhận liền uống một hơi cạn sạch.

“Hiện tại, chúng ta nên đi tới một nơi, hẳn là trên giường.” Tiết Trích Dạ tựa đầu đỡ Trì Mặc trên vai, hơi ý tứ hàm xúc nói.

Trì Mặc nhú mi, chán ghét tránh đi. Thoáng suy nghĩ một chút, thẳng hướng phòng ngủ đi đến.

Trong phòng khách đèn quang tối xuống, Trì Duẫn chậm rãi theo gian phòng của mình đi ra. Đồ đạc của anh không nhiều lắm, chỉ chứa nửa cái túi du lịch.

Trì Mặc nguyện ý, có hay không tỏ vẻ cậu nguyện ý tiếp nhận Tiết Trích Dạ rồi.

Như thế này, Trì Duẫn chỉ có thể chúc phúc.

Tiết Trích Dạ, chúc anh hạnh phúc...

Lặng lặng mở cửa, Trì Duẫn ra khỏi phòng, dần dần thân ảnh mảnh gầy kia không bị bất luận kẻ nào chú ý biến mất ở đằng kia chữ phiến (- hình người nằm xoay nghiêng tay ôm chân gác) trong bóng tối.

Tiết Trích Dạ, em phải đi, muốn thả anh tự do.

Thực xin lỗi, em...

Muốn quá nhiều ——

Trong phòng ngọn đèn hôn ám đan vào ra một mảnh phiến lòng mập mờ, Trì Mặc giãy dụa rất lợi hại, hẳn suýt nữa muốn chống đỡ không được, hẳn không muốn dùng biện pháp mạnh, như thế chẳng khác nào cưỡng gian, hẳn không thích như thế.

Buông ra Trì Mặc, Tiết Trích Dạ cau mày.

“Được rồi, em đi đi!” Rất cảm tức nói một câu, Tiết Trích Dạ ngồi ở bên cạnh nhen nhóm một điếu thuốc.

Trì Mặc nhưng lại rầu rĩ cười, gian ác sờ một chút hạ thân Tiết Trích Dạ.

“Tôi nói cái gì đó. Nguyên lai là bất lực nha.”

Tiết Trích Dạ đẩy tay Trì Mặc đang làm xằng làm bậy ra, không nói lời nào. Vừa mới nhìn đến thân thể Trì Mặc xích lô trắng trợn xinh đẹp thon dài không hề giữ lại hiện ra ở trước mặt mình, chính mình nhưng không có cảm giác kích động. Sự khác biệt, tại một khắc này trong đầu đột nhiên hiện ra bộ dáng có chút đáng thương của Trì Duẫn, mình mới thoáng có cảm giác, cũng đang chứng kiến mặt sau Trì Mặc lại nhanh chóng nhuyển hạ.

“Cút!” Nam nhân đều không thích có người nghi ngờ năng lực hắc ở phương diện kia, Tiết Trích Dạ tự nhiên không ngoại lệ.

Trì Mặc hì hì rời đi, đầu đều không có quay trở lại.

Tiết Trích Dạ chậm rãi nhả ra khói, khói đan vào không khí, trước mắt lại một lần nữa xuất hiện khuôn mặt tươi cười của Trì Duẫn tại Ma Thiên Luân có chút mơ hồ bị thương.

Tựa hồ như vậy không chân thật...

19. Chương 19: Đau Đớn

Beta:noha1929

Đăng chap mới làm quà Noel sớm cho mọi người, chúc mọi người đọc “vui vẻ”.

Trì Duẫn lang thang một mình trên đường, xung quanh là âm thanh lớn rầm rĩ, xa hoa, truy lạc, nghề hồng, lập loè. Thành thị rất phồn hoa, chính là tất cả mọi người đều biết sau lưng phồn hoa cất giấu chính là lạnh lùng cùng tịch mịch.

Cô đơn là một người đích cuồng hoan, cuồng hoan là một đám người đích cô đơn, như thế nào cũng không có ai làm bạn.

“Cảnh đường phố vắng vẻ, muốn tìm một người để gửi trao tình cảm. Sau khi quyết định mới nhận ra, kẻ

bên ta chỉ có tình mạch...” Một khúc một mực rất yên tĩnh theo làn môi hơi mỏng của Trì Duẫn thoát ra, thanh âm rất thanh tịnh, không mang theo bất luận kỹ xảo gì, lại sạch sẽ. Mỗi chữ mỗi câu đều có một loại hương vị gây huyết, đơn giản phóng xuất ra bi thương.

Trên đường phố tiếng động lớn rầm rĩ, tại thành thị này người người xô đẩy, có kẻ muốn mọi người biết đến, kẻ lại không muốn ai nhận ra mình, trong đó có Trì Duẫn. Cảm giác lạnh lẽo cùng bi thương len lỏi trong lòng, hoá ra, ra đi lại khó khăn đến vậy.

Tiết Trích Dạ, em đi.

Anh

Sẽ không làm thương tâm a.

Như vậy đã rất tốt...

Nhìn ngọn đèn bên cạnh chiếu sáng, Trì Duẫn cảm nghĩ hay là đến chỗ Thành Vãn tạm biệt...

Tiết Trích Dạ liên tiếp hút sáu, bảy liều thuốc, cả gian phòng đều tràn ngập mùi cay sắc mũi. Tiết Trích Dạ mở cửa sổ, tưởng tượng thấy chỉ cách người kia có một bức tường, có chút thẹn thùng.

Mở cửa, tại cửa ra vào phòng Trì Duẫn chần chờ hồi lâu. Thời gian như mũi tên xuyên qua hần, nhưng hần bây giờ không có dũng khí đẩy cánh cửa kia ra.

Bởi vì ấy vậy sao?

Có lẽ, em ấy đã ngủ rồi. Đợi ngày mai mới hảo hảo cùng em ấy giải thích, em ấy nhất định sẽ tha thứ cho mình. Tiết Trích Dạ nhẹ nhàng chuyển động tay cầm cánh cửa, nhưng không biết trong phòng chờ đợi hần là một kết cục khác.

Không ai, cả cái gian phòng đều chính tề không có một tí mất trật tự nào thuộc về người, phẳng phất con người từng ở nơi này, chỉ là ảo giác của Tiết Trích Dạ.

Giường chiếu chính tề như vậy, nói ra một sự thật lạnh như băng.

Trì Duẫn đã đi.

Trì Duẫn đi vào Soul, hết thấy đều là tiếng động lớn rầm rĩ quen thuộc mà lạ lẫm. Ban đêm đây địa phương náo nhiệt nhất, cũng chính là địa phương nhân tâm tối tịch mạch. Cho nên Soul tịch mạch, bởi vì hần ghét tiếng động lớn rầm rĩ.

Loại giấy mỏng, trên trán tản ra khí chất rõ ràng ngại ngần cùng trong sạch, cùng Soul quả thật không hợp nhau.

“A Vãn.” Trì Duẫn cười, nụ cười rất sạch sẽ, nhưng cũng có chút suy yếu.

“Trì Duẫn, sao em lại tới đây?” Thành Vãn nhìn thấy anh, thật cao hứng, theo quầy bar chạy ra.

“Em phải đi, đến nói lời tạm biệt anh.” Trì Duẫn mỉm cười, nói như vậy, dạ dày truyền đến đau đớn không có cách nào xem nhẹ, từng chữ với anh mà nói đều là cật lực.

“Đi nơi nào? Tiết Trích Dạ thật sự cho em đi?” Thành Vãn ần ần cảm thấy Trì Duẫn có gì đó không đúng, không khỏi truy vấn.

“Khác một chỗ, lúc này nên rời đi thôi, như vậy mới có thể giải thoát.” Trì Duẫn như cũ cười, nụ cười có chút mê ly mỹ hảo.

“Em phải đi, Thành Vãn tạm biệt!” Không nghĩ dừng lại nhiều hơn nữa, sợ hãi Thành Vãn nhìn ra anh suy yếu, Trì Duẫn rất nhanh hướng Thành Vãn chào tạm biệt.

“Đã trễ như vậy, em muốn đi đâu!” Thành Vãn nói theo bóng lưng nhanh chóng đi xa của Trì Duẫn, đơn giản nhìn ra chân anh phù phiếm.

Thành Vãn nhanh chóng đuổi theo, lại trông thấy Trì Duẫn đã suy yếu tựa ở ngoài cửa lớn Soul, trên trán đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, nhìn thấy mà giật mình.

“Đi, đi bệnh viện!” Thành Vãn không khỏi phân trần kêu một chiếc xe, đem Trì Duẫn nhét đi lên.

Lúc này Trì Duẫn đã không có bất luận cái gì năng lực giãy dụa, chỉ có thể để Thành Vãn đem chính mình lung tung loay hoay.. Đến bệnh viện chưa bao lâu Trì Duẫn đã đau đến cuộn người thành hình chữ phiến rồi ngất đi (- hình người nằm xoay nghiêng tay ôm chân gác).

Tiết Trích Dạ cũng không biết trầm mặc bao lâu, những hình ảnh trong đầu như thước phim tua nhanh liên tục thay đổi. Mỗi một khắc đều là gương mặt Trì Duẫn, trầm mặc, ôn nhu, văn nhược, ần ần, cười, khóc, mê loạn, trầm tĩnh, thì ra chính mình lại nhớ kỹ đến vậy. Trong khuỷu tay, tựa hồ còn lưu lại nhiệt độ thân thể người đó, cùng sự yên lặng nhả hấp.

Trì Duẫn...

Tiết Trích Dạ đột nhiên đứng dậy, con người khi còn sống đã bỏ lỡ rất nhiều thứ, mà Tiết Trích Dạ lại không muốn bỏ qua. Có nhiều thứ, chỉ có dựa vào chính mình mới có thể tìm về.

Trì Duẫn, thực xin lỗi. Còn có, thực xin lỗi...

“Chi Thu, giúp anh một việc, nói Phùng Vũ Nhật nghe điện thoại.” Tại hành lang trong bệnh viện, Thành Vẫn lo lắng chờ kết quả xét nghiệm.

“Rất có thể là ung thư dạ dày.” Bác sĩ lời nói lạnh như băng vẫn còn tại quanh quẩn bên tai, Thành Vẫn trong tâm trống rỗng, chỉ là tuyệt đối không hi vọng một sinh mạng xinh đẹp chân thành như vậy biến mất.

“Họ Thành, có cái gì thì nhanh nói, không cần phải quần quít lấy lão bà của tôi!” Phùng Vũ Nhật ngữ khí không hảo cảm, hiển nhiên hẳn vẫn không bao giờ quên sự kiện kia.

“Tôi không phải tìm cậu, cũng không phải tìm tiểu Thu, tôi muốn hỏi một chút, Phùng Nhuế có hay không về nước?”

Phùng Nhuế là chị cùng cha khác mẹ của Phùng Vũ Nhật, trong nước chuyên gia số một về dạ dày tràng khoa. Chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ có nhờ cô hỗ trợ.

“Tìm chị ấy làm gì! Cậu muốn chết?” Phùng Vũ Nhật tại đầu bên kia điện thoại nói như vậy, lại làm cho Thành Vẫn chột dạ. Hắn nhìn Trì Duẫn đang ngủ say một hồi lòng chưa xốt.

“Muốn tìm cô ấy giúp một việc, tôi có người bằng hữu xảy ra chuyện.”

Tầng Chi Thu ở bên cạnh nghe xảy ra sự tình không tốt, vội vàng đoạt lại điện thoại từ trong tay Phùng Vũ Nhật.

“Ừ, A Vẫn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh có người bằng hữu, gọi Trì Duẫn, cậu ấy có lẽ bị ung thư dạ dày, chúng tôi bây giờ đang ở bệnh viện trung tâm.”

Trì Duẫn, tên nghe rất quen thuộc, tuy nhiên có duyên gặp mặt một lần, nhưng lại có ấn tượng cực kỳ khắc sâu.

“Vũ Nhật, nhanh gọi điện thoại cho Nhuế tỷ tỷ, gọi chị ấy nhanh trở về, bằng hữu của em xảy ra chuyện rồi.” Tầng Chi Thu có chút lo lắng thúc giục, nhớ lại Trì Duẫn ngày đó khóc, không khỏi nhớ tới nhiều năm trước kia của mình.

Phùng Vũ Nhật gọi điện thoại, nhìn lão bà bộ dạng thất thần, không khỏi một hồi đau lòng. Nhẹ nhàng ôm chầm vai, an ủi.

“Được rồi, là bằng hữu của em, chúng ta sẽ giúp cậu ấy.”

Nghe Phùng Vũ Nhật ôn nhu an ủi, Chi Thu nhẹ cười khẽ, cảm kích nhìn Phùng Vũ Nhật, trong nội tâm có chút ấm áp.

Phùng Vũ Nhật cùng Tăng Chi Thu song song đuổi tới bệnh viện, chẩn đoán bệnh báo cáo của Trì Duẫn đã có, xác định là ung thư dạ dày giai đoạn giữa, không phải là không cứu được, nhưng là rất khó, bác sĩ đều đề nghị chọn phương thức trị liệu truyền thống, tranh thủ một ngày là một ngày.

Chi Thu nhìn khuôn mặt đang ngủ của Trì Duẫn thoáng mang một ít thống khổ trong phòng bệnh, trong lòng có loại cảm giác nói không ra lời, cậu lần đầu tiên chứng kiến Trì Duẫn, thật giống nhìn thấy sự trẻ con kém cỏi của chính mình ngày ấy. Cho nên loại đau lòng này, tựa như đau lòng chính mình.

Phùng Vũ Nhật ôm chầm vai Tăng Chi Thu, vô thì vô khắc không tại biểu thị công khai chủ quyền của hần. Nhìn xem khuôn mặt của người đang ngủ say, tựa hồ minh bạch Chi Thu tại sao sẽ như thế lo lắng. Người này khí chất cùng Chi Thu, quả thật có năm sáu phân tương tự.

“Các cậu đã tới.” Thành Vãn nhìn hai người, có chút vô lực nói.

Phùng Vũ Nhật cũng thu hồi sắc mặt mẹ kế, dùng một loại thần tình không quá khắc nghiệt, nhưng như cũ ngữ khí đông cứng nói:

“Không cần phải lo lắng, Phùng Nhuế nói chị ấy ngày mai sẽ đến.”

Thành Vãn đối Phùng Vũ Nhật cảm kích cười, trong nội tâm cũng có một chút an tâm.

20. Chương 20: Mê Vỡ

Beta: nohan1929

Tiết Trích Dạ không mục đích tìm kiếm khắp nơi, lúc này hần mới phát hiện, hần đối với Trì Duẫn hiểu biết thật sự là quá ít. Hần căn bản không biết Trì Duẫn đã đi chỗ nào, nên tìm người nào hỗ trợ.

Điều duy nhất hần có thể nghĩ đến là gian phòng trọ nho nhỏ của Trì Duẫn, còn có Soul.

Biết rất rõ Trì Duẫn có thể sẽ đi đến đó, nhưng Tiết Trích Dạ như trước vẫn không muốn tin tưởng sự thật

là Trì Duẫn đi tìm Thành Vãn, cho nên chấp nhất lái xe đến chỗ căn phòng ẩm ướt vĩnh viễn hỗn hợp có đồ bỏ đi cùng mùi nước bẩn.

Trong hành lang là một không gian đen kịt, Tiết Trích Dạ bấm sinh hiểu rõ quý khí cùng nơi này là như vậy không hợp nhau, nhưng như cũ chấp nhất gõ cánh cửa gỗ cũ kỹ nọ.

Không ai...

Tiết Trích Dạ không tin Trì Duẫn sẽ đi tìm Thành Vãn, hắn vẫn chấp nhất cho rằng Trì Duẫn thương hắn, cả đời đều thương hắn.

Chuông điện thoại di động trong không khí hoàn toàn yên tĩnh đột ngột vang lên, là dãy số của Trì Duẫn.

“Alo, Trì Duẫn, em đang ở đâu vậy?” Tiết Trích Dạ lo lắng hỏi.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói xa lạ, mềm mại, lại có loại hương vị làm cho không người nào có thể cự tuyệt.

“Là Tiết Trích Dạ tiên sinh sao? Tôi là bằng hữu của Trì Duẫn, anh có thể tới bệnh viện trung tâm một chuyến không? Trì Duẫn đã bất tỉnh, một mực gọi tên của anh.”

...

Tiết Trích Dạ để điện thoại di động xuống, lập tức chạy xuống lầu khởi động xe.

Trì Duẫn...

Ngàn vạn lần không được có chuyện gì!

Không biết đã lách qua bao nhiêu xe, vượt bao nhiêu đèn đỏ. Tiết Trích Dạ rốt cục có chút chật vật xuất hiện ở trong bệnh viện. Thân ảnh gây bận rộn trước giường bệnh Trì Duẫn, Tiết Trích Dạ nhận ra, nam nhân mà người đứng đầu sản nghiệp bất động sản Phùng Vũ Nhật tuyên bố kết hôn, hình như gọi Tăng Chi Thu.

“Trì Duẫn!” Tiết Trích Dạ nhìn người sắc mặt trắng bệch nằm trên giường bệnh, trong lòng có một cảm giác mãnh liệt khuếch tán, mãnh liệt đến cơ hồ muốn đem hắn đánh bại.

Bên cạnh giường bệnh là những thiết bị y tế lạnh lẽo mà hắn chưa từng thấy qua, không ai nói cho hắn biết rằng, thì ra trái tim của con người cũng có lúc còn lạnh hơn cả những thiết bị kia.

“Em ấy... Bị bệnh gì?” Tiết Trích Dạ ngập ngừng hỏi Chi Thu đứng một bên, trong mắt lại là một loại buồn bã thăm thiết.

“Ung thư dạ dày.” Chi Thu kiệt lực bảo trì lễ phép, nhưng theo Thành Vãn biết được hai người qua lại lại như thế nào cũng đối nam nhân anh tuần trước mắt này không thể hảo cảm, “Tiết tiên sinh không có chú ý tới ư, bác sĩ nói loại này bệnh biểu hiện hẳn là rất rõ ràng.”

Tiết Trích Dạ cũng không biết được trong lời nói của Tăng Chi Thu hiện ra nồng đậm địch ý, chỉ là quỳ gối trước giường bệnh mặt nhu hòa vuốt ve gò má Trì Duẫn.

Chẳng lẽ anh vừa mới phát hiện tâm ý của mình muốn đáp lại em, em... lại muốn rời đi sao?

Loại hối hận không che dấu được, Chi Thu đều nhìn ra nguyên bản trong con người lạnh như băng thâm thúy lộ ra ôn nhu quan tâm cùng hối hận thật sâu.

“Anh cũng không cần quá sốt ruột, ách... A Vãn cùng Vũ Nhật đi sân bay đón Phùng Nhuế, nàng là chuyên gia phương diện này, hẳn là có biện pháp.” Nhịn không được lên tiếng an ủi, Tiết Trích Dạ thần sắc có chút cổ quái vừa có chút khó hiểu, tựa như lần đầu gặp Phùng Vũ Nhật ở Nhật Bản, vô tình chạm mắt nhau, nhưng cái liếc mắt ấy lại cổ quái vô cùng.

Lặng lặng rời khỏi phòng bệnh, không biết như thế nào, Chi Thu chính là cảm thấy, trong khoảng thời gian này hẳn là nên lưu lại không gian riêng cho hai người kia.

Trong bình chất lỏng từng giọt từng giọt chảy xuống, chất lỏng lạnh như băng theo kim tiêm tiến vào trong cơ thể Trì Duẫn, trong phòng bệnh yên tĩnh không tiếng động, chỉ có các loại máy móc cắm ở trên người Trì Duẫn phát ra thanh âm “Tích tích”. Tiết Trích Dạ nắm bàn tay lạnh như băng của Trì Duẫn, nắm chặt trong lòng bàn tay của mình. Dừng ở khuôn mặt tràn ngập những thứ tốt đẹp mà hắn đã bỏ qua, tái nhợt như tờ giấy. Đôi môi hơi mỏng hít vào, thở ra, đều là tên của mình. Từng lời làm Tiết Trích Dạ xấu hổ vô cùng.

Ngắm nhìn khuôn mặt như cũ trầm tĩnh ôn hòa, như là chờ đợi vương tử hôn thức tỉnh mỹ nhân đang say ngủ. Kim lòng không được, Tiết Trích Dạ cúi người hôn lên đôi môi tái nhợt của Trì Duẫn, giống như trong trí nhớ mềm mại mà mỹ hảo.

Trì Duẫn trong ánh nhìn gắt gao của Tiết Trích Dạ mở to mắt, cặp mắt kia sương mù, che chắn trong mắt mang theo một chút đau nhức, nhìn thấy Tiết Trích Dạ xẹt qua một tia kinh ngạc.

“Sinh bệnh còn muốn chạy loạn.” Tiết trích xoa xoa sợi tóc mềm của Trì Duẫn, lộ ra tiểu dung.

Trì Duẫn nhìn người trước mắt, có chút không dám tin là Tiết Trích Dạ. Tóc hơi có chút loạn, một đôi con mắt sung huyết, không có chút nào ảnh hưởng hình tượng của hắn, ngược lại khí chất tuần dật bỏ thêm một loại chán chường mê người.

Vừa rồi trong lời nói không có trách cứ, thậm chí còn mang theo điểm nhàn nhạt sủng nịch, là ảo giác sao?

Tiết Trích Dạ hưởng thụ ánh nhìn chăm chú của Trì Duẫn, hần gần đây mới phát hiện, hần càng ngày càng thích Trì Duẫn nhìn hần, sa vào trong đôi mắt của Trì Duẫn hần mới có thể tìm được cảm giác.

Nhưng mà, Trì Duẫn lại bỏ qua một bên mục quang, không hề nhìn hần.

“Anh trở về đi, đừng làm Trì Mặc không vui.” Trì Duẫn nhàn nhạt hạ lệnh đuổi khách, anh không nghĩ muốn Tiết Trích Dạ chứng kiến mình suy yếu, không nghĩ muốn Tiết Trích Dạ mảy may đồng tình.

“Ngày hôm qua, anh cùng Trì Mặc không có phát sinh gì cả.” Tiết Trích Dạ cho rằng Trì Duẫn là để ý chuyện ngày hôm qua, có chút bối rối giải thích.

“Ừ.” Trì Duẫn nghiêng đầu, không hề nhìn Tiết Trích Dạ. Anh mệt mỏi, cũng không muốn níu giữ hần để rồi không thể nào với đến được, tại giây phút cuối cùng của sinh mạng, anh muốn được thoải mái mà sống.

“Trì Duẫn...” Tiết Trích Dạ muốn nói cái gì đó, nhưng hết thấy đều nghẹn lại, cuối cùng hóa thành một câu:

“Thực xin lỗi...”

Trì Duẫn nghe được một câu này của Tiết Trích Dạ, nước mắt nhịn không được mãnh liệt chảy xuống, đem gối đầu màu trắng thấm ướt một mảng.

Tiết Trích Dạ, em, cũng không phải muốn anh nói xin lỗi.

Hai người cứ như vậy giằng co, trong phòng bệnh là một mảnh tịch mịch trầm tĩnh. Có lẽ, trầm mặc chính là phương thức ở chung tốt nhất bây giờ, hai người cũng không muốn đánh vỡ.

Thật lâu, thật lâu, Trì Duẫn mở miệng, trước sau như một nhỏ giọng, nhưng không có phần khiếp đảm như dĩ vãng: “Tiết Trích Dạ, anh đi đi, không cần trông nom em, anh đã cho em rất nhiều rồi.”

Là rất nhiều, em hi vọng có thể mang đi để nhớ lại, anh đều cho em.

Trì Duẫn lộ ra một nụ cười vui vẻ, lại lạnh thấu xương mà thê lương. Anh không muốn để người nào gánh vác, cũng không muốn bất luận kẻ nào đồng tình thương cảm, anh thậm chí giống như mẹ ngày ấy, một người im lặng rời đi, không kinh động bất luận kẻ nào...

“Trì Duẫn, anh ngày hôm qua trên giường thời điểm tìm được tiểu Mặc, anh mới phát hiện anh yêu em.” Tiết Trích Dạ tối nghĩa mở miệng, hần biết rõ hần không có tư cách nói loại lời này, nhưng vẫn là nhịn không được mở miệng, “Cho nên... xin em đừng có ngừng yêu anh.”

“Em mệt mỗi. Tiết Trích Dạ, em mệt mỗi.” Trì Duẫn thở dài một hơi, như là cười nhạo tánh mạng, mở to con mắt trống rỗng nhìn trần nhà bạch sắc, “Anh không thương em, anh chỉ là thói quen, thói quen bên người có sự hiện hữu của em, cho nên mới muốn đem em buộc tại bên người. Qua thời gian dài, anh sẽ từ bỏ cái thói quen này. Em đối với anh mà nói, cũng không phải một thói quen tốt...”

Đúng vậy, thói quen, cho nên mới để ý. Nói cho cùng, Tiết Trích Dạ để ý vĩnh viễn đều là chính bản thân hắn.

Chính là Trì Duẫn không rõ, thời điểm một người muốn làm cho một người khác vĩnh viễn đợi bên cạnh hắn, vậy nhất định là đã yêu người kia.

21. Chương 21: Trói Buộc

Beta: nohan1929

” Đây hai người các cậu cũng tốt xấu gì cũng phải cho người ta chút cảm giác được chào đón chứ, vừa xuống phi cơ đã bị các cậu bắt bớ đến nơi đây.” Phùng Nhuế ai oán nói, vẻ mặt khổ đại thù sâu.

“Phùng Nhuế, chị đã là người đầu 30 rồi, không cần phải dùng loại thanh âm niêm nhớt nói chuyện, chị nghĩ chị là Lâm Chí Linh sao hả!” Phùng Vũ Nhật đối với tỷ tỷ khác mẹ cũng rất bất đắc dĩ, ý tưởng của nàng đủ đã siêu việt địa cầu, tốc hành Hỏa Tinh, nguyên vẹn thể hiện chúng ta lão tổ tông lưu lại châm ngôn “Nhân tâm nếu so với Thiên Địa rộng”.

Phùng Nhuế khẽ vuốt mái tóc quăn thật dài, làm tư thế rất vũ mị, con mắt sáng sáng lóe lên lóe lên nhìn xem đệ đệ cùng Thành Vãn.

“Uy, chẳng lẽ chị không xinh đẹp?” Phùng Nhuế làm bộ dạng đáng thương, “Ai, thật là một đệ đệ nhẫn tâm mà...”

Bình tĩnh mà xem xét, Phùng Nhuế xác thực là một nữ nhân rất đẹp, mi thon dài, con mắt lớn mà loé sáng, mũi cao thẳng, cái cằm nhọn, dáng người cơ hồ hoàn mỹ, xác thực là một cực phẩm nữ nhân.

Nhưng ở trước một gay, cùng với một người đã bị bài khom thẳng nam trước mặt, mị lực của nàng tựa hồ không có hiệu quả.

“Các cậu nói đúng là cậu ấy sao?” Phùng Nhuế thay áo bác sĩ, đứng ở phía trước cửa sổ nhìn Trì Duẫn mà hỏi Thành Vãn, cuối cùng còn cảm thán một câu, “A, thật là một tiểu thụ đáng yêu a ~ ”

Phùng Vũ Nhật lại chịu không được tỷ tỷ thoát tuyền, ôm lão bà hần. Có chút chính nghĩa nói: “Phùng Nhuế em cho chị biết, đây là việc liên quan đến tính mạng, tiểu tử này là lão bà của bằng hữu em, cậu ấy có khi nào thì hại lão bà của em thương tâm, người cùng lá thêm cũng không cần qua!”

Trong nội tâm Phùng Vũ Nhật, hiện tại chỉ có hần hôn nhẹ lão bà trọng yếu nhất. Trời biết hần trước kia là cỡ nào không quý trọng.

Chi Thu có chút đỏ mặt, núp ở trong ngực Phùng Vũ Nhật, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ, xin chị nhất định phải cứu Trì Duẫn, cậu ấy thật sự rất đáng thương.”

“Nhìn xem, nhìn xem, nhân gia tiểu Thu thật lễ phép a.” Phùng Nhuế đối với khí chất hung thần ác sát một bộ hai thể chủ của đệ đệ nói ra, lại xoay người an ủi Chi Thu, “Em xem cậu ấy đáng yêu như thế, tỷ tỷ nhất định sẽ cố gắng cứu.”

Chi Thu gật gật đầu, nháy mắt một cái nhìn Phùng Nhuế, hé miệng cười cười.

Phùng Vũ Nhật trong lòng “Cất” một tiếng, lão bà nhà hần như thế nào ở trước mặt hần lại không có lộ ra vẻ mặt đáng yêu như vậy..., thật sự là tiện nghi cho nữ nhân chết tiệt kia.

“Hiện tại các cậu dẫn cậu ấy nữa làm kiểm tra thêm một lần nữa, chị muốn xác định vị trí ung thư di căn, xem có khả năng giải phẫu hay không, nếu như dạ dày thể khu cũng có ung thư biến cố thể so với so sánh lúc đầu sẽ hơi phiền toái.” Phùng Nhuế khôi phục bộ dạng một bác sĩ hần là có chức nghiệp tư thái, đem xét nghiệm giao vào tay Thành Vĩn.

“Em hội liệu... Có gặp nguy hiểm...” Tiết Trích Dạ vọt tới trước mặt Phùng Nhuế, mắt đỏ hồng nhìn Phùng Nhuế, thanh âm có chút tối nghĩa.

Phùng Vũ Nhật đánh giá Tiết thị tổng tài của doanh nghiệp quảng cáo hiện nay đang hô phong hoán vũ, trong ánh mắt mang theo lạnh lùng. Hần Phùng Vũ Nhật như không phải là vì Chi Thu, đối với hần việc nhà là không có bao nhiêu hứng thú. Bất quá, có lẽ Phùng thị sang năm mới mở địa bàn quảng cáo phí tổn có lẽ không cần cao như vậy.

“Oa! Cậu chính là tiểu công của tiểu thụ đáng yêu kia? Sách sách sách sách, cậu không đúng a, làm sao cậu có thể không hảo hảo bảo vệ cậu ấy, làm một người tiểu công nhất định phải hảo hảo bảo vệ tiểu thụ của mình.” Phùng Nhuế lại bắt đầu lải nhải, “Dù sao là cậu không đúng, cái này biểu hiện phát bệnh rất rõ ràng, tuy nhiên cậu lại không phát hiện a, chuyện này là cậu không đúng!”

“Em ấy sẽ không có việc gì!” Tiết Trích Dạ rất chấp nhất nói, chấp nhất tin tưởng hi vọng cũng biết rõ xa vời này.

“Tiết tiên sinh, cậu đã hai ngày chưa có trở về nhà, trở lại đi nghỉ ngơi một chút, ít nhất tắm rửa, đổi bộ y phục a.” Chi Thu trong này cùng Trì Duẫn hai ngày, Tiết Trích Dạ là hai ngày hai đêm đều canh giữ ở trước giường Trì Duẫn một tác cũng không rời, mặc kệ Trì Duẫn như thế nào đuổi hần, hần đều chưa từng

rời đi, thấy thế Chi Thu có chút đau lòng.

Phùng Vũ Nhật không quá cao hứng, lão bà của hắn hắn như thế nào lại phải đi trông nom việc nhà của người khác, lão bà cư nhiên còn ở trước mặt hắn quan tâm nam nhân khác! Xem ra đi về nhà nên hảo hảo trừng phạt em ấy một chút.

Tiết Trích Dạ lắc đầu, rời khỏi văn phòng của Phùng Nhuế, chỉ để lại một câu: “Tôi đi trông coi em ấy.”

Không kịp sám hối, không kịp đền bù tổn thất, trong nội tâm Tiết Trích Dạ, ỉn ỉn có chút chờ mong, loại chờ mong mang theo một ít hạnh phúc, tuy nhiên hạnh phúc lại ỉn ỉn đau.

Kết quả kiểm tra rất nhanh đã có, Phùng Nhuế cau mày, nhìn xem sợi trong dùm kính kiểm tra kết quả.

Dạ dày đau, dạ dày tiểu khom đại bộ phận ung thư biến, dạ dày thể có chút ít ung thư biến. Hồng huyết cầu áp tích, huyết sắc tố, hồng mảnh bào giảm xuống, đại tiện xuất huyết nội (+). Huyết sắc tố tổng số thấp, bạch cầu đảo ngược. Thủy chất điện phân hỗn loạn, mỗi nửu mặ mặ cân đối mất cân đối. (Beta: kiến thức chuyên môn, ta chịu J)

Cũng may CT biểu hiện bộ phận ung thư còn có khả năng cắt bỏ.

Phùng Nhuế thở phào một cái, ở quốc nội, ung thư giống Trì Duẫn như vậy, không có mấy người bác sĩ chấp nhận phẫu thuật. Phùng Nhuế trong nội tâm cũng ỉn ỉn có một cái kế hoạch giải phẫu, nhưng xác xuất thành công chính cô cũng không dám cam đoan.

Cái này giải phẫu, không phải thành công có thể trị tận gốc, chính là thất bại sẽ phải chết trên bàn giải phẫu. Thảm liệt như vậy, không phải mỗi người sẽ dám đánh cuộc.

“Tiểu Duẫn, khá hơn chút nào không?” Phùng Nhuế trong đáy lòng yêu mến hài tử yên tĩnh này, nàng không hi vọng thân ảnh của cậu ấy tại thế giới này biến mất, nàng dù thế nào cũng là một bác sĩ, coi như là một bác sĩ xứng đáng nhân tâm.

“Ừ, kỳ thật em rất sớm đã không đau, cảm ơn chị bác sĩ Phùng.” Trì Duẫn yên tĩnh nằm, cho Phùng Nhuế một cái tiểu dung bình thần, có một loại ỉn ỉn hương vị siêu nhiên.

Tiết Trích Dạ ngồi ở một bên, Trì Duẫn ở đằng kia lần nữa hạ lệnh đuổi khách sau sẽ không có lại cùng hắn nói qua một câu, nhưng là hắn lại chấp nhất ở lại. Vốn cho rằng không thương, cả đời đều khó có khả năng yêu em ấy. Ngay lúc sắp mất đi em ấy, mới bỗng nhiên phát hiện thân ảnh của em ấy, nhiệt độ của em ấy đã sớm khắc trong lòng mình.

Mình là ngừ như vậy muốn giữ lấy tất cả của em ấy, lại không biết mình thương em ấy.

Tiết Trích Dạ, đứta ngốc!

“Tiểu Duẫn...” Rất ít gặp bộ dạng Phùng Nhuế muốn nói lại thôi, trong lời nói như vậy do dự không hề giống Phùng Nhuế, Trì Duẫn cũng ần ần cảm thấy điều gì.

“Bác sĩ Phùng, không sao đâu chị cứ nói.” Trì Duẫn như cũ lễ phép mỉm cười, nhưng trong ánh mắt lại là một mảnh tỉnh mịch.

Người như vậy, thật sự nguyện ý sống tiếp...?

“Tôi nghiên cứu qua, cậu vẫn là có thể giải phẫu, nhưng là cái này giải phẫu nói thật tôi chưa từng làm, xác suất thành công chỉ có 30% gì đó. Làm xong, cậu có thể sống sót, làm không tốt, có lẽ cậu chỉ có chết trên bàn giải phẫu.” Phùng Nhuế cố lấy dũng khí một hơi nói xong, nàng biết rõ, nàng làm như vậy không thể nghi ngờ là cho Trì Duẫn một cái hi vọng không thể thành, mà cái hi vọng không thể nghi ngờ là dùng tánh mạng làm một cái giá lớn.

“Không cần phải làm!” Tiết Trích Dạ đi tới hung hăng ôm vai Trì Duẫn, “Không cần phải làm.”

Tiết Trích Dạ cũng nói không nên lời vì cái gì không hi vọng Trì Duẫn làm giải phẫu lần này, hắn chỉ là vô ý thức hi vọng Trì Duẫn có thể ở bên cạnh hắn lâu một chút, cái kia tay lạnh như băng thuật đài, không phải Trì Duẫn hắn là quy túc đích địa phương.

Trì Duẫn chỉ là nhàn nhạt đẩy Tiết Trích Dạ ra, đối với Phùng Nhuế cười cười.

“Bác sĩ Phùng, chuẩn bị giải phẫu đi.”

“Chính là, mới có thể...”

“Cũng mới có thể sống a.” Trì Duẫn cắt đứt lời nói Phùng Nhuế, trong mắt rất bình tĩnh hiện lên một tia gọn sảng, “Dù sao cũng sẽ chết, đánh cuộc một cái có thể có cơ hội sống sót, rất có lợi.”

Phùng Nhuế chăm chú nhìn trước mắt Trì Duẫn, đột nhiên cảm thấy, Trì Duẫn trong nháy mắt trở nên thánh khiết, em ấy như vậy thật dũng cảm!

22. Chương 22: Dũng Khí

Beta: nohan1929

Ngày ngày đầu tiên Trì Duẫn vào bệnh viện Trì Mặc đã biết, nhưng vẫn không có dũng khí đi thăm anh. Cậu cảm thấy, thực có lỗi với anh.

Từ nhỏ sống cùng nhau dưới một mái hiên, Trì Mặc tự nhiên biết rõ Trì Duẫn sinh tồn gian nan đến cỡ nào.

Cha mẹ còn có chính mình, thực sự đối với anh quá mức không công bằng...

Chần chừ trước phòng bệnh, đã nhìn thấy Tiết Trích Dạ rồi bù ngồi ở chỗ kia, không nói câu nào. Trì Duẫn cũng là trầm mặc, trong không khí lộ ra một chút tịch mịch cùng trầm tĩnh.

“Ừ, Trì Duẫn, thân thể khá hơn chút nào không?” Trì Mặc cố lấy dũng khí đi vào phòng bệnh, cười đến có chút xấu hổ.

“Trì Mặc?!” Trì Duẫn đối với việc Trì Mặc đến hiển nhiên là có chút kinh ngạc, nhưng cũng giấu không được kinh hãi.

Lặng lẽ nhìn qua Tiết Trích Dạ ngồi một bên, lại thành linh chống lại ánh nhìn chăm chú của Tiết Trích Dạ.

Nhu nhược tránh đi cặp mắt thâm thúy, giả bộ như điềm nhiên như không đối với Trì Mặc mỉm cười. Nhưng mà, nói tâm không động là gạt người, Trì Mặc trong này, mà người hấn nhìn cũng vẫn là mình.

Nhưng hiện tại, còn lại cũng chỉ có tâm động mà thôi...

Hắn như vậy, là thương hại quá nhiều sinh yêu a.

Trì Duẫn nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười kia giống như gió xuân tháng ba thổi tan mặt hồ đóng băng, nhưng lại tạo cho người khác cảm giác không thể tiếp cận, không thể trở về, không thể trở về...

Nụ cười kia chạm đến góc tối mềm mại nhất trong tâm Tiết Trích Dạ, tim không khỏi run rẩy đau nhức. Hắn nhận ra rằng không ai nhất định phải chờ đợi người khác, cũng không có ai nhất định bị người khác chờ đợi.

Trì Duẫn trải qua dài đằng đặc chờ đợi sau cùng buông tay, như vậy khẳng định là dị thường đau đớn. Nhưng mà chính mình, quá mức mù quáng tự tin, cho rằng Trì Duẫn yêu chính mình, vĩnh viễn yêu.

Đã quen hấn nhìn chăm chú, Trì Duẫn dần dần chết lặng, chết lặng đến ngay cả mình thương hắn cũng không biết. Không có một phần tình yêu không cần đáp lại, mà Trì Duẫn cho hắn, vĩnh viễn là thành toàn.

Theo đầu khớp xương mặt nhảy ra mấy chữ, rõ ràng chính là thực xin lỗi, còn có loáng thoáng, mơ hồ ba chữ, thấy không rõ lắm, Tiết Trích Dạ lại biết rõ, đó là

Em · yêu · anh!

Mà ba chữ kia, khắc vào xương cốt, hắn nói không nên lời. Lúc Trì Mặc về nước, thời điểm Trì Duẫn bước ra cánh cửa kia, hắn tựa hồ mất đi tư cách nói ba chữ kia.

Yên lặng rời khỏi phòng bệnh, hắn không muốn Trì Duẫn lại có bất kỳ không vui nào. Trì Mặc, cuối cùng chỉ là mơ ước thời niên thiếu của hắn, dù cho nắm trên tay đều sẽ không còn có cảm giác rung động, đối với hắn đây là cảm giác không cam lòng cùng chấp nhất.

Mà Trì Duẫn, anh cho hắn thời gian ba năm, hắn cũng dùng ba năm để anh trở thành thói quen của hắn, với không xong, cũng không muốn với, chỉ cảm thấy cho dù là đi theo anh cả đời, cũng vui vẻ chịu đựng.

Chính là, không có thời gian.

Là trừng phạt, hắn biết rõ.

Bất công chính là, tại sao phải dùng Trì Duẫn làm trừng phạt.

“Anh...” Trì Mặc nhìn Trì Duẫn thật sâu, hơn mười năm lại một lần đem xưng hô thể này kêu ra miệng, “Thực xin lỗi...”

Đối mặt với lời sám hối của Trì Mặc, Trì Duẫn chỉ nở nụ cười, dù sao cũng là quan hệ huynh đệ huyết thống, nói cho cùng Trì Mặc cũng không có sai.

Không có bất kỳ người nào sai, sai chính là chính mình, không hiểu được buông tha, không hiểu được chờ đợi không nhất định đều có kết quả, không hiểu được quý trọng tánh mạng, vì chính mình mà sống.

Hai mươi bảy năm, Trì Duẫn hai mươi bảy năm sinh mệnh duy nhất yêu một người là Tiết Trích Dạ, nhưng mà hắn không thương anh.

Chỉ vụn vụn có cũng là thất bại, buông tay tựa hồ không cách nào vãn hồi. Hiện tại, anh buông tay.

Ánh sáng xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh rơi xuống, đáp tại trên mặt Trì Duẫn, chóng mặt ra chút ít nhàn nhạt che lấp. Hình dáng tái nhợt nhu hòa của Trì Duẫn, trong mắt có chút ánh nước sáng bóng lóe sáng.

Nhưng mà, lại tịch mịch.

Là sai a, giống như ba tháng mới liễu, chẳng chịt tại tháng năm mặt hồ. Nguyên bản, hết thấy chính là không nên. Nếu như, ngày đó, chính mình chưa từng nhìn thấy Tiết Trích Dạ, có lẽ hết thấy đều sẽ có bất đồng.

—— chính mình sẽ cô độc chết đi, chưa từng có bất luận cái gì chờ mong cùng luyện tiếc.

Trì Mặc tại một khắc này có chút sáng ngời, tại một khắc này, Trì Duẫn xinh đẹp như vậy, làm cho người ta không thể dời tầm mắt.

“Ba mẹ...” Trì Mặc mở miệng, cuối cùng áy náy nói không nên lời.

“Không cần đem mọi chuyện nói cho họ biết.” Nhớ tới bộ dạng phụ thân cùng dì Tô vui vẻ hoà thuận, Trì Duẫn không đành lòng phá hư.

Một người sắp chết, vì cái gì còn muốn đi ảnh hưởng hạnh phúc của người khác?

“Ừ.” Trì Mặc gật gật đầu, hần hiểu được ý tứ Trì Duẫn, đã trong nhà không chiếm được chú ý, khiến cho hần lẳng lẳng rời đi cũng tốt, dù sao còn có bằng hữu, còn có... Tiết Trích Dạ.

Tất cả mọi người sau khi rời khỏi, trong phòng bệnh lại là một mảnh yên tĩnh phiến lòng. Chỉ nghe đến giờ thanh âm tích nhỏ. Trì Duẫn ngẩng đầu, trong mắt rơi vào toàn thành tinh quang.

Người đã chết qua đi, sẽ biến thành những vì sao sao?

“Tiết Trích Dạ.” Trì Duẫn mở miệng, trong giọng nói dẫn theo chút ít khí âm, rất suy yếu.

“Ừ. Anh ở đây.” Tiết Trích Dạ cơ hồ là có chút kinh hỉ đáp lại, hần thật không ngờ Trì Duẫn sẽ chủ động cùng hần nói chuyện với nhau.

“Em chết đi, anh có thể hay không nhớ rõ em?” Có chút thử, nhẹ nhàng, mỗi chữ mỗi câu hỏi.

“Em sẽ không chết.” Tiết Trích Dạ không muốn nghĩ đến bộ dạng Trì Duẫn rời đi sẽ như thế nào, loại đau đớn khoét da khoét thịt đó, hần không có khả năng thừa nhận.

“Em sẽ.” Trì Duẫn cũng bướng bỉnh.

Đối với đáp án kia là hai mặt mâu thuẫn, anh đã hi vọng Tiết Trích Dạ có thể nhớ rõ anh, cũng hi vọng Tiết Trích Dạ không nhớ được anh.

Không nhớ ra được, cũng sẽ không đau đớn.

Nhớ rõ, thì có vị trí của mình, trong lòng hấn.

“Sẽ không, anh sẽ không nhớ em.” Tiết Trích Dạ nhỏ giọng nói, nhưng mà lại chữ rõ ràng.

Trì Duẫn khẽ cười, trong lòng có chút ẩn ẩn thất vọng. Sớm biết đáp án, vì cái gì chính mình còn muốn bào căn cứ để, cuối cùng thương tổn vẫn là chính mình.

“Cho nên, em không cần phải chết trước anh.” Tiết Trích Dạ kiên định nói, từng chữ đều nói năng có khí phách.

Trì Duẫn trong nháy mắt rung động, lão Thiên cuối cùng công bằng, khi trước khi anh chết, còn có thể nghe lời nói ngọt ngào như vậy.

Vậy là đủ rồi ——

“Em hôm nay đi thăm cậu ấy?” Thành Vĩ tựa ở tay vịn sân thượng bệnh viện, gió đêm có chút hơi lên cái kia lược qua tóc dài.

Trì Mặc gật gù đầu, nhẹ nhàng mấp máy môi, giữa lòng mày có chút quẩn quýt.

“Em cảm thấy, em còn có ba mẹ thực có lỗi với anh ấy.”

“Không ai có lỗi với cậu ấy, hết thấy đều là cậu ấy lựa chọn.” Thành Vĩ nhìn xem bầu trời lập loè ánh sao quang, xinh đẹp nhưng xa xôi “Cậu ấy không trách bất luận người nào.”

“Anh ấy là người tốt, hấn là muốn hạnh phúc.” Trì Mặc cũng học tư thế Thành Vĩ, gió đêm thổi bay tóc của cậu.

“Ừ, mới đầu, anh cho là cậu ấy cùng tiểu Thu giống nhau. Bất quá, giống như anh sai rồi, Trì Duẫn so với tiểu Thu dũng cảm hơn rất nhiều.” Nhìn mặt Trì Mặc có một chút biến thành màu đen, Thành Vĩ nhận không được mỉm cười, “Tiểu Thu lại hơn một phần cứng cỏi.”

“Không cần nói đến tiểu Thu, chú ý Phùng Vũ Nhật đánh anh.” Trì Mặc ê ẩm uy hiếp, nhẹ nhàng kéo tay Thành Vĩ.

“Không đợi hấn đánh anh, em đều nhanh muốn đem anh chưa chết được.” Thành Vĩ cười, thuận thế áp vào trong ngực Trì Mặc.

Cái này ngực rất mạnh mẽ, làm cho mình có loại cảm giác được bảo hộ.

Có thể an tâm, có thể đem hết thấy buồn rầu thương tâm tất cả đều giao cho hắn.

“Yên tâm, Trì Duẫn sẽ khá hơn.” Trì Mặc tựa đầu ở trên vai Thành Vãn, nhẹ nhàng an ủi, “Sẽ không có chuyện gì.”

23. Chương 23: Hoa Chôn Cất

Beta: nohan1929

Trên thế giới này may mắn cùng vận mệnh quả thật có quan hệ với nhau.

Phùng Nhuế nhìn kế hoạch giải phẫu trên tay, lắc đầu. Kế hoạch này rất hoàn mỹ, nhưng mà cũng chỉ có thể đánh cuộc một lần nhân từ của lão Thiên.

Nhoáng một cái trong lúc đó, Phùng Nhuế có chút không dám mổ chính. Nội tâm sợ hãi, làm một bác sĩ, cô so với bất luận kẻ nào đều sợ tay lạnh như băng việc tử vong trên bàn mổ.

Trì Duẫn nở nụ cười tiến vào phòng giải phẫu, loại an tường này, làm cho tâm mọi người khác không khỏi run rẩy.

Tiết Trích Dạ đứng lặng ở trước phòng phẫu thuật, nhìn thân ảnh mỉm cười dần dần đi xa. Trong nội tâm đau đớn, phô thiên cái địa.(???)

Con người khi còn sống bỏ qua rất nhiều thứ, nhưng lại tiếp tục bỏ qua rất nhiều tốt đẹp. Nhưng mà Tiết Trích Dạ duy chỉ có không muốn bỏ qua Trì Duẫn, người đã từng rất yêu hắn...

Không có ai biết, đèn phòng giải phẫu sáng bao lâu. Mỗi người đều lo lắng cùng đợi tuyên án của thượng đế.

Là một loại chờ đợi không biết kết quả, cho nên dài dòng buồn chán làm cho người ta sợ hãi, sợ hãi là kết quả một tánh mạng xinh đẹp hoa lệ biến mất ngay trước mắt.

Đóa hoa tách ra là vì tiếc tiền đưa, vì vu hồi vĩnh cửu mà yêu say đắm.

Trì Duẫn đã từng nói như vậy, rất văn vẻ. Tiết Trích Dạ từng cười nhạt thoái thác lí do, lúc này lại sợ hãi loại một câu thành sấm xinh đẹp.

Vì cái gì, mới vừa vặn tách ra thôi lại sắp phải biến mất, đây là cái gọi là thương tổn.

Trì Duẫn nhưng lại bình tĩnh nằm trên bàn giải phẫu, thuốc tê lập tức có tác dụng, trên người đã mất đi hết thấy cảm giác, chỉ là còn bảo lưu lấy một chút đặc ý.

Tựa như không đến sợi nhỏ huyền phù trên không trung, hết thấy khôi phục sơ nguyên của tánh mạng, không hề có vọng tưởng nhớ nhung, không hề còn giằng co sống tử. Không hề yêu một người, không hề đau nhức lòng của mình.

Hết thấy quy về Hắc Ám, Trì Duẫn chỉ cảm thấy đến một hồi lạnh buốt xuyên qua bụng.

Phùng Nhuế tại đèn mổ chiếu xuống trên trán hiện đầy mồ hôi, một bên y tá không ngừng dùng miếng bông giúp nàng lau.

Lưu loát cắt xuống ngọn nguồn bệnh tật, Phùng Nhuế bắt đầu khâu lại, nắm khâu lại tuyến tay đều có chút run rẩy.

Rốt cục, đèn phòng giải phẫu cũng tắt. Mọi người trầm mặc chờ đợi như trước, Phùng Nhuế đi tới, sắc mặt không tốt.

“Thực xin lỗi...” Trong thanh âm rõ ràng buồn bã thảm thiết.

Có mấy lời, không cần nói rõ, tất cả mọi người lòng đều hiểu rõ.

Chưa bao giờ tìm được hơn phân nửa tia hạnh phúc, người cũng đem lại không chiếm được hạnh phúc, một mình anh yên tĩnh ngủ say trên bàn giải phẫu.

Chi Thu nhin không được nhào vào trong ngực Phùng Vũ Nhật khóc thành tiếng, Trì Mặc cũng nắm thật chặt tay Thành Vãn có chút run rẩy.

Tiết Trích Dạ chỉ là lẳng lặng rời khỏi cửa phòng giải phẫu, đứng ở đầu bậc thang châm một điếu thuốc, Tiết Trích Dạ không nhìn thấy roc phía trước. Mà mơ hồ tâm mắt không là sương mù, là nước mắt.

Nước mắt kia chưa từng mãnh liệt, chỉ là lẳng lặng tràn ra hốc mắt, sau đó chảy xuống, như Trì Duẫn đồng dạng yên tĩnh.

Đó là ông trời muốn mạng của anh, hẳn bắt không được.

Sau đó cũng chỉ có hối hận, không cách nào hảo hảo đối đãi anh. Như vậy anh ngại ngùng, anh ôn nhu, anh yên tĩnh, anh chỉ hiểu được thành toàn cùng nhượng bộ.

Có lẽ, bỏ lỡ Trì Duẫn, cả đời này hẳn tìm không thấy người giống như vậy yêu hắn, như vậy đáng giá hắn dùng tình yêu đáp trả người.

Một năm sau

Tiết Trích Dạ đứng trước mộ Trì Duẫn, đem một bó hoa nhẹ nhàng đặt xuống.

Lúc ấy, hắn nhu nhược không có tham gia tang lễ Trì Duẫn, không có chứng kiến anh rời đi trước mặt. Nhưng mỗi khi đến ngày này, hắn lại không tự chủ được đi tới một ngôi mộ nho nhỏ, đó là nơi Trì Duẫn đang ngủ say.

Một năm này Tiết Trích Dạ thay đổi rất nhiều, không hề đối với Trì Mặc chấp nhất nữa, không hề đối với bất kỳ người nào biểu hiện hứng thú, thậm chí không hề cùng người nào làm tình. Là loại phụ thuộc thật sâu, vì vậy tâm địa có một cấm khu, tựa như lúc trước hắn cùng với Trì Duẫn cùng một chỗ trong căn phòng ấy, không hề cho phép bất luận kẻ nào tiến vào.

Có một loại vị trí, vĩnh viễn chỉ dành cho một người. Dù cho người kia không còn ở đây, người khác cũng không có cách nào thay thế.

Thời điểm yêu một người, tổng thể sẽ có điểm sợ hãi, sợ đến với hắn; sợ bỏ lỡ hắn.

Đã mất đi, có phải sẽ không tái sợ hãi?

“Hoan nghênh quý khách, xin hỏi anh cần gì.”

Một hồi thanh âm quen thuộc vang lên bên tai Tiết Trích Dạ, Tiết Trích Dạ quay đầu, khuôn mặt kia cùng người trong trí nhớ sao lại giống nhau đến thế?

“Trì Duẫn?!” Tiết Trích Dạ nhìn nhân viên cửa hàng kia, trong giọng nói dẫn theo kinh hỉ cùng không xác định.

Trong mắt có chút bối rối, nhưng lập tức đè ép xuống. Nhân viên cửa hàng khẽ mỉm cười giải thích: “Tiên sinh ngài nhận lầm người, tôi gọi là Dạ Bạch, là chủ của cửa hàng này.”

“Dạ Bạch...?” Tiết Trích Dạ có chút nghi hoặc, khuôn mặt này, cái thanh âm này cùng Trì Duẫn giống nhau đến thế, khôn khéo như Tiết Trích Dạ, như thế nào lại không chú ý tới Dạ Bạch trong mắt chợt lóe lên một tia bối rối.

“Tạm thời không cần, tôi tùy tiện nhìn xem.” Không nghĩ hù đến anh, Tiết Trích Dạ chỉ là thản nhiên nói, bắt đầu từng điểm từng điểm xem xét chuyện gì đang xảy ra.

“Vậy ngài xin cứ tự nhiên.” Dạ Bạch cười cười, rất lễ phép lui về quầy hàng.

Ánh mắt Tiết Trích Dạ một khắc cũng không có rời đi Dạ Bạch, chỉ cảm thấy anh một cái nhăn mày một nụ cười đều chiếm cứ lấy lòng của hắn, cường đại tồn tại như bệnh tương tự.

Đi ra cửa tiệm, Dạ Bạch như cũ là lễ phép nói với hắn: “Cảm ơn đã ghé qua.”, không có một chút dấu hiệu cùng hắn quen biết.

Có lẽ, Trì Duẫn còn sống cũng nói không nhất định.

Cái ý nghĩ này vừa xuất hiện tại trong đầu, một loại dị thường vui sướng liền tràn ngập trong đầu của hắn, hắn trong lòng không chỉ một lần tự hỏi khả năng Trì Duẫn còn sống, càng ngày càng cảm thấy năm đó Trì Duẫn tử vong chuyện tình sơ hở chồng chất.

Dạ Bạch...

Người kia nhất định chính là Trì Duẫn!

Dạ Bạch đóng cửa sớm, đóng cửa tiệm liền chứng kiến một thân ảnh cao lớn đứng ngay gần cửa.

“Tiên sinh, là anh a, có đồ vật gì đó rơi vào trong tiệm sao.” Dạ Bạch nhận ra Tiết Trích Dạ, lễ phép dò hỏi.

“Không có, chính là muốn mời cậu ăn một bữa cơm, không biết cậu có chịu hay không?” Tiết Trích Dạ rất nho nhã mời, ánh mắt sáng ngời nhìn cái người mảnh gầy thon dài kia.

“Ừ, cái kia... Tiên sinh, tôi nghĩ chúng ta cũng không quen biết.” Dạ Bạch uyển chuyển cự tuyệt, xoay người muốn đẩy xe đạp của mình ra.

Tiết Trích Dạ một nắm chặt tay lái xe đạp.

“Tôi họ Tiết, gọi là Tiết Trích Dạ ba mươi mốt tuổi, chưa lập gia đình.” Tiết Trích Dạ nhìn Dạ Bạch, tự giới thiệu mình, “Hơn nữa tôi cũng biết cậu là Dạ Bạch, là chủ của cửa hàng này.”

Dạ Bạch có chút không vui nhìn Tiết Trích Dạ: “Cái này có quan hệ gì?”

“Hiện tại chúng ta quen biết.” Tiết Trích Dạ bướng bỉnh không chịu buông tay, Dạ Bạch có chút bất đắc dĩ.

“Được rồi. Đi nơi nào?” Đem xe đạp lần nữa ngừng hẳn, đem xe khóa kiểm tra lại nhiều lần mới đứng dậy.

Tiết Trích Dạ mỉm cười nhìn biểu tình đáng yêu của Dạ Bạch, trong lòng có một loại mất mát mà tìm lại được hạnh phúc.

Xem ra, một năm qua cũng không quá tệ.

“Lên xe a.” Tiết Trích Dạ kéo mở cửa xe, mời Dạ Bạch ngồi ở vị trí kế bên vị trí tài xế. Chỗ đó chưa từng có người ngồi qua, mới đầu hẳn là vì Trì Mặc mà lưu, sau đó cùng với từ nay về sau chỗ đó đều là vị trí của Trì Duẫn.

Dạ Bạch bấu môi, tâm không cam lòng không muốn lên phải thuyền giặc.

24. Chương 24: Dạ Bạch

Beta: nohan1929

“Vị tiên sinh này, chỗ anh muốn dẫn tôi đến chính là chỗ này?” Dạ Bạch ngửa đầu nhìn nhà hàng Tây cao cấp, không khỏi sinh lòng cảm thán, quả nhiên là kẻ có tiền đều sẽ tới những chỗ này.

“Có cái gì không đúng sao?” Tiết Trích Dạ nhìn Dạ Bạch, có chút nghi hoặc, nhưng vẫn ôn nhu nói, “Nếu như em không thích chỗ này, em hãy chọn một quán ăn khác đi.”

“Tôi là để ý chuyện tại sao Tiết tiên sinh vì cái gì nhất định phải mời tôi ăn cơm.” Dạ Bạch nhìn Tiết Trích Dạ xoay người muốn đi gấp, lại bị Tiết Trích Dạ giữ chặt.

“Đã đáp ứng rồi nên tuân thủ không phải sao?”

Dạ Bạch há miệng không nói nên lời, đối với cái người cổ tình gây sự ở trước mắt này có chút bất đắc dĩ.

“Vậy cũng không cần ở cái chỗ này dùng bữa đúng không?” Dạ Bạch lần nữa cân nhắc nhà hàng, cảm thán một câu, “Nhất định rất mắc!”

“Đương nhiên có thể, tới chỗ em yêu thích đi.” Tiết Trích Dạ mở cửa xe, đem Dạ Bạch dẫn lên chỗ ngồi.

“Như thế nào, mùi vị không tệ a.” Tại một quán bán hàng ven đường, Dạ Bạch kêu bảy tám món ăn rồi cuối đầu chăm chú ăn căn bản không để ý Tiết Trích Dạ ngồi một bên.

Tiết Trích Dạ từ trong ra ngoài phát ra một loại quý khí, trên người khoác bộ tây trang số lượng có hạn kia cùng nơi này khí chất bình dân có chút không hợp nhau.

Nhưng Tiết Trích Dạ lại không hề để ý, tựa hồ bị Dạ Bạch đang phát tán ra loại vui vẻ đơn giản bình thường kia ảnh hưởng, cũng là không để ý hình tượng lấy tay cầm lấy ốc nước ngọt cũ kĩ mà uống, học Dạ Bạch cuối đầu giải quyết thức ăn.

Trong chốc lát hai nam nhân liền đem cả bàn đầy món ăn tất cả xử lý hết.

Dạ Bạch vỗ vỗ bụng, vẻ mặt biểu lộ thoả mãn.

“Ông chủ, tính tiền.”

Tiết Trích Dạ đề Dạ Bạch xuống: “Đã nói là anh mời khách mà.”

Dạ Bạch cũng cười, đối với Tiết Trích Dạ chăm chú cũng không thể tránh được, giống như anh đối người nam nhân này có loại cảm xúc không thể làm gì được.

“Hảo hảo, anh mời, anh mời khách.”

“Một trăm hai mươi sáu khối, khách quen nên tôi chỉ lấy một trăm hai thôi.” Ông chủ có chút mập mạp chạy tới tính tiền, mang trên mặt nụ cười hiền lành, có chút giống Phật Di Lặc, “A tiểu Dạ, hôm nay mang bằng hữu đến a.”

“Ách... Là một người coi tiền như rác muốn mời khách a.” Dạ Bạch cùng lão bản nói giỡn, từ trên tay Tiết Trích Dạ đoạt đến hai tờ tiền mặt màu hồng phấn, “Trương ca, tiền đây.”

Lão bản lưu loát thối lại tám mươi, Dạ Bạch nhét vào túi Tiết Trích Dạ, xoay người đưa lưng về phía Tiết Trích Dạ vẫy tay bye bye.

“Uy, anh mời cũng mời rồi, tôi đi cũng đã đi! Hẹn gặp lại ”

“Anh tiễn em.” Dạ Bạch có loại toả y tự tin mà Trì Duẫn không có, Tiết Trích Dạ trong nháy mắt cũng có chỗ hoài nghi.

Dạ Bạch, đến cùng là đúng là Trì Duẫn hay không...

“Cái này cũng không cần đi.” Dạ Bạch trong mắt hiện lên một vẻ bối rối, sau đó lại nhanh chóng biến mất, nhưng Tiết Trích Dạ lại chuẩn xác bắt đến thần sắc bối rối lóe lên rồi biến mất này.

“Không quan hệ, lên xe a, nhà em ở đâu?”

Dạ Bạch bắt đầu đi lên xe Tiết Trích Dạ, vô lực nói địa chỉ, cách quán ăn không xa lắm, Tiết Trích Dạ rất nhanh chạy đến. Là một gian nhà trọ không cao, tường ngoài có chút loang lổ cổ xưa, nhưng có thể thấy được cũng không quá kém.

“Không mời anh lên ngồi một chút sao?” Tiết Trích Dạ hỏi.

“Không ai mời người vừa quen biết đi vào nhà.” Dạ Bạch phản bác.

“Em lại không phải con gái.” Tiết Trích Dạ cười cười có chút mập mờ tới gần Dạ Bạch.

“Cùng cái này không có vấn đề gì a.” Dạ Bạch không để lại dấu vết cùng Tiết Trích Dạ xích ra một khoảng cách an toàn, trên mặt như trước mỉm cười lễ phép, “Tiết tiên sinh mời trở về đi, từ nay về sau mong anh thường xuyên tới ủng hộ cửa hàng của tôi.”

Tiết Trích Dạ nhìn bóng lưng Dạ Bạch rồi nhìn thế nào cũng cảm thấy như đang hốt hoảng chạy đi.

Tiết Trích Dạ nhìn kết quả điều tra phòng thám tử gửi tới, khóe miệng có chút gợn lên. Trong lúc này mỗi chữ mỗi câu đều chứng minh suy đoán của hắn, một năm trước, không có một nhà tang lễ nào hỏa táng một người tên gọi Trì Duẫn cả. Mà Dạ Bạch, là danh tự Trì Duẫn đã đổi khi đến sống ở A thành. Hơn nữa, tài khoản Thành Vãn mỗi tháng đều thu được một khoản tiền, mức cũng không nhiều, mà quan trọng là người đem tiền gửi tiết kiệm, chính là Dạ Bạch.

Trên thế giới sẽ không tồn tại trùng hợp như vậy, đem những sự kiện xâu chuỗi lại, sẽ không khó thông suốt. Dạ Bạch chính là Trì Duẫn, năm đó chết đi, bất quá là một hồi kịch diễn cho mình xem, sau đó rời đi, một cuộc sống tự do.

Tình yêu là một loại trói buộc, Trì Duẫn hắn... Muốn tránh xa loại trói buộc này sao?

“A...” Một tiếng rên rỉ hàm ẩn một tia vũ mị, Tăng Chi Thu ôm lấy vai Phùng Vũ Nhật, hứng lấy nhiệt tình của Phùng Vũ Nhật, hô hấp dần dần có chút dồn dập.

Hai người chính trực động tình, lại bị một tiếng chuông điện thoại cắt ngang.

Chi Thu đỏ bừng hai gò má, thúc giục: “Nhanh tiếp.”

Phùng Vũ Nhật cường thế tới gần, không khỏi phân trần chế trụ hai tay cự tuyệt của Chi Thu.

“Không cần lo cho hấn, chúng ta tiếp tục.”

Chi Thu mặt đỏ đến độ muốn nhỏ ra máu, nhìn điện thoại, lại nhìn Phùng Vũ Nhật, đáng thương nói: “Anh cũng nên tiếp a, có lẽ thật sự đã xảy ra chuyện gì.”

Nhìn Chi Thu biểu lộ một bộ không tiếp em liền trở lại Nhật Bản, Phùng Vũ Nhật tâm không cam lòng không nguyện cầm lấy microphone.

“Uy, Vũ Nhật.” Microphone bên kia truyền đến thanh âm thất thố có chút vô lực của Trì Duẫn.

Phùng Vũ Nhật bị cắt đứt chuyện tốt tức giận đương nhiên không dám phát đến trên người bạn thân của lão bà, chính là thanh âm vẫn còn có chút đông lạnh.

“Tiểu Duẫn, chuyện gì? Thành Vãn, hấn không có ở đây?”

Thiệt là, làm gì vậy không đi tìm Thành Vãn!

“Anh ấy, anh ấy đi Mỹ.” Bên kia thanh âm hơi có chút nghẹn ngào, còn có chút bất định cùng bàng hoàng.

“Hấn cùng Trì Mặc tiểu tử kia còn đang chơi người truy ta đuổi a, đều đã lớn như vậy rồi, cũng nên bỏ xuống cổ chấp.” Phùng Vũ Nhật cảm thán, lại không nghĩ tới lão bà mình đang ôm bom ngấm, “Tiểu Duẫn, có chuyện gì.”

“Hôm nay... Tôi thấy, nhìn thấy Tiết Trích Dạ rồi.” Trì Duẫn thanh âm càng ngày càng yếu, cuối cùng có chút thoát lực.

Phùng Vũ Nhật cũng ý thức được chuyện nghiêm trọng, y biết tính Tiết Trích Dạ, đã thấy, tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ.

“Vậy cậu đã nói gì với hấn, nói cho hấn biết cậu là Trì Duẫn sao?”

“Không có..., tôi nói tôi là Dạ Bạch.”

Phùng Vũ Nhật nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần Trì Duẫn không có thừa nhận, hết thảy còn có thể cứu vãn.

“Tiểu Duẫn, cậu không sao chứ, ngoan ngoãn ngồi ở nhà, chúng tôi lập tức tới tìm cậu.” Chi Thu cướp lời Trì Duẫn, sau đó trừng Phùng Vũ Nhật.

“Ừ...” Trì Duẫn lên tiếng, hoàn toàn vô lực.

“Tiểu Thu... Nhưng, chúng ta đây...” Phùng Vũ Nhật nhìn Chi Thu, trên mặt một bộ biểu tình quyết tâm bảo vệ quyền lợi chính mình.

Chi Thu cúi đầu mấp máy miệng, mặt đỏ còn giống cái cây hồng: “Cho em thiếu nợ, được không?”

Phùng Vũ Nhật đối bộ dạng đáng thương của Chi Thu không có biện pháp, đành phải đem quần áo vừa cởi ra không bao lâu mặc lại, lập tức cảm thấy thật mất mặt.

Ai, vì lão bà nhà mình có thể cao hứng, trông nom sự vụ của nhà người khác cũng không sao. Dù sao đã nói thiếu nợ, một ngày nào đó có thể đòi lại.

25. Chương 25: Ràng Buộc

Beta: nohan1929

Dạ Bạch vành mắt đỏ đỏ mở cửa ra, Chi Thu trước mặt Trì Duẫn có thể đơn giản phá đi tầng nguy trang kiên cường kia.

Phùng Vũ Nhật sắc mặt như mọi khi thối thối, ngồi ở trên ghế sa lon nhìn hai tiểu thụ trong lúc đó không thể rung chuyển giai cấp cảm tình, cảm giác bị lão bà hoàn toàn bỏ qua.

Trì Duẫn hơi run rẩy, hoàn toàn không có vẻ thành thạo lúc gặp lại Tiết Trích Dạ. Chi Thu ngồi ở một bên không biết nên nói cái gì, cậu chưa từng có kinh nghiệm như vậy, dù cho rất thương tâm, cậu cũng không có nghĩ qua dùng cái chết để giải thoát.

Có lẽ, đây là chỗ đặc biệt nhu nhược của Trì Duẫn, tự dừng làm cho lòng người đau.

“Không có việc gì.” Chi Thu mỉm cười, nụ cười kia mang lại cảm giác an tâm đến lạ kì, tựa như bản thân cậu, nhàn nhạt lại ấm áp.

“Ừ.” Trì Duẫn kiên định gật đầu một cái, mặc dù mắt đi hết thấy, anh còn có bằng hữu không phải sao?

“Nên làm cái gì bây giờ, tôi nghĩ hẳn đã chú ý tới tôi.” Trì Duẫn nói có chút vô lực, thanh âm rung động mang một điểm sợ hãi.

“Rời đi, lúc này rời đi thôi, đến thành thị khác đi.” Phùng Vũ Nhật đưa ra một đề nghị, dưới loại tình huống này, rời đi không thể nghi ngờ là phương pháp tốt nhất.

“...” Trì Duẫn trầm mặc.

Rời đi, anh có chút không nỡ.

“Trì Duẫn, tôi cảm thấy cậu đang lừa mình dối người.” Phùng Vũ Nhật nhìn bộ dạng do dự của Trì Duẫn, không chút khách khí cho Trì Duẫn một cái đánh giá, “Nếu đối với hần còn lưu luyến, nên một lần nữa cho hần cơ hội.”

“Tôi đối với hần... Không có lưu luyến.” Trì Duẫn cãi lại, lại ngay cả mình đều cảm thấy thiếu thuyết phục.

“Vậy cậu vì cái gì biết rõ ở chỗ này một ngày nào đó sẽ bị Tiết Trích Dạ phát hiện, lại cố chấp phải ở lại chỗ này.” Phùng Vũ Nhật ánh mắt sắc bén, cứ như vậy thẳng tắp nhìn Trì Duẫn, có một loại trực chỉ nhân tâm sắc bén.

“Tôi...” Trì Duẫn không cách nào cãi lại, Phùng Vũ Nhật nói mỗi câu đều là sự thật.

Chi Thu nhìn Phùng Vũ Nhật đối Trì Duẫn chất vấn, không có mở miệng ngăn cản. Cậu biết rõ, những lời này đối Trì Duẫn tuy rất tàn khốc, nhưng anh nhất định phải đối mặt với tàn khốc.

Loại giải bày khiến tâm can đau nhức này, cũng không phải người nào cũng có thể làm được.

“Tiểu Duẫn, Vũ Nhật nói rất đúng, hiện giờ cậu đối mặt với Tiết Trích Dạ, có phải cậu nên xem lại lòng mình, cậu... Còn thương hần sao?” Chi Thu nhìn Trì Duẫn, làm cho linh hồn mê vãng của Trì Duẫn dần dần rõ ràng.

Mình... Còn thương hần?

Trì Duẫn rất mơ hồ, lúc anh ôm tâm tình muốn chết để thành toàn chuyện cuối cùng cho Tiết Trích Dạ, cũng cho rằng mình cuối cùng cũng tự do.

Nhưng từ sâu bên trong anh vẫn còn chút lưu luyến, hận hần như thế nhưng cũng yêu hần như thế. Có lẽ anh điên rồi nên mới khao khát đau đớn cùng ràng buộc của Tiết Trích Dạ

Giờ khắc này, anh mới hiểu được.

Anh cỡ nào khát vọng sự đáp lại của Tiết Trích Dạ, tâm của Tiết Trích Dạ.

Yêu một người, nhất định sẽ muốn độc chiếm tâm của hắn, bất luận kẻ nào đều đồng dạng. Nếu như không có tâm tình như vậy, thì chỉ có thể nói rằng bản thân không đủ thương hắn.

“Là, tôi không thể nào quên hắn.” Trì Duẫn rốt cục thừa nhận, hai mắt nước mắt mờ mờ.

Sự thật này, rất tàn khốc.

Nhưng mà Phùng Vũ Nhật cùng Tăng Chi Thu đều thở dài một hơi, chỉ cần Trì Duẫn còn có thể nhìn thẳng chính mình, thì có thể làm cho chính mình cùng Tiết Trích Dạ đều thoải mái.

Yêu nhau, nguyên bản nên cùng một chỗ.

Trước đây thật lâu, Trì Duẫn nghe qua một câu, gọi là “Thiên hạ người có tình sẽ thành thân thuộc”, anh hôm nay càng hi vọng “Thiên hạ thân thuộc đều có tình nhân”.

Trầm mặc thật lâu, Trì Duẫn cuối cùng cũng quyết tâm.

“Tôi nghĩ muốn cho hắn cơ hội lần nữa, nhưng không phải muốn sự day dứt của hắn đối với Trì Duẫn, cũng không phải giả tạo của Dạ Bạch, mà là tôi.” Trì Duẫn nín khóc mỉm cười, ánh mắt kiên quyết, theo khóe môi bắn ra một loại không hề mê mang xinh đẹp, “Tôi muốn hắn yêu tôi, không phải Trì Duẫn, cũng không phải Dạ Bạch.”

Đúng vậy a, muốn hắn yêu tôi. Bởi vì, tôi là như vậy yêu hắn...

Tiết Trích Dạ đúng là âm hồn bất tán xuất hiện ở trước mặt Dạ Bạch, Dạ Bạch sửa sang bán hàng nên cũng không để ý tới hắn.

“Uy, hôm qua mới cùng một chỗ ăn cơm xong, hôm nay gặp lại đã quên, em thật đúng là vô tình.” Tiết Trích Dạ nhìn Dạ Bạch, trên mặt treo nụ cười không rõ ý nghĩa.

Dạ Bạch trắng không còn chút máu liếc Tiết Trích Dạ, như cũ không để ý tới hắn.

“Tiết tiên sinh, phiền anh không nên ở chỗ này ảnh hưởng sinh ý của tôi.”

“Như thế nào? Em xem anh đây một người đại suất ca đứng ở chỗ này không biết sẽ có bao nhiêu người yêu mến.” Tiết Trích Dạ nói, chỉ chỉ đối diện có hai cái nữ học sinh cấp 3 nhìn hắn chằm chằm không tự chủ được mà đi tới.

Quả nhiên như Tiết Trích Dạ sở liệu, hai nữ sinh thẳng đến trong tiệm, còn kèm theo một hồi tất tất tác tác tiếng thảo luận.

“Oa, tiểu công rất đẹp trai.”

“Tiểu thụ cũng rất đáng yêu a.”

“Chính là, tình huống hiện tại hình như là tiểu công truy tiểu thụ ôi chao.”

“Hảo tiếc nuôi, bọn họ khi nào thì mới có thể phát triển đến tình trạng OOX?”

“Không lâu đi, xem bọn hấn đẹp quá.”

“...”

Dạ Bạch nghe được hai người đối thoại dở khóc dở cười, nhưng vẫn là mỉm cười hỏi:

“Xin hỏi hai vị muốn dùng cái gì?”

“Oa ~ thanh âm cũng dễ nghe như vậy...” Hai cái hủ nữ tỷ tỷ nhắm mắt ảo tưởng, trong đầu không biết hiện lên hình ảnh gì nhi đồng không nên thấy, “Trên giường hấn là cũng sẽ rất êm tai...”

Tiết Trích Dạ cũng nhận thức chịu không được hai người ảo tưởng, đứng ở trước mặt hai người nghiêm mặt nói: “Cậu ấy thanh âm trên giường, không phải các ngươi có thể tưởng tượng được!”

Nhìn mặt Tiết Trích Dạ mang chút tức giận, hai nữ sinh không có biểu hiện ra một chút sợ hãi mà không lên tiếng, lại một hồi không giải thích được hưng phấn nói một câu cường hấn:

“Cái này tiểu công thật đáng yêu, tham muốn giữ lấy thật mạnh, hấn là ghen ôi chao!!!”

Dạ Bạch nghiêm mặt đem hai vị đại thần tiễn đi, cảm thán nữ sinh ngày nay thật sự là như lang hổ cường hấn phi thường.

“Trì Duẫn.” Tiết Trích Dạ thật sâu nhìn hấn, ánh mắt như vậy làm cho anh quên muốn phủ nhận xưng hô này, “Các nàng nói chúng ta rất xứng đôi.”

Dạ Bạch cũng nhìn xem Tiết Trích Dạ, trên gương mặt quen thuộc hi vọng tìm ra chán ghét quen thuộc, nhưng mà, không có.

Đúng vậy, anh hoài nghi chân thành của Tiết Trích Dạ, hoài nghi Tiết Trích Dạ là vì cảm tình, còn là vì không cam lòng.

“Tôi không phải Trì Duẫn.” Dạ Bạch rất dứt khoát phủ nhận, không nhìn Tiết Trích Dạ.

“Thực xin lỗi, nhưng là, anh hi vọng có thể có một lần cơ hội.” Tiết Trích Dạ nói rất chân thành, thậm chí, có chút bi thương run rẩy.

“Tôi không phải hắn, không có cách nào cho anh cơ hội.” Dạ Bạch trong lòng có một tia nho nhỏ rung động, nhưng mà lại kiên quyết vô vị nhìn Tiết Trích Dạ, “Nếu như là bởi vì áy náy muốn đền bù, thì cùng tình yêu không quan hệ.”

“Không phải áy náy, là yêu.”

Tiết Trích Dạ cũng nói chắc chắn, đó là hứa hẹn.

Hứa hẹn cũng là một loại trói buộc, khiến chúng ta vì tin tưởng mà bị giam cầm; tình yêu rõ ràng là một ly độc dược, lại khiến chúng ta vì yêu mà đánh mất chính mình.

Dạ Bạch nhìn Tiết Trích Dạ con ngươi loé sáng, hắn không giống trong trí nhớ là một người lạnh như băng. Vậy thì kết cục, có phải sẽ khác những gì mình tưởng tượng?

26. Chương 26: Mạt Yêu

Beta: nohan1929

“Là yêu sao?” Dạ Bạch thì thảo, ngữ khí có vẻ nghi hoặc.

“Là yêu!” Tiết Trích Dạ lại chắc chắn.

Dạ Bạch lắc đầu, chỉ nói câu: “Tôi không phải Trì Duẫn.”

Tiết Trích Dạ nắm chặt hai vai Dạ Bạch: “Em là Trì Duẫn!”

Ánh mắt nghiêm túc làm cho người ta không dám nhìn lại.

Dạ Bạch nở nụ cười, xinh đẹp như vậy lại bị thương.

“Tôi có phải là Trì Duẫn hay không, rất trọng yếu sao? Trì Duẫn có thể, tôi không được sao?”

Tiết Trích Dạ khiếp sợ trong chốc lát, Dạ Bạch nói như vậy là muốn... Cho hắn cơ hội lần nữa sao? Không phải là Trì Duẫn, mà là Dạ Bạch.

“Đương nhiên có thể, chỉ cần là em, mặc kệ em là Dạ Bạch hay Trì Duẫn.” Tiết Trích Dạ nhìn Dạ Bạch một mực cúi đầu, nói như vậy, ánh mắt lại thiếu đi thành kính, “Thực xin lỗi...”

Tiết Trích Dạ thanh âm khàn khàn, dùng loại âm thanh ôn nhu làm cho người ta mê say, sau đó thử thăm dò đem Dạ Bạch ôm vào trong ngực.

Không có cự tuyệt, chỉ là tùy ý Tiết Trích Dạ như vậy ôm mình. Lòng ngực này, đã từng là chỗ quen thuộc, tim đập trống ngực cũng quen thuộc.

Dạ Bạch không khỏi rơi lệ, nước mắt chậm rãi tràn ra hốc mắt, không âm thanh, Tiết Trích Dạ lại rành mạch cảm nhận được nóng ướt xuyên thấu qua vải vóc áo sơ mi truyền đến lồng ngực hắn.

Là nước mắt của anh, cứ như vậy nhỏ giọt trong lòng của hắn.

” Anh không thể lại đối với tôi như thế.” Dạ Bạch thanh âm có chút rầu rĩ, lại mơ hồ lộ ra mừng rỡ, “Tôi cũng không phải Trì Duẫn.”

“Ừ, không phải.”

Bất kể là gì, hắn chỉ cần anh.

Cái này ôm, hắn thiếu anh bốn năm. Chỉ có người nguyện ý quay đầu lại, mới minh bạch chính mình đã mất đi những thứ gì. Cho nên, mới không muốn buông tay.

“Anh tin tưởng một ngày nào đó, em sẽ dùng tay trái nắm lấy tay anh, chúng ta sẽ cùng nhau tiến tới ngày mai, tương lai tuy xa xôi nhưng sẽ trở thành hiện thực, nếu trái tim em cùng phía với trái tim anh, chắc chắn em sẽ nghe thấy anh nói anh yêu em...” CD truyền ra điệp khúc bên trái, Tiết Trích Dạ chưa từng nghe qua, mà Trì Duẫn lại bị thương khóc, anh đợi nhiều năm như vậy, rốt cục cũng đứng bên trái hắn.

Tiết Trích Dạ kéo tay của anh, đặt lên ngực trái chính mình.

“Em đã nghe chưa? Nó đang nói ” anh yêu em “.”

Dạ Bạch cảm nhận được theo lòng bàn tay truyền đến, nhiệt độ cơ thể, nhịp tim dồn dập trong lòng ngực. Mà trên mu bàn tay lại tràn đầy chính là nhiệt độ bàn tay của Tiết Trích Dạ. Trái tim này là vì anh mà nhảy lên, đôi tay này cũng nắm lấy tay anh đi đến cuối cùng.

Lễ Giáng Sinh tuyết bay lả tả không ngừng, trên đường phố tràn đầy ánh đèn lập loè ấm áp. Dạ Bạch nhớ tới rất nhiều chuyện, Tiết Trích Dạ, Trì Mặc, Thành Vãn, Chi Thu, Phùng Vũ Nhật, lễ Giáng Sinh, Ma Thiên Luân, canh cá còn có... cái ôm của Tiết Trích Dạ.

Có chút tuy nhiên thống khổ, nhưng mà cũng lộ ra nhàn nhạt hương vị hạnh phúc. Nhớ lúc trước mình như thế nào khát vọng một người, sao có thể dễ dàng buông tay? Huống hồ, hắn nói thương anh.

“Anh chưa từng nhận ra, anh luôn luôn dùng tay phải để nắm lấy tay em, nhưng nhịp đập trái tim anh lại nằm bên trái, khoảng cách luôn làm sự thân mật của chúng ta trở nên xa cách, đáng tiếc rằng tình yêu không đủ. Em giờ tay phải muốn cùng anh bước tiếp, cảm giác nhịp tim anh yêu em đang ở bên trái. Em yêu anh tha thiết, anh nhất định sẽ nhìn thấy được.” Trì Duẫn đi theo CD nhẹ nhàng ngâm nga, mỗi chữ mỗi câu đều là tiếng lòng.

Bốn năm tình yêu cay đắng, khi anh lựa chọn tin tưởng bên người người này bắt đầu chấm dứt, kết cục sẽ là hạnh phúc.

“Tiết Trích Dạ, anh là hỗn đản.”

“Ừ, anh là đại hỗn đản, anh làm cho em khóc.”

“Em không có khóc.”

“Hảo, không khóc.”

...

Ba năm sau ——

“Tiểu Duẫn, cái này để chỗ nào.” Tiết Trích Dạ mặc quần áo dày đặc, ôm một gốc cây Nô-en thật to.

“Đặt ở cửa ra vào cửa hàng đi, anh cẩn thận một chút, đừng làm hư.” Trì Duẫn đứng ở một đồng tuyết nhìn Tiết Trích Dạ bận rộn, “Em thật vất vả mới trang trí tốt.”

Bất tri bất giác đã qua ba năm, Trì Duẫn cười cười, so với Dạ Bạch thì anh vẫn là yêu thích cái tên Trì Duẫn này hơn. Cho nên trước khi đi Thụy Điển đăng ký kết hôn, cậu đã nhờ thần thông quảng đại Phùng Vũ Nhật mang tên sửa về.

Trì Duẫn, Tiết Trích Dạ. Đọc thế nào cũng thấy xứng đôi a.

“Tiểu Duẫn, đừng đứng ở đằng kia nữa, chú ý cảm mạo.” Tiết Trích Dạ nhìn Trì Duẫn đứng ở trong đồng tuyết cười ngây ngô, có chút sùng nịnh nói.

“Không, em muốn đắp người tuyết!” Trì Duẫn đối với nhân viên trang trí Tiết Trích Dạ quát, như giống hệt tiểu hài tử.

Từ nhỏ anh đã mất đi ấm áp gia đình, cho nên Tiết Trích Dạ nghĩ rằng mình nên dung túng anh a.

Nhìn Trì Duẫn vui vẻ lăn cầu tuyết, Tiết Trích Dạ có chút hối hận, điều anh muốn đơn giản như vậy, đơn thuần như vậy, chính mình sớm nên cho anh.

“Ồ. Tiết tổng tài hiện tại lại làm osin a.” Phùng Vũ Nhật cùng Tăng Chi Thu không biết là lúc nào xuất hiện, Phùng đại thiếu trước sau như một miệng tiện châm chọc nói.

“Tiết tiên sinh anh hảo.” Tăng Chi Thu nhưng lại hô rất có lễ phép.

Tiết Trích Dạ thật sự nhìn hai người thế nào cũng giống hai cái trống đánh xuôi, kèn thổi ngược không hiểu vì sao hai người lại đến được với nhau. Hơn nữa, nhìn thế nào đều là Phùng Vũ Nhật không xứng với Tăng Chi Thu.

“Vũ Nhật, Chi Thu các cậu đã tới?” Trì Duẫn mang cả người đầy tuyết chạy tới, cao hứng hô.

“Cậu kết hôn tròn một năm chúng tôi dám không đến sao? Chúng tôi mà không tới, lão công của cậu chắc chắn sẽ không giúp chúng tôi làm quảng cáo a.” Phùng Vũ Nhật trêu đùa, cuối cùng còn trắng không còn chút máu liếc Tiết Trích Dạ, cảnh cáo hẩn chú ý quảng cáo chất lượng.

“A Vẫn cùng Trì Mặc hôm nay cũng từ Thổ Nhĩ Kỳ trở về, muốn cùng chúng ta cùng một chỗ qua lễ Nô-en.” Chi Thu có chút sợ hãi liếc nhìn Tiết Trích Dạ, sợ hẩn xấu hổ.

Tiết Trích Dạ ngược lại là không có tỏ vẻ nhiều, ngược lại là Trì Duẫn có vẻ thật cao hứng.

“Bọn họ đều đuổi tới Địa Trung Hải đi a.” Trì Duẫn cảm thán, hai người kia tinh lực thật đúng là không phải bình thường.

“Tốt lắm tốt lắm, mọi người hay là đi lên lầu a, ở đây rất lạnh.” Phùng Vũ Nhật oán khí nói, mọi người đều biết bảo bối lão bà nhà hẩn rất sợ lạnh a.

Trì Duẫn tri kỷ đem ấm lò sưởi tay Tiết Trích Dạ chuẩn bị cho mình kín đáo đưa cho Chi Thu, “Cầm, bằng

không lão công nhà của cậu không biết sẽ đau lòng như thế nào nữa.”

Hiện tại Chi Thu xem như cảm giác được cái gì gọi là gần mực thì đen, vừa mới gặp được Trì Duẫn thời điểm là một người cỡ nào yên tĩnh, hiện tại tiếp xúc cùng Phùng Vũ Nhật học cách nói năng ngọt xớt, làm cho hẳn đều cảm thấy có điểm thực xin lỗi Tiết Trích Dạ.

Trì Duẫn mở cửa hàng nhỏ trên lầu là một gian nhỏ nhỏ nhà trọ, là ba năm trước đây anh cùng với Tiết Trích Dạ tiêu tan hiềm khích lúc trước mua lại, tuy không lớn, lại được Trì Duẫn bố trí rất ấm áp.

“Tôi so với tên Tiết Trích Dạ chưa biết ai hơn ai đâu, nhớ năm đó cậu giả chết đến, đến cái địa phương kia hẳn cũng chết sống không cho cậu đến.” Phùng Vũ Nhật đánh giá gian phòng nhỏ nhỏ, xem chừng lão bà nhà mình ưa thích, hôm khác sẽ nhờ Trì Duẫn hỗ trợ làm một cái.

“Cậu biết cái gì, chỗ đó có tôi cùng Tiểu Duẫn đều luôn ghi nhớ.” Tiết Trích Dạ không cam lòng yếu thế biện bạch nói.

Trì Duẫn thật sâu nhìn Tiết Trích Dạ liếc, có chút lộ ra tiểu dung.

“Ai, tiểu Thu, em xem bọn họ này một đôi ngọt ngào mật mật nhìn nhau, lúc này em có phải hay không nên cho lão công em một cái hôn?” Phùng Vũ Nhật làm mặt lơ hướng Chi Thu muốn hôn.

“Anh điên a.” Chi Thu đỏ mặt đến mang tai, tại sao lão công nhà mình lại sắc lang đến vậy chứ.

Tiếng chuông cửa đột ngột vang lên, Trì Duẫn vội vàng mở cửa.

“Tiểu Duẫn, lễ Nô-en vui vẻ!” Đầu tiên đập vào mi mắt là một con gấu khổng lồ, so với Trì Duẫn còn cao hơn, sau đó mới nhìn rõ khuôn mặt của người đứng sau.

“Bác sĩ Phùng, là chị a.” Trì Duẫn mỉm cười cùng Phùng Nhuế chào hỏi.

“Vậy cậu còn tưởng rằng là ai.” Phùng Nhuế nói, cố sức mang con gấu đẩy vào bên trong.

Mất đi gia hỏa ngăn trở tầm mắt mọi người, cho nên hai cái người luôn trốn sau con gấu cũng bị bại lộ.

27. Chương 27: Lễ No-en Đầu Tiên

Beta: nohan1929

A vẫn, Trì Mặc? Các cậu...?”

“Ai nha, chúng tôi gặp nhau trên máy bay, nên cùng nhau đến a!” Phùng Nhuế hào sảng vào nhà, hoàn toàn không cần chủ nhân mời.

“Trì Duẫn, lễ Nô-en vui vẻ.” Trì Mặc khẽ mỉm cười cùng Trì Duẫn chào hỏi, còn nắm thật chặt tay Thành Vãn.

“Các người...” Trì Duẫn đáng thương cảm thán “Các người”.

“Chúng tôi đã kết hôn.” Ngược lại Thành Vãn lên tiếng giải thích, mục quang rơi vào trên người Chi Thu.

Chi Thu mỉm cười, trong mắt là tràn đầy chúc phúc. Một bên Phùng Vũ Nhật nhè nhàng thở phào.

“Mau vào đi, nhanh ăn cơm đi.” Chi Thu mời hai người tiến đến, mặc dù biết không nên, nhưng đối với Trì Mặc cùng Tiết Trích Dạ nhiều ít có chút chú ý.

Tiết Trích Dạ đi qua nắm chặt tay Trì Duẫn, để tại trước ngực của mình. Động tác này có ý gì, chỉ có chính bọn nó biết rõ.

Trì Duẫn cười, cũng nắm tay Tiết Trích Dạ.

Có những lời, vốn không cần giải thích cũng có thể minh bạch.

Trì Duẫn làm cả bàn món ăn, sắc hương vị đều đủ, làm cho Trì Mặc không thể không cảm thán ca ca nhà mình thật hiền lành. Bởi vì đến bây giờ đều còn không có phân rõ hấn và Thành Vãn rốt cuộc ai là lão bà, cho nên cũng không dám yêu cầu Thành Vãn nấu cho mình ăn.

Phùng Vũ Nhật ăn đặc biệt chăm chú, căn bản không để ý người bên ngoài. Người nào không biết lão bà nhà hấn quá tiết kiệm, khiến cho hấn rất lâu không được ăn thỏa thích.

“Thật sự là quá ngon, Tiểu Duẫn cậu thật đảm đang nha.” Phùng Nhuế nhanh mồm nhanh miệng, ngay lập tức cảm thụ của mình trực tiếp nói ra.

“Trì Duẫn, ngày hôm qua em gọi điện thoại cho nhà.” Trì Mặc có chút gian nan mở miệng, “Cha... Nói, nếu như có thể, muốn anh về nhà mừng năm mới.”

Trì Duẫn sững sốt một chút, vội vàng nhẹ gạt đầu, trong nội tâm không biết là cái tâm tình gì, chỉ cảm thấy giống như muốn khóc lên.

Đồng ý, cái này là mẹ cho danh tự, rốt cục thực hiện sao?

Thật vất vả mới giải tán bàn tiệc đông người này, Tiết Trích Dạ cùng Trì Duẫn nhìn nhau, không khí vốn là có một chút ngưng trọng, bất đắc dĩ Trì Duẫn “PHỐC” một tiếng bật cười.

“Trì Mặc cùng Thành Vãn kết hôn.” Trì Duẫn ngữ khí như là chúc mừng, “Anh còn yêu Trì Mặc không?”

Biết rất rõ ràng đáp án, Trì Duẫn chính là ý xấu muốn Tiết Trích Dạ chính miệng nói ra.

“Em thật là tiểu bại hoại a, anh trên thế giới này bất luận đối với kẻ nào đều khó có khả năng đó.” Tiết Trích Dạ hạ xuống hôn mũi Trì Duẫn, nhẹ nhàng nói ra, “Trừ em ra...”

Trì Duẫn mặt có chút hồng hồng đẩy ra Tiết Trích Dạ, lại không biết nên nói cái gì, chỉ là đột nhiên trong lúc đó cảm thấy hảo yêu thích yêu người nam nhân này.

“Tiểu Duẫn...” Tiết Trích Dạ thanh âm có chút trầm thấp khàn giọng, khí tức ảm áp cứ như vậy nhả tại cần cổ Trì Duẫn, “Muốn anh chứng minh anh yêu em sao?..”

Đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng vào vùng mẫn cảm sau tai Trì Duẫn, rước lấy có chút trốn tránh của Trì Duẫn.

“Anh không cần phải... Ừ...” Trì Duẫn muốn cự tuyệt, Tiết Trích Dạ đầu lưỡi lại không an phận liếm qua lỗ tai của anh xâm nhập ốc nhĩ mẫn cảm của anh.

“Tiểu Duẫn, em giống như đã quên một sự kiện.” Tiết Trích Dạ thanh âm tràn ngập từ tính trầm thấp vang lên bên tai, khí tức xâm nhập ốc nhĩ làm cho Trì Duẫn run lên.

“Cái gì, chuyện gì...” Trì Duẫn mềm gối phịch ở trong ngực Tiết Trích Dạ, thần trí có chút mê lỵ.

“Quà Giáng sinh a, Tiểu Duẫn đã quên chuẩn bị a.” Tiết Trích Dạ vừa nói vừa đem áo ngoài của Trì Duẫn cởi xuống dưới cánh tay, ngón tay linh hoạt trêu đùa hồng nhụy trước ngực, “Cho nên đem mình đưa cho anh a.”

Dù sao hẳn muốn cũng chỉ có cái này.

“Ngô... Không cần phải...” Trì Duẫn thì thào cự tuyệt, thân thể nhưng lại không tự chủ được nghênh hợp với Tiết Trích Dạ.

“Muốn.” Tiết Trích Dạ một tay ôm lấy Trì Duẫn, vội vàng bế người vào phòng ngủ.

Đem Trì Duẫn phóng trên giường, chui ở trước ngực nhẹ nhàng liếm mát, làm cho hai khoả đùi đỏ sung huyết đứng thẳng.

“Ngô... Không cần phải, thật mất mặt...” Trì Duẫn vùi đầu vào gối đầu, rầu rĩ nói.

“Không có mất mặt, là thật đáng yêu.” Tiết Trích Dạ theo đường cong giữa ngực và bụng Trì Duẫn, một mực xuống phía dưới hôn tới, dùng hàm răng kéo ra khóa kéo quần dài, cách lý mặt quần lót nhẹ nhàng vuốt ve tiểu đông tây đã có chút đứng thẳng.

Chỗ đó đã có chút ít hưng phấn, lối vào tiết ra một ít chất lỏng đem quần lót bạch sắc thấm ướt một điểm, lại thêm Tiết Trích Dạ liếm láp mà lưu lại nướ bọt, ở phía trên hình thành một mảnh thủy tích dâm mỹ mập mờ.

“A...” Nhìn qua tại Tiết Trích Dạ vuốt ve hạ bộ không ngừng lớn mạnh, Trì Duẫn cũng rất nhanh đến phát ra rên rĩ thoải mái, “Ừ...A...”

“Thoải mái sao?” Tiết Trích Dạ ý xấu ở bên tai Trì Duẫn nói ra, động tác trên tay lại không gặp đình chỉ.

“Ừm ——” Trì Duẫn vịn vai Tiết Trích Dạ, nhẹ gật đầu, đáng thương nhìn Tiết Trích Dạ.

“Muốn sao?”

“A, anh cho em...”

“Cho em cái gì?”

“Anh...”

Tiết Trích Dạ điên cuồng cắn xé môi Trì Duẫn, ôn nhu mát hôn, quần giao đầu lưỡi khéo léo, liếm láp khoang miệng ấm áp mềm mại của Trì Duẫn. Vừa rồi Trì Duẫn đối với hắn lộ ra phóng đảng, Tiết Trích Dạ rất cuộc kìm nén không được, đem chính mình cuồng mãnh tiến vào trong cơ thể Trì Duẫn.

Nơi ấm áp căng trí đó là thuộc về hắn, một mình hắn.

“Ngô... A a... Chậm một chút...” Trì Duẫn chăm chú ôm Tiết Trích Dạ, rên rĩ đều có chút nghiền nát, “Hỗn đản, đau quá...”

“Chỉ có đau không...” Tiết Trích Dạ cắn bả vai Trì Duẫn, thì thào hỏi, “Nói cho anh biết, còn có cái gì?”

“Ừ... Còn có... Ngô... em không biết.” Trì Duẫn ngoài miệng tuy không thừa nhận, nhưng loại khoái cảm xấu hổ này lại làm cho anh không tự chủ được theo Tiết Trích Dạ phối hợp.

“Chẳng lẽ, không có thoải mái sao?” Tiết Trích Dạ ngón tay nhẹ nhàng gãi lấy đóa hoa hồng sắc trước ngực Trì Duẫn, “Không nói thoải mái, anh liền đi ra.”

Trì Duẫn hờn dỗi liếc nhìn Tiết Trích Dạ, chăm chú bắt lấy bả vai Tiết Trích Dạ ngăn lại chuyển động của hắn.

“Vô cùng... Thoải mái...” Trì Duẫn đỏ mặt nói lời nói thật, con mắt nửa khép lấy không dám nhìn Tiết Trích Dạ.

“Anh thật sự rất yêu em Tiểu Duẫn.” Tiết Trích Dạ hôn hôn mí mắt khép hờ của Trì Duẫn, đem anh khóa chặt vào lòng ngực.

Hai người dây dưa, ở này rét đậm thế này dùng phương thức như vậy giúp nhau sưởi ấm, thật là ấm áp. Không biết phát tiết bao nhiêu lần, Trì Duẫn trong đầu chỉ còn là một mảnh chỗ trống hư vô, chỉ có nhiệt độ bao quanh mình là chân thật.

Trở lại ôm thân hình cường tráng, Trì Duẫn bướng bỉnh ghé vào trước ngực Tiết Trích Dạ nghe tim đập trống ngực trầm ổn hữu lực của hắn. Tiết Trích Dạ lôi kéo tay phải của anh, che tại ngực trái chính mình, dùng ngực của mình để cảm thụ được nhiệt độ tay anh, dùng tay của anh để chứng minh trái tim chính mình nhảy lên.

Bọn họ, đã bỏ qua nhau quá lâu. Chỉ có dùng nhiệt độ cùng tim đập trống ngực đến trao đổi hứa hẹn mới có thể có dũng khí tương cứu trong lúc hoạn nạn, mới dám nói ra câu kia em yêu anh.

Trì Duẫn nhìn khuôn mặt tươi cười của Tiết Trích Dạ, Tiết Trích Dạ cũng nhìn Trì Duẫn, sau đó liền cơ hồ đồng thời hôn đối phương.

Bốn mắt nhìn nhau, giao cảnh triền miên.

Giờ khắc này, lễ Giáng Sinh đầu tiên đóa pháo hoa ở phía sau bọn họ lấp lánh nổ tung.

Đây là hạnh phúc của tình yêu.

[[HOÀN]]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ben-trai>